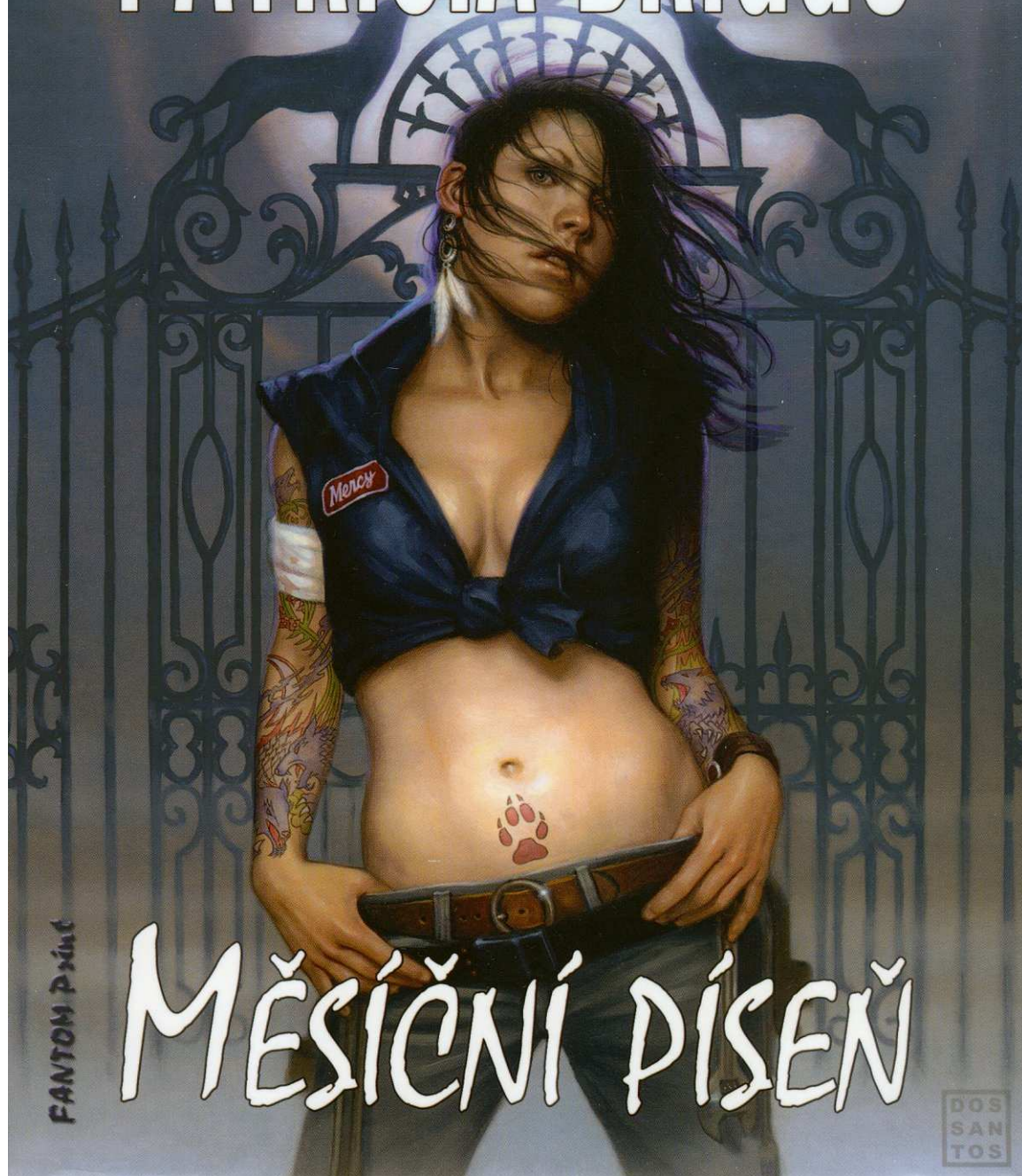

PATRICIA BRIGGS

PATRICIA BRIGGS

MĚSÍČNÍ PÍSEŇ

FANTOM Print
2009

Copyright © 2006 Patricia Briggs
Translation © Kateřina Niklová
Cover © Daniel Dos Santos
Map by MichaelENZweiler
ISBN 978-80-7398-056-6

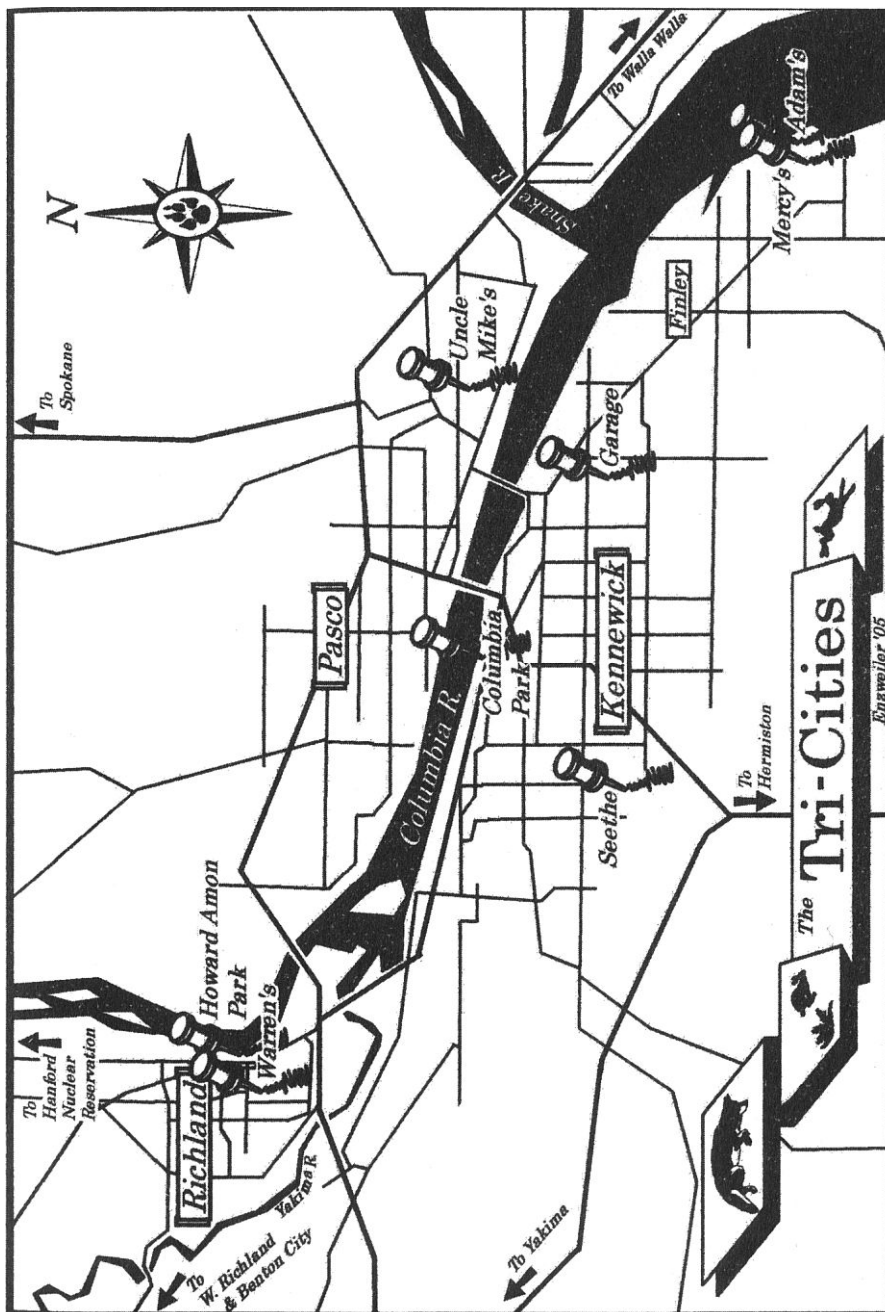
www.fantomprint.cz

PODĚKOVÁNÍ

Tato kniha by vůbec nevznikla bez mého osobního vydavatelského týmu: Michaela a Collina Briggsových, Michaela Enzweilera (který také nakreslil mapy), Jeanne Matteucciové, Ginny Mohlové, Anne Petersové a Kaye Robersonové. Také bych ráda poděkovala výtečné editorce ve vydavatelství Ace Anne Sowardsové a své agentce Linn Prentisové. Bob Briggs mi odpověděl na tunu dotazů na montanskou přírodu a vlky. A Mercedes také dluží zvláštní poděkování Buckovi, Scottovi, Dalovi, Bradymu, Jasonovi a dalším lidičkám, kteří během let pracovali na našich Volkswagenech. Všechny chyby v této knize jsou jen a jen mé.

TUTO KNIHU VĚNUJI

*Kayině mámě, Almedě Brownové Christensenové, která má ráda
moje knížky,
Alici a Billu Rieckmanovým, kteří mají rádi koně stejně jako já,
a památce Floyda „Bucka“ Bucknera, fajn chlapa.*

1.

Z počátku jsem si neuvědomila, že je vlkodlak. Kolomaz a spálený olej čichu zrovna neprospívají – a okolo zase nepobíhá tolik zbloudilých vlkodlaků. A tak když se někdo v blízkosti mých nohou zdvořilým odkašláním pokusil upoutat pozornost, myslela jsem si, že je to zákazník.

Já v tu chvíli ležela pod motorem Volkswagenu Jetty a montovala do něj přestavěnou převodovku. Být jedinou zaměstnankyní vlastní garáže má i nevýhody, znamená to totiž nechat práce pokaždé, když zazvoní telefon nebo se objeví zákazník. Dráždí mě to a nevrlá nálada není při jednání se zákazníky zrovna nejlepší. Můj věrný poskok, který se mi obvykle staral o kancelář i nářadí, odešel na vysokou a já za něj ještě nenašla náhradu – je těžké najít někoho, kdo by za mě dělal veškerou práci, do které se mi nechce.

„Za vteřinku jsem u vás,“ řekla jsem a snažila se potlačit nedůtklivost. Pokud je to jen trochu možné, dělám, co můžu, abych zákazníky nezahnala na útěk.

Zvedák mi byl naprosto k ničemu, protože převodovka se dá do staré jetty dostat jen hrubou silou. V mém oboru je někdy užitečné být žena, mám totiž menší ruce a dostanu se na místa, kam muži nedosáhnou. Na druhou stranu ani posilováním a karate nezískám sílu muže. Páky a kladky mi ji obyčejně vynahradí, někdy je ale prostě potřeba mít svaly a já měla jen taktak sílu na to, abych tenhle úkol zvládla.

Zamručela jsem námahou a podržela převodovku na místě koleny a jednou rukou. Druhou jsem zasadila na místo první šroub a utáhla ho. Nebyla jsem sice ještě hotová, ale převodovka zůstane, kde je, dokud se nevypořádám se zákazníkem.

Zhluboka jsem se nadechla, na zkoušku se zářivě usmála a vyjela zpod auta. Sebrala jsem hadr, abych si utřela olej z rukou, a řekla jsem: „Jak vám můžu pomoci?“ Teprve pak jsem si chlapce dobře prohlédla a poznala, že není zákazník – i když *vypadal* jako někdo, kdo pomoc potřebuje.

Kolena džínů měl roztrhaná a ušpiněná od zaschlé krve a hlíny a přes špinavé tričko si oblékl příliš těsnou flanelovou košili, což nebylo zrovna vhodné oblečení na listopad ve východním Washingtonu.

Vypadal vyzáble, jako by už nějaký čas hladověl. Můj nos mi i navzdory zápachu benzínu a nemrznoucí směsi prozradil, že stejně dlouho už se nesprchoval. A přes odér špíny, potu a starého strachu jsem cítila zřetelný pach vlkodlaka.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli byste pro mě neměla nějakou práci,“ řekl váhavě. „Nemyslím zaměstnání, paní. Jen práci na pár hodin.“

Cítila jsem jeho úzkost, kterou vzápětí smyl příval adrenalinu, protože jsem ihned neodmítla. Začal ze sebe chrlit slova tak rychle, až splývala. „Bral bych i zaměstnání, ale nemám kartu sociálního pojištění, takže byste mě musela platit načerno.“

Práci za hotovost obyčejně hledají ilegální imigranti, kteří se snaží přežít od podzimní sklizně do jarní výsadby. Ale tenhle

kluk byl normální bílý Američan – tedy, normální až na to, že byl vlkodlak – s kaštanovými vlasy a hnědýma očima. Byl dost vysoký na to, aby mu bylo osmnáct, ale moje instinkty se zřídka kdy mýlí a teď mi napovídaly, že mu bude spíše okolo patnácti. Měl široká, ale kostnatá ramena a neobvykle velké ruce, jako by měl ještě vyrůst, než se z něj stane skutečný muž.

„Jsem silný,“ řekl. „O autech toho moc nevím, ale pomáhal jsem strýčkovi udržovat v chodu jeho brouka.“

Věřila jsem, že je silný, to všichni vlkodlaci. Sotva jsem ucítila výrazný pach pižma a máty, ovládlo mě nervózní nutkání vyhnat ho ze svého teritoria. Ale protože nejsem vlkodlak, dokážu instinkty mít pod kontrolou, nenechávám se jimi ovládnout. A pohled na chlapce třesoucího se ve vlhkém listopadovém počasí ve mně probudil i jiné, silnější instinkty.

Jednou z mých soukromých zásad je neporušovat zákon. Dodržuji rychlostní limity, auta mám pojištěná a finančáku platím na daních víc, než musím. V minulosti jsem dala dvacku nebo i dvě lidem, kteří o to požádali, ale nikdy jsem nenajala nikoho, koho bych nemohla uvést na výplatní listině. A taky tu byl drobný problém s tím, že byl vlkodlak, a řekla bych, že ne dlouho. Mladí ovládají svého vlka hůř než ostatní.

Nezmínil se o tom, jak divné je narazit na automechaniku. Samozřejmě mě už asi nějakou dobu sledoval a mohl si tedy na tu představu zvyknout, ale přesto nic neřekl, a to mluvilo v jeho prospěch. Ale přesto to neospravedlňovalo, co jsem se chystala udělat.

Promnul si ruce a dýchl na ně, aby si zahřál prsty zrudlé zimou.

„Dobrá,“ řekla jsem pomalu. Nebyla to nejmoudřejší odpověď, ale při pohledu na to, jak se chvěje, jsem jinou dát nemohla. „Uvidíme, jak to půjde. Táhle za těmi dveřmi je koupelna.“ Ukázala jsem na dveře vzadu v dílně. „Můj poslední pomocník tu po sobě nechal nějaké staré pracovní overaly. Najdeš je na věšácích. Pokud se chceš osprchovat, můžeš si je obléct a strčit zatím svoje oblečení do pračky. Najdeš tam i

ledničku a v ní hovězí sendvič a nějakou limonádu. Najez se, a až budeš hotový, vrať se sem.“

Zdůraznila jsem slovo „najež“. S hladovým vlkodlakem se nedá pracovat, a to ani dva týdny před úplňkem. Někteří lidé tvrdí, že se vlkodlaci dokáží proměnit jen za úplňku, taky ale říkají, že duchové neexistují. Když uslyšel můj rozkaz, ztuhl a zadíval se mi do očí.

Po chvíli zamumlal dík, prošel dveřmi a tiše je za sebou zavřel. Vydechla jsem. Moc dobře vím, že vlkodlakům není radno poroučet – je to otázka dominance.

Vlkodlačí instinkty jsou jenom na obtíž, proto vlkodlaci obvykle dlouho nepřežijí. Ze stejného důvodu prohráli jejich divocí bratři boj s civilizací, zatímco kojoti vesele prospívají i v obydlených oblastech, jako je Los Angeles.

Kojoti jsou *moji* bratři. Ne, nejsem kojotodlak – pokud taková věc vůbec existuje. Jsem kožoměneček.

Tímto pojmem se označovali kouzelníci jihozápadních indiánských kmenů, kteří s pomocí kůže kojota nebo jiného zvířete měnili podobu a rozsévali nemoci a smrt. Bílí osadníci začali název nesprávně používat pro všechny měňavce mezi původními obyvateli a prostě se uchytil. Jsme sotva v postavení, abychom něco namítali. I kdybychom vystoupili na veřejnost, jako to udělali nižší fae, není nás tolik, aby to stálo za námahu.

Byla jsem přesvědčená, že chlapec neví, co jsem, jinak by se ke mně, k jinému dravci, nikdy neotočil zády, když se šel osprchovat a převléct. Vlci mají velice dobrý čich, ale garáž byla plná divných pachů a já pochybovala, že někdy cítil někoho, jako jsem já.

„Najala sis zástup za Tada?“

Otočila jsem se a uviděla, jak otevřenými garážovými vraty vchází dovnitř Tony. Bezpochyby se schovával venku a sledoval můj rozhovor s tím klukem. V takových věcech je Tony dobrý – koneckonců je to jeho práce.

Černé vlasy měl ulízané dozadu a svázané do krátkého culíku a byl hladce oholený. Všimla jsem si, že v pravém uchu má tři malé kroužky a diamantový cvoček. Od našeho posledního

setkání dvě náušnice přidal. Mikinu s kapucou měl rozepnutou, takže odhalovala tenké tričko propocené po hodinách strávených v tělocvičně, takže vypadal, jako by vystoupil z náborového plakátu jednoho z místních hispánských gangů.

„Ještě o tom jednáme,“ řekla jsem. „Zatím jde o dočasnou věc. Pracuješ?“

„Ne. Dostal jsem den volna za dobré chování.“ Pořád ale myslel na mého nového zaměstnance, protože vzápětí řekl: „Toulá se kolem už pár dní. Zdá se oukej, asi utekl z domova.“ Oukej znamenalo žádné drogy ani násilí, to druhé mě uklidnilo.

Když jsem asi před devíti lety v garáži nastoupila, měl Tony malou zastavárnu za rohem. A protože v ní stál nejbližší automat na nealko v okolí, vídala jsem ho docela často. Za nějaký čas změnila zastavárna majitele. Moc jsem o tom nepřemýšlela, dokud jsem ho neucítla, jak stojí na rohu ulice s cedulí PRACUJI ZA JÍDLO.

Říkám neucítla, protože kluk s prázdným pohledem a s cedulí v ruce se v ničem nepodobal tichému, ale veselému muži středního věku, který vedl zastavárnu. Překvapil mě a já ho pozdravila jménem, pod nímž jsem ho znala. Podíval se tehdy na mě, jako bych se pomátla, ale následující ráno na mě čekal v dílně. Tehdy mi řekl, čím se živí – netušila jsem, že místo o velikosti Tri-Cities má tajné poldy.

Od té chvíle se čas od času v dílně zastaví. Napřed se pokaždé objevil v novém převleku. Tri-Cities není zas tak velké a moje garáž leží na okraji čtvrti, která se dá v Kennewicku považovat za „pochybnou“. Je tedy možné, že se u mě zastavil, kdykoli byl pracovně poblíž, brzy jsem ale odhalila skutečný důvod. Vadilo mu, že ho vždycky poznám. No, sotva jsem mu mohla říct, že jsem ho vyčenichala, že ano?

Jeho matka je původem Italka a otec Venezuelan a tato genetická směska mu propůjčila rysy a barvu kůže, které mu dovolily vydávat se za kohokoli od Mexičana po Afroameričana. Když potřeboval, pořád vypadal na osmnáct, přestože musel být o několik let starší než já, mohlo mu být třicet tři nebo tak nějak.

Mluvil plynule španělsky a dokázal své angličtině propůjčit půltucet různých přízvuků.

Tyto schopnosti ho přivedly k práci v utajení, skutečně dobrým ho však dělala řeč těla. Uměl se kolébat v bocích jako pohledný mladý hispánec, nebo se nervózně šourat jako feťák.

Po čase přijal, že prohlédnu převleky, které oklamaly jeho šéfa i matku, jak tvrdil, to už z nás ale byli přátelé. Nadále se proto zastavoval na hrnek kafe nebo horké čokolády a na kus řeči, kdykoli byl poblíž.

„Vypadáš velice mladě a mužně,“ řekla jsem. „Náušnice jsou nový převlek? Policie v Pascu nosí dvě, takže kennewická musí mít čtyři?“

Zakřenil se a najednou vypadal starší i nevinnější. „Posledních pár měsíců jsem pracoval v Seattlu,“ řekl. „Mám taky nové tetování. Naštěstí na místě, kde ho máma nikdy neuvidí.“

Tony tvrdil, že má hrůzu ze své matky. Nikdy jsem se s ní nesetkala, kdykoli o ní ale mluvil, voněl štěstím, a ne strachem, takže nemohla být taková semetrika, jak tvrdil.

„Co tě sem přivádí?“ zeptala jsem se.

„Přišel jsem se zeptat, jestli by ses podívala někomu na auto,“ řekl.

„Volkswagen?“

„Buick.“

Překvapeně jsem zvedla obočí. „Můžu to zkusit, ale nejsem vybavená na americká auta, nemám na to počítače. Měl by ho vzít někam, kde se v buicích vyznají.“

„Ona už byla u tří mechaniků – vyměnili jí regulátor emisí, svíčky a kdovíco ještě. A pořád to zlobí. Poslední chlápek jí řekl, že potřebuje nový motor a že jí ho udělá za dvojnásobek ceny, kterou auto má. Nemá moc peněz, ale potřebuje auto.“

„Za prohlídku nebudu nic chtít, a pokud nedokážu nic opravit, řeknu jí to na rovinu.“ Uvědomila jsem si, jak rozzlobeně zní jeho hlas, když mluví o potížích té ženy, a něco mě napadlo. „Je to tvoje slečna?“

„Není to moje slečna,“ protestoval nepřesvědčivě.

Poslední tři roky se zajímal o jistou policejní dispečerku, vdovu s kupou dětí, nic s tím ale nedělal. Miluje svoji práci a ta se nedá snoubit s randěním, manželstvím a dětmi, jak si často posteskl.

„Pověz jí, ať vůz přiveze. Pokud ho tady bude moct tak den dva nechat, pokusím se přesvědčit Zeeho, aby se na něj přišel podívat.“ Zee býval můj šéf. Poté co mi garáž prodal, odešel na odpočinek, čas od času se ale ukázal, aby „nevyšel ze cviku“. O autech a o tom, jak šlapou, toho věděl víc než tým detroitských inženýrů.

„Díky, Mercy. Jsi jednička.“ Podíval se na hodinky. „Musím jít.“

Mávla jsem na něj a vrátila se k převodovce. Auto spolupracovalo, což se nestává často, takže mi to netrvalo dlouho. Ve chvíli, kdy se můj nový pomocník objevil vymydlený a oblečený do Tordova starého overalu, jsem už dávala dohromady zbytek vozu. Ani overal by chlapce venku nezahřál, v dílně ale běžel naplno velký radiátor, takže by měl být v pořádku.

Ukázalo se, že je rychlý a výkonný a že očividně strávil několik hodin pod kapotou auta. Nepostával jen a nezářil, ale podával mi díly, ještě než jsem si o ně mohla říct, jako by to dělal věky. Buď byl od přírody málomluvný, nebo se naučil držet jazyk za zuby, protože jsme několik hodin pracovali skoro v tichosti. Dokončili jsme první auto a začali pracovat na dalším, než jsem se konečně odhodlala přimět ho k řeči.

„Jsem Mercedes,“ řekla jsem a uvolnila šroub na alternátoru. „Jak mám říkat tobě?“

Na okamžik se mu rozzářily oči. „Mercedes, a opravujete volkswageny?“ Obličej se mu ale rychle zachmuřil. „Promiňte,“ zamumlal. „Asi to slýcháte často.“

Zazubila jsem se, podala mu šroub a pustila se do dalšího. „Jo. Ale pracuji i na mercedesech, na čemkoli německém. Porsche, audi, BMW, a dokonce občas i na opelech. Většinou jde o staré vozy s prošlou zárukou, ale mám počítače i na ty novější.“

Odvrátila jsem se od něj, abych si mohla lépe prohlédnout paličatý šroub. „Můžeš mi říkat Mercedes nebo Mercy, co se ti líbí víc. Jak mám říkat tobě?“

Nerada tlačím lidi do kouta a nutím je lhát. Pokud utekl z domova, asi mi nepoví skutečné jméno, ale pokud jsme spolu měli pracovat, nemohla jsem mu říkat „kluku“ nebo „hej, ty“.

„Říkejte mi Mac,“ odpověděl po chvíli.

Odmlka jasně prozradila, že se tak ve skutečnosti nejmenuje. Ale prozatím to bude stačit.

„Dobrá, Macu,“ řekla jsem. „Mohl bys zavolat majiteli jetty a říct mu, že auto je připravené?“ Kývla jsem na první vůz, který jsme dokončili. „Na tiskárně najdeš fakturu s jeho číslem a konečnou cenou za výměnu převodovky. Až vyměním řemen, vezmu tě na oběd – součást platu.“

„Dobře,“ řekl, jeho hlas zněl ale trochu ztraceně. Zamířil ke dveřím do sprch, ale já ho zastavila. Koupelna se nacházela vzadu v dílně, kancelář po straně garáže hned vedle parkoviště pro zákazníky.

„Kancelář je za šedými dveřmi,“ řekla jsem mu. „Vedle telefonu najdeš hadr. Chyt' do něj sluchátko, abys ho celé neupatlal od kolomazi.“

*

Ten večer jsem cestou domů nedokázala přestat myslet na Maca. Zaplatila jsem mu za práci hotově a řekla, že se může kdykoli vrátit. Usmál se, schoval peníze do zadní kapsy a odešel. Nechala jsem ho jít, i když jsem věděla, že nemá přes noc kde zůstat, protože jsem neměla jinou možnost.

Nabídla bych mu, že ho vezmu k sobě, ale to by nebylo bezpečné ani pro jednoho z nás. I když svůj nos používal málo, nakonec by přišel na to, co jsem – a vlkodlaci opravdu mají i v lidské podobě takovou sílu jako ve starých filmech. Jsem v dobré kondici a v doju přes koleje naproti garáži jsem získala fialový pásek, ale s vlkodlakem se nemůžu měřit. Chlapec byl příliš

mladý a neměl sebekontrolu potřebnou k tomu, aby nezabil někoho, koho by považoval za soka ve svém teritoriu.

A pak tady byl můj soused.

Bydlím na předměstí ve Finley, které patří ke starší průmyslové oblasti Kennewicku a leží asi deset minut cesty od garáže. Můj dům tvoří prostý karavan. Je skoro stejně starý jako já a stojí uprostřed několika akrů oplocené půdy. Ve Finley se dá najít mnoho menších pozemků s karavany nebo s domy tovární výroby, ale podél řeky stojí také mnoho rozlehlých sídel a jedno z nich patří mému sousedovi.

Zabočila jsem na šterkovou příjezdovou cestu a zaparkovala starého dieselového rabbita před domem. Jakmile jsem vysedla z auta, všimla jsem si schrány pro kočky na verandě.

Médea žalostně kňourala, ale než jsem ji vypustila, přečetla jsem si vzkaz nahoře na schráně.

SLEČNO THOMPSONOVÁ, stálo v něm tučnými velkými písmeny, NEPOUŠTĚJTE, PROSÍM, SVOJI KOČKU NA MŮJ POZEMEK. POKUD JI TU JEŠTĚ JEDNOU OBJEVÍM, SEŽERU JI.

Vzkaz nebyl podepsán.

Zvedla jsem kličku, vytáhla kočku ven a zabořila tvář do její hebounké srsti.

„Strčil ošklivý starý vlkodlak ubohou kočičku do krabice a nechal ji tu?“ zeptala jsem se.

Voněla po mém sousedovi, což mi napovědělo, že ji Adam nějakou dobu držel na klíně, než ji sem odnesl. Většina koček nemá vlkodlaky ráda – a vlastně ani kožoměnce. Médea má ráda každého, chudák stará, dokonce i mého protivného souseda. Proto často končí v kočičí schráně na mé verandě.

Adam Hauptman, s nímž sdílím zadní plot, je alfou místní vlkodlačí smečky. Je zvláštní, že se smečka usadila zrovna v Tri-Cities, protože vlkodlaci upřednostňují buďto velká města, kde lépe splývají s davem, nebo naopak menší městečka, kde převezmou kontrolu. Ale vlkodlakům se obvykle dobře vede v armádě nebo v tajných vládních agenturách, jejichž názvy tvoří z

velké části akronymy, a do činnosti jaderné elektrárny u Hanfordu se ať tak či onak zapojilo mnoho abecedních agentur.

A proč vlastně místní alfa koupil zrovna pozemek vedle mého? Řekla bych, že příčinou nebyl jen báječný výhled na řeku, nýbrž i potřeba vlkodlaků ovládnout každého, koho považují za nižšího tvora.

Nelíbilo se mu, že můj starý karavan snižuje hodnotu jeho sídla z nepálených cihel, přestože jsem mu znovu a znovu připomínala, že tu stál už v době, kdy pozemek koupil a začal na něm stavět. A on zase využíval každé příležitosti k tomu, aby mi nedal zapomenout, že mě tady jen trpí – kožoměnec se koneckonců nemohl vyrovnat vlkodlakovi.

Na jeho stížnosti jsem obvykle reagovala uctivě a se sklopenou hlavou – a pak jsem odtáhla zrezivělého starého rabbita, kterého mám na náhradní díly, na trávník dozadu za karavan, kde ho Adam nemohl ze své ložnice přehlédnout.

Byla jsem si téměř jistá, že moji kočku nesežere, přesto jsem se rozhodla zavírat ji příští týden doma, abych vzbudila dojem, že mě zastrašil. Vlkodlakům totiž není radno stavět se otevřeně.

Postavila jsem Médeu na zem, abych jí naplnila misku žrádlem, a ona zatím kňourala, předla a vrtěla pahýlem ocasu. Našla jsem ji na ulici a nějaký čas jsem si myslela, že jí nějaký krutý člověk ocas usekl, veterinář mi ale řekl, že je to manská kočka a už se tak narodila. Naposledy jsem ji pohladila a vydala se k ledničce, abych si našla něco k večeři.

„Vzala bych Maca domů, kdybych si byla jistá, že ho Adam nechá být,“ řekla jsem jí, „ale vlkodlaci nemají cizince v lásce. Kdykoli se v teritoriu objeví nový vlk, musí postupovat podle protokolu a něco mi říká, že Mac o přijetí do smečky nepožádal. Vlkodlak venku v noci nezmrzne, ať už je jakkoli špatné počasí. Ještě chvíli bude v pořádku.“

Přesto,“ dodala jsem, když jsem vytáhla zbytky špaget a dala je ohřívat, „pokud má Mac potíže, Adam mu může pomoci.“ Bude lepší, když mu celou věc přednesu, až budu znát chlapcův příběh.

Pojedla jsem vestoje, opláchla nádobí, schoulila se na gauči a zapnula televizi. Médea mňoukla a skočila mi do klína ještě před první reklamou.

*

Dalšího dne se Mac neukázal. Byla sobota a možná nevěděl, že jsem v dílně skoro každou sobotu, když mám práci. Anebo šel dál.

Doufala jsem, že ho nenašel Adam nebo některý z jeho vlků, než jsem mu mohla opatrně oznámit, že je tady. Existovala pravidla, která vlkodlakům umožňovala přežívat nepozorovaně celá staletí, a ten, kdo je porušil, za to obvykle zaplatil životem.

Pracovala jsem až do poledne, potom jsem zavolala milému mladému páru, že jejich auto je ztracený případ. Výměna motoru by stála víc, než jakou hodnotu mělo celé auto. Špatné zprávy byly nejnejpříjemnější částí mé práce. Dokud u mě ještě pracoval Tad, můj starý pomocník, nechávala jsem je na něm. Když jsem zavěsila, byla jsem skoro stejně deprimovaná jako bezmocní majitelé naleštěného, vyšperkovaného a milovaného vozu, který už se hodil akorát na šrotoviště.

Vydrhla jsem se, dostala jsem zpod nehtů co nejvíce špíny a pustila se do nekonečného papírování, které míval taky na starosti Tad. Byla jsem ráda, že získal stipendium, díky němuž se dostal na vysokou podle vlastního výběru, ale opravdu mi chyběl. Po deseti minutách jsem se rozhodla, že nic z toho nespěchá tolik, aby to nepočkalo do pondělka. A v pondělí mě snad bude čekat nějaká naléhavá oprava a papírování budu moci odložit na úterý.

Převlékla jsem se do čistých džínů a trička, sebrala bundu a zamířila k O'Learymu na oběd. Po obědě jsem vyrazila na nezbytně nutné nákupy a koupila jsem malého krocana, abych se mohla podělit s Médeou.

Když jsem vystupovala z auta, zavolala mi na mobil máma a snažila se ve mně vzbudit dostatečně silný pocit viny na to, abych se sebrala a na Den díkůvzdání nebo na Vánoce zajela do

Portlandu. Z obou pozvání jsem se vyvlékla – bydlela jsem s ní dva roky a rodinných oslav jsem si užila na zbytek života.

Ne že by byli špatní, právě naopak. Můj nevlastní otec Kurt je tichý, rozumný člověk a dokonale vyvažuje moji matku. Později jsem se dozvěděla, že o mně neměl ani tušení, dokud jsem se mu v šestnácti neobjevila na prahu. Přesto mi bez otázek otevřel dům a jednal se mnou jako s vlastní.

Moje matka Margi je čiperný, veselý cvok. Představa, že se zapletla s rodeovým jezdcem (jako byl můj otec), byla stejně reálná jako pomýšlení, že by utekla a dala se k cirkusu. Mnohem víc mě překvapilo, že je předsedkyní místního rodičovského sdružení.

Mám matku a nevlastního otce ráda. Dokonce mám ráda i všechny nevlastní sourozence, kteří mě přijali mezi sebe s nadšením. Všichni žijí pospolu v semknuté rodině, kterou televize vydává za normální. Jsem moc ráda, že takoví lidé existují – ale já mezi ně prostě nepatřím.

Navštěvuji je dvakrát do roka, aby nevtrhli ke mně domů, ale dávám si pozor, aby to nebylo o svátcích. Většina mých návštěv je velmi krátká. Mám je ráda, ale z dálky je mám ještě radši.

Když jsem konečně zavěsila, cítila jsem se provinile a rozmrzele. Vrátila jsem se domů, dala rozmrazovat krocana a nakrmila kočku. Úklid ledničky mi nijak nezlepšil náladu, i když netuším, proč jsem to čekala, a tak jsem nasedla zpátky do auta a vydala se k Hanford Reach.

Nezajíždím tam často. Jsou i bližší místa, kde se můžu proběhnout, nebo pokud se mi chce řídit, národní park Blue Mountains není daleko. Moje duše ale někdy touží po vyprahlé pustině rezervace – obzvláště po rozhovoru s matkou.

Zaparkovala jsem a chvíli jsem šla pěšky, dokud jsem si nebyla víceméně jistá, že poblíž nikdo není. Potom jsem si svlékla šaty, schovala je do batůžku a proměnila se.

Vlkodlakům může trvat i patnáct minut, než změní podobu, a proměna je pro ně bolestivá, na což není radno zapomínat. Vlkodlaci nejsou zrovna přítulní, ale krátce po proměně je lepší nechat je chvíli úplně na pokoji.

Pro kožoměnce – nebo alespoň pro mě, protože žádné jiné kožoměnce neznám – je proměna rychlá a bezbolestná. V jednu chvíli jsem člověk, vzápětí kojot, čistá magie. Prostě vklouznou z jedné podoby do druhé.

Otřela jsem si čenich o přední packu, protože mě po proměně lechtal. Vždycky chvíli trvá, než si zvyknete mít čtyři nohy namísto dvou. Víím to, protože jsem si vyhledala, že kojoti vidí jinak než lidé, já ale vidím v každé podobě skoro stejně. Zostří se mi sluch a taky čich, i když i jako člověk mám lepší smysly než většina lidí.

Zvedla jsem batůžek s oblečením a schovala ho do křoví. Pak jsem ze sebe setřásla zbytky lidské existence a rozběhla se do pouště.

Prohnala jsem tři králíky a vylekala dvojici v loďce, když jsem se jí ve své krásné, chlupaté podobě zjevila na břehu, a hned mi bylo líp. Nemusím sice měnit podobu za úplňku, když se ale dlouho neproměním, jsem neklidná a náladová.

Šťastně unavená, v lidské podobě a oblečená, jsem nasedla do auta, rychle se pomodlila a otočila klíčkem. Tentokrát diesellový motor naskočil a začal příst. Nikdy nevím, jestli rabbit nastartuje, nebo ne. Používám ho, protože je levný, ne protože je to dobré auto. Na tvrzení, že všechna auta pojmenovaná podle zvířat jsou k ničemu, je hodně pravdy.

*

V neděli jsem šla do kostela. Je tak malý, že se musí dělit o pastora se třemi jinými kostely. Patří k nedominančním kostelům, které se tolik snaží neztratit vůbec nikoho, že nedokáží přitáhnout stálou kongregaci. Stálých věřících je tu relativně málo a povětšinou necháváme jeden druhého na pokoji. Jsem v jedinečné pozici, kdy chápu, jak by svět vypadal bez boha a jeho chrámů, kteří bojují proti nejhoršímu zlu, proto jsem věrnou návštěvnicí.

Není to kvůli vlkodlakům. Ti dokáží být nebezpeční, když se jim připlेतete do cesty, ale když jste opatrní, nechají vás být.

Nejsou o nic nebezpečnější než medvěd grizzly nebo velký bílý žralok.

Ale jsou tu i jiné věci, ukrývají se ve tmě a jsou mnohem, mnohem horší – a upíři jsou jen vrcholek ledovce. Umí velmi dobře skrýt svoji podstatu před lidskou populací, ale já nejsem člověk. Když na ně narazím, poznám je, a oni mě taky. Proto chodím každý týden do kostela.

Tu neděli byl náš pastor nemocný a muž, který ho nahradil, se rozhodl vést kázání založené na Exodu 22: „Čarodějníci nedáš živu býti.“ Vztáhl mínění i na fae a vyzařovaly z něj takový strach a vztek, že jsem je cítila až z lavice. Právě kvůli lidem, jako je on, tajil zbytek nadpřirozené komunity svoji existenci i dvacet let poté, co byli nižší fae přinuceni vystoupit na veřejnost.

Asi před třiceti lety si Šedí páni, mocní mágové, kteří vládou fae, začali dělat starosti s rychlým pokrokem vědy, a obzvláště pak té forenzní. Předpověděli, že se Čas skrývání chýlí ke konci. Rozhodli se proto zakročit a postarat se o to, aby se lidé sblížili se světem magie co nejjemněji. Čekali jen na správnou příležitost.

Když pak byl Harlan Kincaid, postarší miliardář a realitní magnát, nalezen mrtvý u keře růží se zahradnickými nůžkami zabodnutými v krku, podezření padlo na zahradníka Kierana McBrida, tichého muže s příjemnou tváří, který pro Kincaida, také proslulého zahradníka, po mnoho let pracoval.

Viděla jsem části soudního procesu jako většina Američanů. Senzační vražda jednoho z nejbohatších mužů v zemi, který měl za manželku milovanou mladou herečku, zajistila televizním stanicím rekordní sledovanost.

Vražda se omílala na zpravodajských kanálech dlouhé týdny. Svět sledoval, jak Carin Kincaidová s uplakanými tvářemi zhnědlými kalifornským sluncem vypráví o tom, jak našla manžela mrtvého vedle jeho oblíbeného keříku růží, který byl rozsekán na kousky. Její svědectví si zasloužilo Oscara, následné události ji však vystřnadily ze světla reflektorů.

Kierana McBrida obhajoval tým drahých právníků, kteří se kvůli publicitě rozhodli pracovat zdarma. Povolali Kierana

McBrida na lavici svědků a mistrnou Istí přiměli státního návladního k tomu, aby McBrida požádal vzít zahradnické nůžky do rukou.

Zkusil to. Po krátké chvíli se mu však začalo kouřit z rukou a musel je pustit. Obhájce ho v tu chvíli požádal, aby ukázal dlaně plné puchýřů porotě. Nemůže být vrah, řekl právník soudci, porotě i zbytku světa, protože Kiernan McBride je fae, zahradní skřítek, který se nemůže dotknout chladného železa ani v silných kožených rukavicích.

Pak nadešel dramatický okamžik a McBride zrušil maskovací kouzlo, díky němuž vypadal jako člověk. Nebyl krásný, právě naopak, ale každý, kdo kdy viděl štěně šarpeje, ví, že ošklivost může mít i své charisma. Jedním z důvodů, proč Šedí páni vybrali zrovna McBrida, byl, že zahradní skřítki jsou něžná stvoření a snadno se na ně dívá. Jeho obrovské, hnědé, truchlivé oči se celé týdny objevovaly na obálkách časopisů hned vedle málo lichotivých obrázků Kincaidovy manželky, jež byla později usvědčena z vraždy.

A tak se nižší fae, slabí a atraktivní tvorové, odhalili na rozkaz Šedých pánů světa. Velcí a strašliví, mocní a odporní zůstávali i nadále v úkrytu a čekali, jak svět zareaguje na snesitelnější stvoření. Tady, řekli šarlatáni Šedých pánů, kteří byli McBridovými právníky, tady je skrytý lid: něžná domácí víla, která učila ve školce, protože milovala děti, nebo mladý muž, selkie, který riskoval život, aby zachránil oběti z potopené lodi.

Zpočátku to vypadalo, že se taktika Šedých pánů vyplatí všem nadpřirozeným stvořením, ať už byla fae, nebo ne. V New Yorku nebo v Los Angeles vznikly restaurace, kde se bohatí a slavní mohli nechat obsluhovat lesními skřítky nebo muryany. Hollywoodští producenti natočili *Petra Pana* s chlapcem, který uměl doopravdy létat, a Zvoněnkou hrála skutečná víla – výsledný film přinesl rekordy v návštěvnosti kin.

Ale už na počátku se objevily problémy. Známý televizní kazatel využil strachu lidí z fae a posílil svoji kontrolu nad věřícími a jejich bankovními účty. Konzervativní zákonodárci

přišli s návrhem povinné registrace. Vládní agentury začaly potají dělat seznamy fae, které by mohly využít nebo zneužít proti nim, protože i v Evropě a v částech Asie přinutili Šedí páni vystoupit nižší fae z úkrytu.

Když Šedí páni řekli Zeemu, mému bývalému šefovi, že se musí odhalit, prodal Zee garáž a napřed se na několik měsíců stáhl do ústraní. Viděl, co se stalo fae, kteří se snažili pokračovat ve svých životech, jako by se nich nestalo.

Fae mohli být baviči nebo turistickou atrakcí, ale domácí víla, která pracovala ve školce, byla potichu poslána do důchodu. Nikdo nechtěl mít fae za učitele, mechanika nebo za souseda.

Těm fae, kteří žili v lepších čtvrtích, rozbili okna a pomalovali jim domy sprostými graffiti. V méně bezpečných čtvrtích byli fae přepadáváni a bití. Nemohli se bránit, protože se báli Šedých pánů. Ať už jim lidé provedli cokoli, trest Šedých pánů by byl mnohem horší.

Vlna násilí vedla k založení čtyř velkých rezervací pro fae. Zee říkal, že fae ve vládě viděli v rezervacích nápravu škod a využili jakýchkoli prostředků k tomu, aby přesvědčili i zbytek kongresu.

Každý fae, který souhlasil se životem v rezervaci, dostal domek a měsíční apanáž. Jejich děti (jako Zeeho syn Tad) získaly stipendium na dobré univerzity, aby se mohly stát užitečnými členy společnosti... pokud najdou práci.

Rezervace vyvolaly mnoho polemik na obou stranách. Já osobně si myslím, že se Šedí páni a vláda měli poučit z nespočetných problémů rezervací původních obyvatel Ameriky, ale Zee byl přesvědčen, že rezervace jsou jen prvním krokem v plánech Šedých pánů. Věděla jsem o nich dost na to, abych připustila, že může mít pravdu. Ale stejně jsem si dělala starosti. Ať už přinesly rezervace jakékoli zlo, zmenšily narůstající problémy mezi lidmi a fae, alespoň v Americe.

Avšak lidé jako zastupující pastor byli důkazem, že předsudky a nenávist přežívají a bují. Někdo za mnou zabručel, že doufá, že se pastor Julio do příštího týdne uzdraví, a tichý souhlas lidí okolo mě trochu povzbudil.

Slyšela jsem o lidech, kteří viděli anděly nebo cítili jejich přítomnost. Nevím, jestli cítím boha nebo jednoho z jeho andělů, ale většina kostelů je prodchnuta přívětivým duchem. Jak pastor pokračoval v proslovu šťvaném strachem, cítila jsem, jak duch smutní.

Když jsem odcházela, potřásl mi pastor rukou.

Nejsem fae, i když je to velmi široký pojem. Moje magie pochází ze Severní Ameriky, ne z Evropy, a nepotřebuji maskovací kouzlo, abych splynula s lidskou populací. A přesto by mě ten muž nenáviděl, kdyby zjistil, co jsem.

Usmála jsem se na něj, poděkovala mu za mši a popřála mu vše nejlepší. Písmo říká „miluj svého nepřítele“. A moje nevlastní matka vždy dodávala: „Anebo k němu buď aspoň zdvořilá.“

2.

Když jsem v pondělí ráno dorazila do garáže, seděl vlkodlak Mac na schodu před dveřmi do kanceláře.

Tvářila jsem se netečně a nedala jsem najevo nic z překvapivě silného zadostiučinění, které mě ovládlo, jen jsem mu podala těžký pytlík se sendviči z rychlého občerstvení, abych mohla vytáhnout klíč a odemknout. Vyrosla jsem ve společnosti divokých zvířat, vím, jak je zkrotit. Pokud jsem ho odhadla správně, zahnaloby ho srdečné přivítání na ústup rychleji než drsná slova, ale jídlo bylo vždy dobrým lákadlem.

„Najež se,“ řekla jsem mu a vydala se do koupelny, abych se převlékla do pracovních šatů. „Jeden mi schovej, zbytek je pro tebe.“

Když jsem se vrátila, všechny sendviče až na jeden byly ty tam.

„Děkuji,“ řekl s pohledem upřeným na mé nohy.

„Odpracuješ si to. Pojd' a pomoz mi zvednout dveře garáže.“ Zavedla jsem ho kanceláři do dílny. „Dneska nemáme nic naléhavého, takže můžeme pracovat na mém broukovi.“

Brouk v tu chvíli nevypadal nijak vábně, ale až s ním skončím, bude nastříkaný a naleštěný a bude příst jako kotě. Prodám ho za dvojnásobek toho, co jsem do něj vložila, a najdu si nové auto ke vzkříšení. Téměř polovina mého zisku pocházela z renovace klasických volkswagenů.

Několik hodin jsme pracovali v přátelském tichu, pak se mě zeptal, jestli může použít můj telefon k dálkovému hovoru.

„Pokud nebudeš volat až do Číny,“ odpověděla jsem a zápasila se šroubem, který na místě držela třicetiletá vrstva rzi.

Nepřiplížila jsem se ke kanceláři, abych ho šmírovala. Nepraktikuji špehování soukromých hovorů. Ani nemusím. Mám totiž výtečný sluch.

„Ahoj,“ řekl. „To jsem já.“

Ale ne zas tak dobrý, abych slyšela osobu na druhém konci.

„Jsem v pořádku. Opravdu,“ řekl rychle. „Podívej, nemůžu mluvit dlouho.“ Odmlka. „Bude lepší, když to nebudeš vědět.“ Odmlka. „Já vím. Viděl jsem to ve zprávách. Nevzpomínám si na nic z toho, co se stalo potom, co jsme odešli z plesu. Nevím, co ji zabilo a proč to nezabilo i mě.“

Ach ne, pomyslela jsem si.

„Ne. Podívej, prozatím bude lepší, když nebudeš vědět, kde jsem.“ Odmlka. „Říkám, že nevím, co se stalo. Ale já ji nezabil.“

Odmlka. „Nevím. Jen řekni mámě a tátovi, že jsem v pořádku. Mám je rád – a pátrám po těch, kdo ji zabili. Už musím jít.“

Odmlka. „Taky tě mám rád, Joe.“

Existovalo tucet vysvětlení pro část rozhovoru, kterou jsem vyslechla. Dva tucty.

Nedokázala jsem ale přestat myslet na varovné příběhy o tom, co se stane, když se vlkodlak poprvé promění, aniž by věděl, co vlastně je.

V duchu jsem si poskládala Macova slova do obrázku chlapce, který se vykradl ze školního plesu, aby se pomuchloval s přítelkyní pod úplňkem, protože nevěděl, co je. Mladí vlkodlaci

potřebují při prvních několika proměnách vedení někoho silného a dominantního, jinak nad sebou ztratí kontrolu.

Pokud byl Mac skutečně mladý vlkodlak, vysvětlovalo by to, proč si nevšiml, že se liším od lidí okolo. Smysly je třeba naučit se používat.

V Americe Proměňují lidi ve vlkodlaky většinou přátelé nebo rodina. Existuje celá podpůrná struktura, která mladého vlka vyučí a zajistí bezpečí jemu i všem okolo. Přesto se občas stane, že někoho napadne zbloudilý vlkodlak. Jednou z povinností smečky je odpadlíky zabít a vystopovat jejich oběti.

Navzdory tomu, co tvrdí příběhy, se ne každá osoba, kterou kousne vlkodlak, promění. K tomu je potřeba útoku tak krutého, že se oběť ocitne na prahu smrti, aby magie vlka překonala imunitní systém těla. Podobné útoky se do novin dostanou pod titulky jako „Muž napaden smečkou vztekklých psů“. Oběť obvykle podlehně zraněním nebo proměně. Pokud člověk přežije, zotaví se rychle a zázračně – až do následného úplňku, kdy zjistí, že vlastně nepřežil. Že není takový jako dřív. Smečka ho obvykle najde ještě před první proměnou a usnadní mu vstup do nového života. Smečky sledují zprávy a čtou noviny a snaží se zabránit tomu, aby nový vlk zůstal sám – a aby se jejich tajemství dostala na veřejnost.

Možná Maca nikdo nenašel. Možná své děvče zabil, a když se proměnil zpět v člověka, odmítl uvěřit tomu, co udělal. Co je. Dosud jsem předpokládala, že opustil smečku, ale pokud je mladý, nepoučený vlk, je ještě nebezpečnější.

Zrezivělý šroub mi praskl v ruce, protože jsem nedávala pozor. Když se Mac vrátil zpátky, zrovna jsem se snažila vypáčit zbytky šroubu ze závitu – jako bych potřebovala práci navíc.

Neplánovala jsem cokoli říct, ale nakonec jsem neodolala. „Možná znám pár lidí, kteří by ti mohli pomoci.“

„Mně nikdo nepomůže,“ odpověděl unaveně. Pak se usmál, jeho úsměv by však vypadal přesvědčivěji, kdyby neměl tak smutné oči. „Jsem v pořádku.“

Odložila jsem náradí stranou a pohlédla na něj.

„Ano, myslím, že budeš,“ řekla jsem a jen jsem doufala, že nedělám chybu, když nenaléhám. Před dalším úplňkem o něm musím říct Adamovi. „Jen si pamatuj, že je o mně známo, že uvěřím i šesti nemožným věcem ještě před snídaní.“

Zkroutil koutky úst nahoru. „Lewis Carroll.“

„A to se říká, že dnešní mládež není vzdělaná,“ řekla jsem. „Důvěřuj mi a zjistíš, že ti moji přátelé mohou pomoci víc, než považuješ za možné.“ Zazvonil telefon a já se vrátila zpátky k práci. „Mohl bys to prosím vzít, Macu?“ požádala jsem.

Skončili jsme v šest, ale protože byl podzim, byla už venku tma. Díval se, jak zamykám, a očividně o něčem přemýšlel. Schválně jsem si hrála se zámek, abych mu poskytla víc času, ale nevyužil toho.

„Uvidíme se zítra,“ řekl místo toho.

„Dobrá.“ Pak jsem se impulzivně zeptala: „Máš dneska v noci kde spát?“

„Jasně,“ řekl s úsměvem a zamířil pryč, jako by měl skutečně nějaký cíl.

Málem jsem se kousla vzteky do jazyka. Přinutila jsem ho zalhat. Jakmile mi jednou začne lhát, bude o to těžší přesvědčit ho, aby se mi svěřil. Nevím, proč tomu tak je, ale prostě to tak funguje – alespoň podle mých zkušeností.

Nadávala jsem si celou cestu domů, než jsem ale nakrmila Médeu a připravila si něco k večeři, našla jsem způsob, jak celou věc napravit. Zítra mu vezmu příkrývku a odemknu Stefanův mikrobuse, který trpělivě čekal na náhradní brzdy z Oregonu. Stefanovi by pravděpodobně nevadilo, kdyby v něm Mac jednu nebo dvě noci přespál.

Radši jsem mu ale zavolala, protože upíry není moudré zaskočit.

„Jasně,“ řekl, aniž by se zeptal, koho chci v jeho autě vlastně nechat spát. „Mně to nevádí, srdíčko. Jak dlouho bude trvat, než bude můj mikrobuse zase pojezdny?“

Na upíra nebyl Stefan špatný chlap.

„Díly mají dorazit pozítří,“ řekla jsem mu. „Zavolám ti, až je dostanu. Když mi pomůžeš, zvládneme to během několika dlouhých večerů. Jinak mi to bude trvat asi den.“

„Dobře,“ řekl. Očividně to bylo i sbohem, protože vzápětí se v telefonu ozval oznamovací tón.

„No,“ obrátila jsem se ke kočce, „vypadá to, že musím jít koupit deku.“ Potřebovala jsem novou přikrývku, protože moje by byla cítit po kojotovi a vlkodlakovi, který mě sotva znal, by můj pach nebyl příjemný.

Několik minut jsem strávila hledáním peněženky, pak jsem si uvědomila, že jsem ji nechala v sejfu v dílně. Naštěstí jsem měla garáž při cestě.

Protože už byla tma, nechala jsem auto na ulici za garáží, kde by pouliční osvětlení mohlo odradit podnikavé vandaly. Prošla jsem parkovištěm a přátelsky poplácala Stefanův mikrobuse zaparkovaný u dveří kanceláře.

Stefanův vůz je pomalovaný tak, aby se podobal duchařskému mikrobuse ze seriálu Scooby Doo, což říkalo hodně o upírovi, kterému patřil. Stefan mi jednou přiznal, že před pár lety, když začal sledovat Buffy, krátce zvažoval, že ho nastříká na černo, nakonec se ale rozhodl, že přemožitelka upírů se Scooby Doo prostě nevyrovná.

Otevřela jsem dveře kanceláře, ale neobtěžovala jsem se rozsvítit, protože ve tmě vidím docela dobře. Peněženku jsem našla přesně tam, kde jsem ji nechala. Vyndala jsem ji ze sejfu a zase ho zamkla. Ze zvyku jsem zkontrolovala, jestli je radiátor nastavený na nízkou teplotu. Přístroje byly vypnuté a nářadí schované. Vše bylo na svém místě a mě jako obvykle ovládl pocit zadostiučinění z toho, že tohle všechno je moje – no, moje a banky.

S úsměvem jsem vyšla z kanceláře a zamkla za sebou. Nepohybovala jsem se potichu úmyslně, když ale vyrůstáte ve smečce vlkodlaků, naučíte se být tišší než ostatní.

„Jděte pryč.“ Macův hlas dolehl z opačné strany Stefanova mikrobuse. Promluvil tichým, vrčivým hlasem, který jsem u něj ještě nezaslechla.

Napadlo mě, že mluví se mnou, proto jsem se otočila po zvuku, ale viděla jsem jen Stefanovo auto.

V tu chvíli ale Macovi někdo odpověděl. „Ne bez tebe.“

Mikrobus měl tmavá skla. Viděla jsem jimi dost dobře na to, abych si všimla, že boční dveře jsou otevřené a rámuje stínové postavy Maca a jednoho z jeho návštěvníků. Druhého jsem neviděla. Vítr pofukoval ze správné strany, to znamená směrem ke mně, a já cítila kromě Maca další *dvě* osoby: vlkodlaka a člověka. Žádného jsem nepoznávala.

Většinu Adamových vlků bych poznala po pachu, ale nebylo by nijak zvláštní, kdyby do smečky přijal někoho nového, aniž bych o tom slyšela. Přítomnost člověka mi ale napověděla, že něco není v pořádku. Adam nikdy neposílal na pochůzky s vlkem člověka.

A co bylo ještě divnější, ani jeden z nich nedal najevo, že o mně ví. Pohybovala jsem se tiše, ale oba vlkodlaci mě měli slyšet. Zdálo se, že si mě ani Mac, ani druhý vlkodlak nevšimli.

„Ne,“ řekl Mac, zatímco jsem váhala. „Už žádné klece. Žádné drogy. Nepomáhaly.“

Klece? pomyslela jsem si. *Někdo držel Maca v kleci?* S Adamem poblíž to nebude potřeba. Někteří alfové spoléhali při kontrole mladých vlků na mříže, ale Adam k nim nepatřil. A ani Macova poznámka o drogách nedávala smysl: na vlkodlaky drogy nepůsobí.

„Ale pomáhaly, chlapče. Jen jim musíš dát šanci. Slibuji, že ti pomůžeme zvrátit tohle prokletí.“

Zvrátit prokletí? Na světě neexistovala droga, která by mohla zvrátit proměnu, a zatraceně málo vlkodlaků považovalo po prvních několika měsících svůj stav za prokletí. Většina nakonec dospěla k závěru, že podrážděnost a občasná chlupatost jsou malou cenou za mimořádnou sílu, rychlost a smysly – a to už nemluvím o výhodách těla, které je imunní vůči nemocem a stárnutí.

I kdyby vlkodlak Adamovi patřil, pochybuji, že by Adam věděl, že člen jeho smečky šíří podobné báchorky. Tedy aspoň *doufám*, že o tom neví.

Vypadalo to ale, že Mac ty dva zná, a já začínala mít pocit, že jeho příběh je složitější, než jsem si myslela.

„Mluvíš, jako bys měl na vybranou,“ řekl třetí muž. „Tvoji jedinou volbou je, jak se dostaneš k cíli.“

Dospěla jsem k závěru, že to nejsou Adamovi muži. Řeči o prokletí, klecích a drogách z nich dělaly nepřátele. Pokud s nimi Mac nechce jít, nedovolím, aby ho odvedli.

Rychle jsem se rozhlédla, ale ulice byly prázdné. Po šesté hodině je průmyslová čtvrť prakticky mrtvá. Co nejtišeji jsem se svlékla a proměnila se v kojota.

Jako člověk jsem neměla proti vlkodlakovi šanci. Ani kojot mu nebyl rovnocenným protivníkem, v této podobě jsem však byla rychlá, mnohem rychlejší než skutečný kojot a o chloupek rychlejší než vlkodlak.

Vyskočila jsem na zábradlí a odtud na střechu Stefanova mikrobusu, abych se dostala nad ně, i když jsem se tím vzdala momentu překvapení. Bez ohledu na to, jak tiše jsem se pohybovala, vlkodlak uslyší cvakání mých drápů na kovové střeše.

Připravila jsem se skočit, pak jsem zaváhala. Ze střechy dodávky jsem viděla Maca i oba muže. Zdálo se, že si mě ani jeden z nich nevšiml. Mac ke mně stál zády, ale stačilo, aby zbývající dva vzhledli. Neudělali to ale. Něco nebylo v pořádku.

Za dvojicí cizinců stálo velké černé SUV, jaké se dá očekávat u záporáků.

„Nevěřím, že existuje způsob, jak byste mohli napravit, co jste mi provedli,“ řekl Mac. „Nemůžete vrátit život ani mně, ani Meg. Můžete mě jenom nechat na pokoji.“

Lidský muž měl vlasy ostříhané úplně nakrátko, ale teprve při pohledu na velkou černou zbraň, která mu trčela z pochvy pod ramenem, mě napadlo, že by mohl patřit k armádě. Oba cizinci vypadali jako vojáci – stejně jako Adam. Ramena měli příliš ztuhlá, postoj příliš vzpřímený. Možná přece jen patřili k Adamovi. To pomyšlení mě přimělo zaváhat. Pokud zraním jednoho z Adamových vlků, draze za to zaplatím.

„Blíží se úplněk,“ řekl muž s delšími vlasy, vlkodlak. „Cítíš ho?“

„Jak chceš přežít zimu, chlapče?“ promluvil znovu krátkovlasý. Jeho hlas zněl laskavě. Otcovsky. Dokonce blahosklonně. „V prosinci se ochladí dokonce i v téhle poušti.“

Potlačila jsem vrčení a snažila se přijít na to, jak nejlépe pomoci Macovi.

„Pracuji tady,“ řekl Mac a ukázal na garáž. „Až se ochladí, myslím, že když ji požádám, nechá mě spát v garáži, dokud si nenajdu bydlení.“

„Požádáš?“ Krátkovlasý chlapík se zatvářil soucitně. „Zdržela tě tady pro nás. Patří k nám, chlapče. Jak bychom tě jinak našli?“

Ucítila jsem Macův šok, pak porážku. Emoce mají svoji vůni, ale jen v kojotí podobě je můj čich dostatečně silný, abych rozlišila i slabší pocity. Ohrnula jsem pysky a vycenila zuby. Nemám ráda lháře, obzvláště když lžou o mně.

Vlkodlakův hlas zněl snově. „Až vyjde měsíc, nedokážeš zastavit proměnu.“ Kolébal se sem a tam. „Potom můžeš běžet a pít strach kořisti, než ti zemře v zubech.“

Je poblázněný, uvědomila jsem si a ovládl mě šok. Pokud je tak mladý, že je poblázněný měsícem, určitě nepatří Adamovi, a ten, kdo ho poslal, je idiot.

„Nepůjdu s vámi,“ řekl Mac a ucouvl o krok. A o další, až se zády opřel o mikrobus. Ztuhl, zhluboka se nadechl a rozhlédl se. „Mercy?“

Žádný z mužů nevěnoval pozornost tomu, že Mac zachytil můj pach. Vlkodlaka stále ovládaly měsíční sny a člověk sahal po zbraní.

„Snažili jsme se to udělat po dobrém,“ řekl a já cítila jeho radost. Možná se napřed pokusil odvést Maca po dobrém, ale po zlém to měl radši. Jeho zbraň vypadala jako vystřižená z armádních katalogů pro rádoby žoldáky, kde vzhled je minimálně stejně důležitý jako výkon. „Do auta, chlapče. Mám stříbrné kulky. Když tě trefím, jsi mrtvý.“ Mluvil jako zabiják z gangsterek z padesátých let. Napadlo mě, jestli to dělá schválně.

„Když nasednu, jsem tak jako tak mrtvý, že?“ řekl Mac pomalu. „Zabili jste i ty dva, co byli v klecích vedle? Proto zmizeli?“

Nikdo z nich si nevšiml, že vlkodlak začal měnit podobu, dokonce ani vlkodlak sám. Viděla jsem, jak mu ve tmě jasně září oči, a cítila jsem pach vlčího pižma a magie. Zavrčel.

„Ticho,“ obořil se na něj člověk, pak se po něm ohlédl. Ztuhl, polkl a namířil zbraní na partnera.

V lidské podobě váží vlkodlak asi devadesát kilo. Ve vlčí od sto deseti kil výš. Ne, nemám zdání, odkud se váha navíc bere. Je to magie, ne věda. Já jsem na průměrného kojota trochu velká, vlkodlak byl přesto pětikrát těžší.

Snažila jsem se přijít na způsob, jak využít své rychlosti, když ale vlkodlak obrátil prodlužující se čelisti s ostrými bílými zuby k Macovi a znovu zavrčel, pochopila jsem, že už nemám čas.

Vrhla jsem se ze střechy mikrobusu na vlkodlaka, kterého zpomalovala probíhající proměna. Chňapla jsem po něm, abych upoutala jeho pozornost, a zakousla se mu do holého hrdla, které stále neporostla hustá srst, jež měla krk právě před takovým útokem chránit.

Cítila jsem, jak se mé špičáky zaryly do masa a z ran vytryskla pod zvýšeným tlakem, který proměnu doprovází, krev. Nebyla to smrtelná rána, na to se vlkodlaci příliš rychle uzdravují, ale zpomalí ho, a zatímco si ji bude ošetřovat, získám náskok.

Ale on se nezastavil, aby se ošetřil.

Byl mi v patách. Prosmýkla jsem se okolo Stefanova mikrobusu a uličkou k dílně a přeskočila jsem přes pletivový plot kolem skladiště společnosti Brej Kup. Kdyby dokončil proměnu, přeskočil by plot snadněji než já, ale neúplná podoba ho omezovala, takže se musel zastavit a plot roztrhnout.

Hnala ho krvežíznivost, takže byl i na dvou nohách rychlejší než já. Neměl být. Utekla jsem už pěkné řádce vlkodlaků a vím, že jsem rychlejší. Jemu to ale nikdo neřekl. Doháněl mě. Přeskočila jsem zadní plot, protože ten vpředu ho zpomalil.

Kdybychom byli v blízkosti lidských obydlí, netrpělivé, frustrované kňučení, které vlkodlak vyřázel, když byl donucen zastavit se a rozervat další pletivo, by určitě přilákalo policii, ale nejbližší lidé žili až o několik bloků dál. To mi připomnělo, že si musím dělat starosti nejen o Maca a o sebe, ale také o nevinné kolemjdoucí.

Změnila jsem směr a zamířila zpět ke garáži s úmyslem odvést vlkodlaka pryč od města, ne k němu. Ale než jsem se ke garáži dostala, můj pronásledovatel zakopl a upadl.

Napřed mě napadlo, že se konečně promění, ale nezvedl se na čtyři a nepokračoval v honu. Zpomalila jsem, pak jsem se zastavila a poslouchala, ale slyšela jsem jen vlastní srdce bušící strachy.

Už skoro dokončil proměnu, obličej měl úplně vlčí, ale ještě ho nepokryla srst. Znetvořené, vyzáblé ruce s palci nepřírozeně vzdálenými od ostatních prstů mu bezvládně ležely na asfaltu. Nehty mu zesílily a na koncích se začaly zužovat. Ale nehýbal se.

Třásla jsem se touhou vzít nohy na ramena, ale přinutila jsem se k němu přiblížit. Čekala jsem, že vyskočí a popadne mě jako v hororu, ale on tam jen ležel a páchl krví a adrenalinem.

Do dálky se za ním táhla dlouhá stružka, jako když autu z prasklé hadice vytéká nemrznoucí směs, a leskla se ve světle pouličních lamp. Byla to krev.

Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že neslyším tlukot jeho srdce ani šepot dechu.

Slyšela jsem nastartovat auto, a když jsem odtrhla oči od vlkodlaka, spatřila jsem, jak mým směrem vyrazilo z parkoviště za skřípání pneumatik černé SUV. Velký vůz se zakymácel, jak se řidič snažil vybrat zatáčku. Světla mě na okamžik oslepila, už jsem ale našla únikovou cestu a rozběhla se i poslepu.

Auto na okamžik zpomalilo, jako by chtělo u mrtvol zastavit, pak ale motor zařval a SUV zrychlilo.

Jen taktak se vyhnulo lampě, za kterou jsem uskočila. Nedokázala jsem říct, jestli je Mac ve voze, nebo ne. Dívala jsem

se za zadními světly SUV, dokud nezabočila na dálnici a nesplynula s provozem.

Přikročila jsem k vlkodlakovi, jen abych se ujistila, že je skutečně a opravdově mrtvý.

Ještě nikdy jsem nikoho nezabila. Neměl zemřít. Vlkodlaci se dají těžko zabít. Kdyby si zranění ovázal nebo se za mnou nepustil, rána by se zahojila dřív, než by mohl vykrvácet.

Z krve v tlamě se mi udělalo zle a zvracela jsem vedle těla, dokud pachut' zvratků nepotlačila vše ostatní. Nechala jsem ho ležet uprostřed cesty a rozběhla se zpátky do garáže. Napřed zkontroluji Maca, teprve pak se postarám o mrtvého vlkodlaka.

Ulevilo se mi, když jsem vběhla na parkoviště a našla Maca opřeného o Stefanův mikrobús. V ruce držel volně zbraň s ohnutou hlavní.

„Mercy?“ zeptal se, když jsem se přiblížila, jako by očekával, že odpovím.

Sklonila jsem hlavu, pak jsem se rozběhla k přední části garáže, kde jsem nechala oblečení. Následoval mě. Když jsem se ale proměnila zpátky a on si uvědomil, že jsem nahá, otočil se, abych se mohla obléct.

Rychle jsem na sebe natáhla šaty, protože venku byla zima. „Hotovo,“ řekla jsem a on se ke mně znovu obrátil.

„Máš na bradě krev,“ řekl tiše.

Utřela jsem si ji do lemu trička. Dneska večer už na nákup nepůjdu, takže nevadilo, když si ušpiním oblečení od krve. *Nezvracej*, nabádala jsem se přísně. *Předstírej, že to byl králík*. Nechutnal jako králík.

„Co jste?“ zeptal se. „Patříte k nim? Kde je... ten vlk?“

„Mrtvý. Musíme si promluvit,“ řekla jsem a odmlčela se, abych sebrala myšlenky. „Ale napřed musíme dostat mrtvého vlkodlaka z ulice. A ještě předtím bych asi měla zavolat Adamovi.“

Zavedla jsem ho zpátky do kanceláře a tentokrát jsem rozsvítila. Ne že by to kterýkoli z nás potřeboval z jiného důvodu než pro útěchu.

Sáhla jsem po telefonu a on položil ruku na moji. „Kdo je Adam a proč mu chcete volat?“ zeptal se.

Nevezpřela jsem se. „Místní alfa. Musíme dostat tělo z ulice, pokud ovšem nechceš, abychom oba zmizeli v nějaké federální laboratoři, kde se v nás budou vědci pár let šťourat, než se rozhodnou, že jim víc posloužíme mrtví.“

„Alfa?“ zeptal se. „Co je to?“

Byl mladý.

„Vlkodlaci žijí ve smečkách,“ vysvětlila jsem. „Každá smečka má svého alfu, vlka, který je dost silný na to, aby udržel ostatní pod kontrolou. Adam Hauptman je místní alfa.“

„Jak vypadá?“ zeptal se.

„Asi metr osmdesát a osmdesát kilo živé váhy. Tmavé vlasy, tmavé oči. Nemyslím si, že by měl něco společného s tvými vlky,“ řekla jsem. „Kdyby tě Adam chtěl, dostal by tě a našel by tě mnohem dřív. Je sice hulvát, ale schopný.“

Mac na mě hleděl a jeho hnědé oči vypadaly ve světle kanceláře nažloutle. Popravdě jsem byla překvapená, že je stále v lidské podobě, protože pohled na ménícího se vlka obvykle vyvolá proměnu i u ostatních. Klidně jsem mu pohlédla do očí, pak jsem sklopila pohled k jeho rameni.

„Dobrá,“ řekl a pomalu sundal ruku z mé. „Dneska v noci jste mě zachránila. Ta věc vás mohla roztrhat na kousky. Viděl jsem ho zabíjet.“

Nezeptala jsem se, kdy nebo koho mrtvý vlkodlak zabil. Bylo nutné postupovat popořádku, abychom se vyhnuli ještě větším problémům. Zavolat Adamovi. Odstranit mrtvolu z ulice, kde ji mohl kdokoli zahlédnout. Teprve pak si promluvíme. Zpoměti jsem vyťukala Adamovo číslo.

„Hauptman,“ odpověděl po čtvrtém zazvonění s náznakem netrpělivosti v hlase.

„Zabila jsem u garáže vlkodlaka,“ řekla jsem a zavěsila. Mac povytáhl obočí, a tak jsem vysvětlila: „To ho sem dostane rychleji, než kdybych mu dvacet minut celou věc vysvětlovala. Pojd', musíme dostat tělo z ulice, než ho někdo zahlédne.“ Zazvonil telefon, ale odpověděl jen záznamník.

Půjčila jsem si Stefanův mikrobus, protože naložit něco velkého do dodávky je mnohem snazší než cpát to do malého rabbita. Vůz byl cítit po Macovi a já si uvědomila, že mi nelhal, když tvrdil, že má kde strávit noc. Spal jich v něm minimálně několik.

Mikrobus ještě nebyl opravený, takže neměl brzdy, mně se ale přesto podařilo samovolně zastavit přímo u těla. Mac mi pomohl naložit mrtvolu do vozu, pak se rozběhl zpátky ke garáži, zatímco já řídila. Když jsem dorazila, měl už garáž otevřenou.

Vyložili jsme tělo na cementovou podlahu vedle zdvihu, já pak zaparkovala auto zpět na místo, kde předtím stálo, stáhla jsem dolů garážová vrata a zavřela nás i s mrtvolou uvnitř.

Zamířila jsem do kouta co nejdále od mrtvého vlkodlaka a posadila se na podlahu vedle velké skříně s náradím. Mac si sedl vedle mě a společně jsme hleděli přes garáž na mrtvolu.

Napůl proměněné tělo vypadalo v ostrém světle ještě groteskněji než pod měkkým světlem pouličních lamp, jako něco z černobílého hororu. Z místa, kde jsem seděla, jsem jasně viděla ránu na krku, která ho zabila.

„Zvykl si, že se mu rány hojí rychle,“ řekla jsem, abych přerušila ticho. „A tak zranění nevěnoval pozornost. Ale některé rány se hojí pomaleji než jiné. Nevěděl toho víc než ty. Jak dlouho už jsi vlkodlak?“

„Dva měsíce,“ řekl Mac, opřel si hlavu o skříň a zadíval se na strop. „Vlkodlak zabil moji holku, ale já přežil. Víceméně.“

Měl štěstí, napadlo mě, když jsem si vzpomněla, jaké myšlenky se mi honily hlavou, když jsem poslouchala jeho telefonní hovor. Přece jen nezabil svoji přítelkyni. On se ale v tuto chvíli asi šťastně necítil a já mu nemínila říct, že to mohlo být horší.

„Pověz mi, co se stalo pak. Odkud se vzali ti muži? Jsi z Tri-Cities?“ Za posledních šest měsíců jsem o žádných podezřelých úmrtích ani zmizeních neslyšela.

Zavrtěl hlavou. „Z Naperville.“ Když jsem na něj hloupě pohlédla, vysvětlil: „Z Illinois. Nedaleko Chicaga.“ Pohlédl na tělo, zavřel oči a polkl. „Chci ho sníst,“ zašeptal.

„To je naprosto přirozené,“ řekla jsem, i když přiznávám, že jsem se toužila odsunout. Panebože, zůstat trčet s mladým vlkodlakem a čerstvým masem v garáži nebylo rozhodně bezpečné. Ale museli jsme počkat na Adama. Mohlo to být horší. Mohl se blížít úplněk nebo mohl být hladový jako první den.

„Vysoká chutná líp a snadněji se s tím žije,“ řekla jsem, ale pak mě napadlo, že by možná bylo moudré mluvit o něčem jiném než o jídle. „Co se s tebou stalo po prvním útoku? Vzal tě někdo do nemocnice?“

Chvilí na mě hleděl a já netušila, na co myslí. Potom řekl: „Po... po útoku jsem se probudil v kleci někde ve sklepě. V místnosti se mnou někdo byl, a když jsem otevřel oči, řekl: „Dobře, přežiješ. Leo bude mít radost.““

„Počkat,“ řekla jsem. „Leo. Leo. Chicago.“ Pak mi to došlo. „Leo James? Vypadá jako severský lyžařský šampión? Vysoký, statný, blondatý.“

Leo byl jeden z chicagských alfů, v Chicagu totiž žili dva. Leovo teritorium leželo na západním předměstí. Setkala jsem se s ním jen jednou nebo dvakrát. Ani jeden z nás neudělal na toho druhého dojem, ale jak říkám, vlkodlaci nemají jiné dravce zrovna v lásce.

Mac kývl. „To vypadá jako on. Sešel dolů po schodech s tím prvním chlápkem a ještě s jedním mužem. Žádný z nich se mnou nepromluvil ani mi neodpověděl na otázky.“ Polkl a střelil po mně úzkostným pohledem. „Tohle všechno vám nepřipadá divné? Neuvěřitelné?“

„Mluvíš s někým, kdo se dokáže proměnit v kojota,“ připomněla jsem něžně. „Pověz mi, co si myslíš, že se stalo.“

„Dobrá.“ Pomalu kývl. „Dobrá. Byl jsem slabý a zmatený, ale vypadalo to, jako by se Leo s tím třetím chlapíkem dohadoval o peníze. Mám dojem, že mě prodal za dvanáct tisíc dolarů.“

„Leo tě prodal za dvanáct tisíc dolarů,“ řekla jsem. Mluvila jsem zároveň s Macem i sama se sebou. Můj hlas možná zněl

věcně, ale jen proto, že Mac měl pravdu, opravdu se to zdálo neuvěřitelné. Ne že bych si myslela, že lže. „Jeden z jeho vlků napadl tebe a tvoji přítelkyni, a když jsi přežil, prodal tě někomu jako mladého vlkodlaka.“

„Myslím, že jo,“ řekl Mac.

„Dneska odpoledne jsi volal rodině?“ zeptala jsem se. Ostražitě na mě pohlédl a já se usmála. „Mám docela dobrý sluch.“

„Bratrovi. Na mobil.“ Polkl. „Je rozbitý. Neukazuje, kdo volá. Musel jsem mu dát vědět, že žiju. Policie si asi myslí, že jsem zabil Meg.“

„Řekl jsi mu, že jdeš po jejím vrahovi,“ nadhodila jsem.

Nešťastně se zasmál. „Jako bych ho mohl najít.“

Mohl. Stačilo, aby se naučil používat smysly, ale to jsem mu nemínila říct, ještě ne. Kdyby Mac útočníka našel, pravděpodobně by zaplatil životem. Mladý vlkodlak se starému prostě nevyrovná.

Poplácala jsem ho po koleni. „Neboj. Až se to donese správným lidem – a Adam je správný chlap – je Leo mrtvý. Marok nestrpí alfu, který vytváří vlky a prodává je za peníze.“

„Marok?“

„Promiň,“ řekla jsem. „Jak jsem říkala, až na nějakého toho odpadlíka se vlkodlaci sdružují ve smečkách pod vedením alfy.“

Kdysi dávno tím vlkodlačí organizace končila. Ale k tomu, aby se vlk stal alfou, bylo zapotřebí hrubé síly, ne inteligence ani selského rozumu. Po velké morové ráně ve středověku byla populace vlkodlaků spolu se skutečnými vlky téměř vyhubena, protože někteří alfové se nechovali diskrétně. Tehdy bylo rozhodnuto, že je zapotřebí, aby nad všemi vlkodlaky stál jeden vůdce.

„V Americe následují všechny smečky maroka. Jeho titul je odvozen od jména rytíře krále Artuše, který byl vlkodlakem. Marok a jeho smečka dohlíží na všechny vlkodlaky v Severní Americe.“

„Je nás víc?“ zeptal se.

Kývla jsem. „Až dva tisíce v USA, pět nebo šest set v Kanadě a asi čtyři sta v Mexiku.“

„Jak to, že toho o vlkodlacích tolik víte?“

„Vychovali mě.“ Čekala jsem, že se mě zeptá proč, ale jeho pozornost znovu upoutalo tělo. Zhluboka se nadechl a dychtivě se otřásl.

„Víš, co od tebe chtěli?“ zeptala jsem se rychle.

„Řekli mi, že hledají lék. Přimíchávali mi do jídla různé věci – cítil jsem je, ale měl jsem hlad, a tak jsem je snědl. Někdy mi dávali injekce, a když jsem jednou odmítl spolupracovat, použili uspávací střelu.“

„Tam venku, když jsi s nimi mluvil, ses zmínil o dalších, jako jsi ty.“

Kývl. „Drželi mě v návěsu. Byly v něm čtyři klece. Zpočátku jsme byli tři, děvče asi mého věku a muž. Ta holka byla úplně mimo, jen zírala před sebe a kolébala se. Muž nemluvil anglicky. Podle mě zněl jeho jazyk polsky, ale mohl to být i Rus nebo něco takového. Jednou mě něčím napumpovali, a když jsem se probudil, byl jsem sám.“

„Drogy na vlkodlaky nepůsobí,“ řekla jsem. „Váš metabolismus je příliš rychlý.“

„Tyhle působily,“ řekl.

Kývla jsem. „Věřím ti. Ale neměly. Utekl jsi?“

„Podařilo se mi proměnit, když se mi pokoušeli něco píchnout. Pak už si jenom pamatuju, že jsem utíkal.“

„Stál ten návěs tady v Tri-Cities?“ zeptala jsem se.

Kývl. „Už jsem ho ale nenašel. Nepamatuju si úplně všechno, když jsem...“ Zmlkl.

„Když jsi vlkem.“ Vzpomínky přicházejí se zkušenostmi a kontrolou, to mi alespoň řekli.

Ke garáži se blížilo cizí auto a podle tichého předení jsem poznala drahý motor.

„Co se děje?“ zeptal se, když jsem se napřímila.

„Copak neslyšíš auto?“

Začal vrtět hlavou, ale pak se zarazil. „Já... ano. Ano, slyším.“

„Být vlkodlakem má i své výhody,“ řekla jsem. „Jednou z nich je nadprůměrný sluch a čich.“ Vstala jsem. „Zatáčí na parkoviště. Podívám se, kdo to je.“

„Možná je to ten chlápek, kterému jste volala. Alfa.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Není to jeho vůz.“

3.

Proklouzla jsem kanceláří a pootevřela opatrně dveře ven, ale vůně parfému a bylin, která se nesla nočním vzduchem, mi napověděla, že všechno je v pořádku.

Těsně za Stefanovým mikrobusem zastavil tmavý cadillac. Otevřela jsem dokořán. Šofér v livreji se dotkl klobouku na pozdrav a otevřel zadní dveře vozu. Seděla v něm starší žena.

Strčila jsem hlavu zpátky do kanceláře a zavolala: „Všechno v pořádku, Macu. Jen úklidová četa.“

Udržovat lidi v nevědomosti o magii je velmi specializovaný a lukrativní obchod a Adamova smečka má na výplatní listině nejlepší čarodějku na pacifickém severozápadě. Klepy o původu Elizavety Arkaděvny Višněvecké a o tom, jak se dostala do Tri-Cities, se každý týden mění. Myslím, že ty nejneuvěřitelnější šíří ona sama spolu s hejnem vnoučat a pravnoučat. Vím o ní jen to, že se narodila v Moskvě a v Tri-Cities žije už aspoň dvacet let.

Elizaveta vystoupila z velkého vozu stejně teatrálně jako primabalerína na jeviště. Všechno to drama ale stálo za to.

Byla vysoká přes metr osmdesát a vlastně jen kost a kůže, měla dlouhý, elegantní nos a pichlavé šedé oči. Její styl oblékání se nacházel někde na pomezí bábušky a Baby Jagy. Vrstvy pestrobarevných látek jí sahaly až k lýtkům a vše zakrývala dlouhou vlněnou pláštěnkou a obnošeným šálem, který si uvazovala kolem hlavy a krku. Její oděv nebyl autentický, tedy alespoň ne ze žádného období či místa, o kterém bych věděla, ale ještě se nenašel nikdo dostatečně odvážný na to, aby jí to řekl.

„Elizaveto Arkaděvno, vítám vás,“ řekla jsem, prošla jsem okolo mikrobusu a zastavila se vedle jejího vozu.

Zamračila se na mě. „Volal mi Adamija a říkal, že tu máš mrtvolu jednoho z jeho vlků.“ Její hlas měl v sobě říznost britské aristokratky, podle čehož jsem poznala, že se zlobí – najednou měla tak silný přízvuk, že jsem jí jen těžko rozuměla. A když se skutečně vztekala, nemluvila vůbec anglicky.

„Vlkodlaka ano,“ přitakala jsem. „Ale nemyslím, že je Adamův.“ Adamija byla, jak jsem se dozvěděla, laskavá zdobnělina jména Adam. Pochybuji, že ho tak někdy oslovila tváří v tvář. Elizaveta se jen zřídka chovala láskyplně k někomu, kdo ji mohl slyšet.

„Tělo je v dílně,“ řekla jsem. „Krev je ale všude okolo. Vlkodlak mě pronásledoval i s roztrženou arterií, takže krvácel odsud až ke skladišti, tam roztrhl na dvou místech plot, než nakonec vykrvácel na ulici. Skladiště má kamery a já k převozu těla použila Stefanovu dodávku.“ Ukázala jsem na auto.

Pověděla něco rusky řidiči, ve kterém jsem poznala jednoho z jejích vnuků. Uklonil se, odpověděl, obešel vůz a otevřel kufr.

„Jdi,“ poručila mi a mávla rukama, jako by mě zaháněla. „O svinčík tady venku se postarám i bez tvé pomoci. Ty počkej u těla. Adam tu brzy bude. Až se na mrtvolu podívá, poví mi, co s ní. Tys zabila toho vlka? Stříbrnou kulkou, takže se mám dívat po patroně?“

„Zuby,“ odpověděla jsem, protože věděla, co jsem. „Byla to nehoda, tedy jeho smrt byla.“

Otočila jsem se ke kanceláři, ale popadla mě za paži. „Co tě to napadlo, Mercedes Thompsonová? Malý vlk, který útočí na velké, nežije dlouho. Štěstí tě nakonec opustí.“

„Zabil by chlapce pod mojí ochranou,“ namítla jsem. „Neměla jsem na vybranou.“

Pustila mě a nesouhlasně si odfrkla, když ale promluvila, v hlase jí opět zazníval silný ruský přízvuk. „Vždy máš na vybranou, Mercy. Vždycky. Pokud napadl chlapce, pak asi opravdu nepatří Adamijovi.“

Pohlédla na šoféra a něco vyštěkla. Efektivně propuštěna jsem zamířila zpátky k Macovi a k mrtvému vlkodlakovi.

Našla jsem Maca skrčeného nad mrtvolou. Olizoval si prsty, jako by si je čistil od krve. To nebylo dobré znamení. Byla jsem si jistá, že kdyby se Mac plně ovládal, nedělal by to.

„Macu,“ řekla jsem a zamířila okolo něj do zadní části garáže, kde jsme předtím seděli.

Zavrčel na mě.

„Nech toho,“ poručila jsem ostře a snažila se nedat najevo strach. „Ovládej se a pojd' sem. Je pár věcí, které bys měl vědět, než Adam dorazí.“

Snažila jsem se vyhnout boji o dominanci, protože mi instinkty napovídaly, že Mac je přirozený vůdce, který se může jednou stát alfou vlastní smečky – a já jsem žena.

Rovnoprávnost žen do světa vlkodlaků zrovna nepronikla. Spářená žena zastává ve smečce postavení podle svého druhu a nespářené ženy stojí vždy níž než muži, pokud ovšem nejsou mimořádně submisivní. Tato drobná skutečnost mi během dětství ve vlkodlačí smečce působila nekonečné trápení. Ale bez někoho dominantnějšího, než byl on sám, se Macovi nepodaří vlka ovládnout. A protože Adam ještě nedorazil, bylo to na mně.

Hleděla jsem na něj, snažila jsem se co nejlépe imitovat otčíma a povytáhla jsem obočí. „Macu, proboha, nech toho mrtvého chudáka být a pojd' sem.“

Pomalů vstal, ale stále z něj číselo hrozba. Potřásl hlavou, promnul si obličej a zavrával.

„Pomohlo to,“ řekl. „Můžete to zkusit ještě jednou?“

Udělal jsem, co jsem mohla. „Macu. Okamžitě pojd' sem.“

Klopýtal ke mně jako opilý a těžce se mi posadil k nohám.

„Až Adam dorazí,“ řekla jsem pevně, „nedívej se mu do očí déle než vteřinu nebo dvě. Doufám, že ti v tom zabrání instinkt. Nemusíš se před ním plazit, pamatuj, že jsi neudělal nic špatného. Nechej mluvit mě. Chceme, aby tě Adam vzal s sebou domů.“

„Je mi dobře samotnému,“ namítl Mac a znělo to, jako by byl opět sám sebou. Jen kdyby nezíral na mrtvolu.

„Ne, není,“ opáčila jsem neústupně. „Kdyby tu nebyla žádná smečka, mohl bys přežít. Pokud ale narazíš na některého z Adamových vlků, aniž by tě představil smečce, pravděpodobně tě zabije. A taky se blíží úplněk. Adam tě může do té doby naučit ovládat zvíře v tobě.“

„Já můžu toho netvora ovládnout?“ zeptal se Mac a ztuhl.

„No jasně,“ odvětila jsem. „A není to netvor o nic víc než kosatka. Vlkodlaci jsou výbušní a agresivní, ale nejsou zlí.“ Pak jsem si vzpomněla na toho, který ho prodal, a opravila jsem se. „Alespoň o nic víc než lidé.“

„Nepamatuju si, co zvíře dělá,“ namítl Mac. „Jak ho můžu ovládnout?“

„Zpočátku je to těžké,“ přiznala jsem. „Ale dobrý alfa ti to pomůže překonat. Až získáš kontrolu, můžeš se klidně vrátit ke starému životu. Budeš muset být samozřejmě opatrný, protože i v lidské podobě budeš výbušnější a silnější než dřív. Adam tě všechno naučí.“

„Nikdy se nebudu moct vrátit zpátky,“ zašeptal.

„Napřed se nauč ovládat,“ řekla jsem. „Jsou tu lidé, kteří ti s ostatním pomohou. Nevzdávej se.“

„Nejste jako já.“

„Ne,“ přitakala jsem. „Jsem kožoměnec, to je trochu něco jiného. Já už se tak narodila.“

„Já o kožoměncích nikdy neslyšel. Je to nějaký druh fae?“

„Tak trochu,“ řekla jsem. „Nemám bezva vlastnosti jako vy vlkodlaci. Nemám super sílu. Super léčivé schopnosti. Ani smečku.“

„Ale nemůžete ani sežrat svoje přátele,“ namítl. Netušila jsem, jestli si dělá legraci, nebo ne.

„Má to i své výhody,“ souhlasila jsem.

„Jak to, že toho o vlkodlacích tolik víte?“

Otevřela jsem ústa, abych mu povyprávěla krátkou verzi, ale pak jsem se rozhodla, že delší by mohla lépe odvést jeho pozornost od mrtvého těla.

„Moje matka byla rodeový fanda,“ začala jsem a sedla si vedle něj. „Měla ráda kovboje, jakékoli kovboje. Zakoukala se do jezdce na býkovi, do indiána z kmene Černá noha jménem Joe Starý kojot. Pocházel z Browningu v Montaně a ona s ním otěhotněla. Prý jí tvrdil, že pochází z dlouhé linie kouzelníků, ale ona si tehdy myslela, že se na ni snaží jenom zapůsobit. Zemřel při automobilové nehodě tři dny po jejich seznámení.

Bylo jí sedmnáct a rodiče se ji snažili přesvědčit, ať jde na potrat, ale ona odmítla. Pak se ji snažili přemluvit, aby mě dala k adopci, ale ona byla odhodlaná vychovat mě sama. Když mi byly tři měsíce, našla v postýlce štěně kojota.“

„Co udělala?“

„Pokusila se najít rodinu mého otce,“ řekla jsem. „Vydala se do Browningu a objevila několik rodin stejného příjmení, tvrdily ale, že o žádném Joeovi nikdy neslyšely. On ale určitě byl indián.“ Ukázala jsem sama na sebe. Nevypadám čistokrevně, na to mám příliš silné anglosaské rysy. Moje pleť je ale snědá i v listopadu a rovné vlasy mám stejně tmavé jako oči. „Ale jinak toho o něm moc nevím.“

„Starý kojot,“ řekl Mac zadumaně.

Usmála jsem se na něj. „To zní, jako bychom proměnu měli v rodině, že jo?“

„Ale jak to, že vás vychovali vlkodlaci?“

„Pradědečkův strýc byl vlkodlak,“ řekla jsem. „Mělo to být rodinné tajemství, ale před mojí matkou nic neutajíš. Prostě se na lidi usměje a ti jí poví celý svůj životní příběh. No, našla si jeho telefonní číslo a zavolala mu.“

„Páni,“ řekl Mac. „Já žádného z praprarodičů nepoznal.“

„Já taky ne,“ řekla jsem a usmála se. „Jen jejich strýce vlkodlaka. Jednou z výhod vlkodlaků je dlouhý život.“ Tedy pokud se naučí ovládat vlka, ale to mu lépe vysvětlí Adam než já.

Pohled mu opět zalétl k našemu mrtvému příteli.

„No,“ povzdychla jsem si. „Ale i tak tě může zabít hloupost. Pradědečkův strýc byl dost chytrý na to, aby přežil generace, a nakonec se nechal jednou v noci na lovu rozpárat losem.“

Takže,“ pokračovala jsem, „nás přijel navštívit a sotva mě uviděl, poznal, co jsem. To bylo ještě předtím, než fae vystoupili na veřejnosti, a všichni se snažili předstírat, že věda vyvrátila existenci magie. Přesvědčil matku, že bude bezpečnější, když vyrostu v marokově smečce v divočině Montany. Má v horách vlastní město, kam cizinci zavítají jen vzácně. Vychovala mě tamní bezdětná rodina.“

„Matka se vás prostě vzdala?“

„Navštěvovala mě každé léto a oni jí život zrovna neulehčovali. Marokové nemají lidi v lásce, jen partneři a děti vlkodlaků tvoří výjimku.“

„Myslel jsem, že marok je vlk, který vládne Severní Americe,“ řekl Mac.

„Smečky někdy přebírají jméno vůdce,“ vysvětlila jsem. „Takže marokova smečka si říká marokové. Častěji se ale nazývají podle nějakého místa. Třeba Adamovi vlci jsou Smečkou columbijského poříčí. Jedinou další smečkou ve Washingtonu je Smaragdová smečka v Seattlu, kterému se říká Smaragdové město.“

Mac měl další otázku, ale já zvedla ruku a umlčela ho. Slyšela jsem, že se blíží Adamovo auto.

„Pamatuj, co jsem ti řekla o alfovi,“ připomněla jsem Macovi a vstala jsem. „Je to fajn chlap a ty ho potřebuješ. Prostě tady sed, nezvedej oči, nech mě mluvit a všechno bude v pořádku.“

Těžké dveře prvního vjezdu zasténaly, zařinčely jako obrovský cimbál a vylétly vzhůru rychleji než obvykle.

Ve dveřích stál Adam Hauptman, halil se do nehybnosti jako do pláště a já na něj na okamžik pohlédla obyčejnými lidskýma očima. Stál totiž za pohled.

Měl sice německé příjmení, rysy a zbarvení ale slovanské: tmavou pleť i vlasy – i když ne tak tmavé jako já – široké lícni kosti a úzké, ale smyslné rty. Nebyl vysoký ani svalnatý a lidé by se asi divili, proč se k němu všichni otáčejí, když vejde do místnosti. Pak by spatřili jeho tvář a mylně se domnívali, že za to může atraktivní vzhled. Adam je alfa, a i kdyby byl ošklivý, stejně by poutal pozornost všech v okolí, vlků i lidí. Pohledná mužskost, kterou stavěl tak nevšimavě na odiv, ale samozřejmě taky nevadila.

Za obvyklých okolností měl oči čokoládově hnědé, nyní mu ale vztekem téměř zežloutly. Mac zalapal po dechu, když se přes něj přelil Adamův vztek, ale já byla připravena a jeho moc po mně stekla jako mořská voda po skle.

Možná jsem mu měla po telefonu celou věc lépe vysvětlit, ale proč kazit zábavu?

„Co se stalo?“ zeptal se a hlas měl tišší než první sníh v zimě.

„Je to složité,“ řekla jsem, na dlouhé dvě vteřiny jsem se mu zadívala do očí, pak jsem se odvrátila a ukázala na tělo. „Mrtvý je támhle. Pokud ti patří, musí být dost mladý a ty jsi neodvedl dobrou práci. Byl hluchý a slepý jako člověk. Zaskočila jsem ho a on si vůbec neuvědomil, že se rána, kterou zasadí nadpřirozené stvoření, nezacelí tak rychle jako obyčejná. Vykrvácel, protože byl příliš uchvácený lovem, než aby...“

„Dost, Mercedes,“ zavrčel, přistoupil k mrtvému vlkodlakovi a poklekl vedle něj. Obrátil tělo a jedna z paží ochable pleskla o zem.

Mac dychtivě zakňučel, pak sklopil hlavu a přitiskl ji k mému stehnu, aby nic neviděl.

Zvuk přitáhl Adamovu pozornost od mrtvolky k chlapci u mých nohou.

Zavrčel. „Tenhle není můj. Ani tohle.“

„Jak taktní,“ řekla jsem. „Tvá matka by měla z tvého chování určitě radost, Hauptmane.“

„Opatrně,“ zašeptal. Nebyla to hrozba, nýbrž varování.

Dobrá. Byl děsivý. Opravdu děsivý. Pravděpodobně by byl děsivý, i kdyby byl jen obyčejný člověk. Nepřipadlo ale v úvahu, abych dala najevo, že mě zastrašil.

„Adame Hauptmane,“ řekla jsem zdvořile, abych mu ukázala, jak se to dělá. „Dovol, abych tě představila Macovi. Je to jediné jméno, pod kterým ho znám. Asi před dvěma měsíci ho v Chicagu napadl vlkodlak, který zabil jeho děvče, on ale přežil. Útočník ho unesl a zavřel do klece. Muž, jehož popis odpovídá alfovi chicagské smečky Leovi, ho prodal někomu, kdo ho držel v kleci v návěsu a podle všeho na něm experimentoval s drogami, než se mu podařilo osvobodit se. Minulý pátek se objevil u mých dveří a hledal práci.“

„A tys mě neinformovala o tom, že jsi se setkala s cizím vlkem?“

Teatrálně jsem si povzdychla. „Nepatřím k tvé smečce, Adame. Víím, že to jen těžko chápeš, proto budu mluvit pomalu: Nepatřím ti. Nejsem povinována ti cokoli říkat.“

Adam drsně zaklel. „Mladí vlkodlaci jsou nebezpeční, ženská! Obzvláště ti prochladlí a vyhladovělí.“ Pohlédl na Maca a jeho hlas se úplně změnil, zmizel z něj veškerý žár vzteku. „Mercy, pojd' sem.“

Nepohlédla jsem dolů, abych zjistila, co v Macově tváři zahlédl. Udělala jsem krok vpřed, ale zjistila jsem, že se mi Mac obtočil kolem levé nohy. Zastavila jsem se, abych neupadla. „Ehm. Nějak jsem se zasekla.“

„Na chytrou holku se někdy chováš dost hloupě,“ řekl tlumeně a něžně, aby nevylekal vlkodlaka vedle mě. „Nebylo zrovna rozumné zamknout se v garáži s mladým vlkem a mrtvolou. Ještě že nás k sobě neváže žádné pouto. Pomohlo by, kdybys znala jeho pravé jméno.“

„Macu,“ zamumlala jsem. „Jak se jmenuješ?“

„Alan,“ řekl zasněně, zvedl se na kolena a přitiskl mi obličej k břichu. „Alan MacKenzie Frazier, po dědečkovi. Zemřel v roce, kdy jsem se narodil.“ Otřel se mi o tělo, vyhrnul mi tričko a olízl nahou kůži. Neznalému pozorovateli to mohlo připadat sexy, ale

břicho je na těle nejzranitelnějším místem a dravci ho mají nejraději. „Dobře voníš,“ zašeptal.

On páchl jako vlkodlak a já začínala panikařit, což nebylo zrovna vhodné.

„Alane,“ řekl Adam a poválel jméno po jazyku. „Alane MacKenzie Fraziere, pojď ke mně.“

Mac ode mě odtrhl hlavu, ale bolestivě mi sevřel boky. Pohlédl na Adama a zavrčel tak hluboce, až jsem na noze cítila, jak mu vibruje hrud’.

„Moje,“ řekl.

Adam přimhouřil oči. „To si nemyslím. Je moje.“

Asi bych se cítila polichocena, kdyby ve mně jeden z nich neviděl večeři. Tím druhým jsem si nebyla jistá. Adam Maca rozptýlil a já se natáhla za sebe, sebrala z police velké páčidlo a praštila jsem ho po klíční kosti.

Byl to nešikovný úder, protože jsem se nemohla dobře rozmáchnout, ale klíční kost není těžké zlomit, dokonce ani u vlkodlaka. Slyšela jsem, jak praskla kost. Vytrhla jsem se Macovi, a než se vzpamatoval z nečekané bolesti, přeběhla jsem na opačnou stranu garáže.

Nelíbilo se mi, že jsem ho musela zranit, ale za pár hodin mu bude zase fajn, tedy pokud mu zabráním v tom, aby mě sežral. Byla jsem si jistá, že z vraždy by se nezotavil tak snadno jako ze zlomené kosti.

Adam se pohnul skoro stejně rychle jako já. Popadl Maca zezadu za krk a trhnutím ho zvedl.

„Adame,“ ozvala jsem se z relativního bezpečí opačného konce garáže. „Je mladý a nepoučený. Je oběť.“ Mluvila jsem tiše, abych situaci ještě nezhoršila.

Pomohlo, že Mac v tu chvíli nevypadal nijak zvlášť nebezpečně. Ochable visel Adamovi v ruce. „Promiňte,“ šeptal téměř bezhlesně. „Promiňte.“

Adam podrážděně zafuněl a postavil Maca na nohy. Macovi se podlomila kolena, a tak ho opatrně spustil až na zem.

„Bolí to,“ řekl Mac.

„Já vím.“ Adamův hlas už nezněl rozzlobeně, mluvil ale s Macem, ne se mnou. „Když se proměníš, uzdravíš se rychleji.“

Mac na něj zamrkal.

„Myslím, že neví, jak to udělat,“ nadhodila jsem.

Adam pohlédl zamyšleně na tělo, pak na mě. „Říkala jsi něco o kleci a experimentech?“

Mac mlčel, proto jsem kývla. „To mi řekl. Zdá se, že někdo vymyslel nějakou drogu a snaží se o to, aby fungovala i na vlkodlacích.“ Pověděla jsem mu všechno, co mi řekl Mac, potom jsem mu detailně povyprávěla o setkání s mrtvým vlkodlakem a jeho lidským společníkem. Sice už jsem Adamovi podstatná fakta sdělila, ale protože jsem si nebyla jistá, kolik toho proniklo jeho vztekem, raději jsem všechno zopakovala.

„Zatraceně,“ zaklel Adam, když jsem skončila. „Chudák kluk.“ Otočil se k Macovi. „Dobrá. Budeš v pořádku. První věc, kterou uděláme, je, že vyvoláme tvého vlka, aby ses uzdravil.“

„Ne,“ odmítl Mac a střelil divokým pohledem napřed po mně, pak po mrtvém muži. „V tom stavu se nedokážu ovládat. Určitě někomu ublížím.“

„Podívej se na mě,“ řekl Adam temným, chraplavým hlasem, a přestože nemluvil se mnou, i já k němu obrátila zrak. Mac byl úplně uchvácený.

„Všechno bude v pořádku, Alane. Nedovolím, abys Mercy ublížil – i když si to zaslouží. A ani ti nedovolím sežrat tu mrtvolu,“ pokračoval a dokázal tak, jak je všímavý.

Mac stále váhal, proto jsem přišla blíž, klekla si vedle Adama a pohlédla Macovi do očí. „Řekla jsem ti, že dokáže udržet vlka pod kontrolou, dokud to nezvládneš sám. Proto je alfa. Můžeš mu věřit.“

Mac na mě chvíli hleděl, pak zavřel oči a kývl. „Dobrá. Ale nevím jak.“

„Však se to naučíš,“ řekl Adam. „Teď ti ale pomůžu.“ Kolenem mě odstrčil stranou a vytáhl zavírací nůž. „Bude to snazší bez šatů.“

Nenápadně jsem se pokusila vytratit a snažila jsem se nekrčit, když Mac vykřikl.

Proměna není nikdy snadná ani bezbolestná a bez pomoci měsíce je o to horší. Netuším, proč se nedokáží proměnit tak lehce jako já. Musela jsem zavřít oči, když se z kouta garáže začaly ozývat bolestivé zvuky. A zlomená klíční kost Macovu proměnu také neusnadnila. Někteří vlkodlaci se s praxí dokáží měnit docela rychle, ale mladému vlkodlakovi to může trvat dost dlouho.

Vyklouzla jsem z garáže kanceláří a vyšla ven, nejen abych jim poskytla soukromí, ale také proto, že už jsem nedokázala dál poslouchat, jak Mac trpí. Posadila jsem se na betonový schod před kanceláří a čekala jsem.

Elizaveta se vrátila zavěšená do vnukovy paže téměř ve stejnou chvíli, kdy se Macův křik proměnil ve vlčí vytí.

„Je tu další vlkodlak?“ zeptala se Elizaveta.

Kývla jsem a vstala. „Chlapec, o kterém jsem vám povídala,“ řekla jsem. „Ale je tady Adam, takže jsme v bezpečí. Vyčistili jste i Stefanovu dodávku?“ Kývla jsem na auto.

„Ano, ano. Myslíš si snad, že jsme amatéři?“ Uraženě zafuněla. „Tvůj upíří přítel nepozná, že ve voze byla kromě něj ještě jiná mrtvola.“

„Děkuji.“ Naklonila jsem hlavu na stranu, z garáže jsem ale nic neslyšela, proto jsem otevřela dveře kanceláře a zavolala: „Adame?“

„Všechno je v pořádku,“ řekl, ale jeho hlas zněl unaveně. „Bezpečné.“

„Je tu Elizaveta s řidičem,“ varovala jsem ho pro případ, že si jich nevšiml, když sem vtrhl.

„Pozvi ji dovnitř.“

Chystala jsem se otevřít dveře, ujal se toho ale Elizavetin vnuk a podržel je otevřené nám oběma. Elizaveta přesunula kostnatou ruku na moji paži, ze síly jejího sevření jsem ale poznala, že při chůzi rozhodně žádnou pomoc nepotřebuje.

Mac ležel stočený do klubíčka v koutě garáže, kde jsem ho nechala. Ve vlčí podobě byl tmavě šedý a splýval se stíny na betonové podlaze. Měl jednu bílou tlapku a bílou šmouhu na čenichu. Vlkodlaci jsou obvykle zbarvení spíše jako psi než vlci.

Nevím proč. Marok Bran má bílou špičku ocasu, takže to vypadá, jako by si ji namočil do kýblu s barvou. Připadá mi to roztomilé, nikdy bych ale nesebrala odvahu říct mu to.

Adam klečel vedle mrtvoly a Macovi nevěnoval pozornost. Když jsme vyšli z kanceláře, zvedl hlavu. „Elizaveto Arkaděvno,“ pozdravil ji formálně a dodal něco rusky. Pak přešel zpět k angličtině a pokračoval: „Roberte, i tobě děkuji, že jsi dnes večer přišel.“

Elizaveta řekla Adamovi něco rusky.

„Ještě ne,“ odvětil Adam. „Můžete ho proměnit zpátky?“ Ukázal na tělo. „Podle pachu ho nepoznávám, ale chtěl bych si prohlédnout jeho tvář.“

Elizaveta se zamračila a rychle promluvila rusky na vnuka. Kývl a chvíli spolu hovořili, pak se obrátila zpět k Adamovi. „Snad. Mohu se o to dozajista pokusit.“

„Asi tady nemáš foťák, co, Mercy?“ zeptal se Adam.

„Mám,“ odpověděla jsem. Pracuji na starých autech a někdy je lidé „restaurovali“ velmi jedinečným způsobem. Zjistila jsem, že je užitečné udělat si fotku, než na nich začnu pracovat, protože je tak dám snadněji zpátky dohromady. „Přinesu ho.“

„A taky kus papíru a inkoustový polštářek, pokud nějaký máš. Pošlu jeho otisky prstů příteli k identifikaci.“

Když jsem se vrátila, mrtvý muž opět vypadal jako člověk a rána, kterou jsem mu způsobila na krku, zela dokořán jako prasklý balón. Kůže mu zmodrala ztrátou krve. Už dřív jsem viděla mrtvoly, ale za žádnou jsem zatím nebyla zodpovědná.

Proměna mu roztrhala oblečení a rozhodně ne tak zajímavě jako v komiksech nebo na obrazech malířů fantasy. Kalhoty měl rozervané v rozkroku a krví zmáčenou košili okolo krku a ve švech na ramenou. Vypadalo to strašlivě nedůstojně.

Adam vytáhl digitální foťák, vyfotil si mrtvého z různých úhlů, pak foťák vrátil do pouzdra a přehodil si ho přes rameno.

„Vrátím ti ho, jakmile z něj dostanu fotky,“ slíbil nepřítomně, vzal si ode mě papír a inkoustovou podušku, odborně přitiskl ochablé prsty mrtvého na polštářek a na list papíru.

Poté věci nabraly rychlý spád. Adam pomohl Elizavetinu vnukovi odnést tělo do kufru luxusního vozu, aby se ho mohli zbavit. Elizaveta něco zamumlala, zatřásla rukama a omyla moji garáž magií, takže v ní snad nezůstaly žádné stopy po tom, že jsem tu kdy měla mrtvé tělo. A sebrala i Macovo oblečení.

„Tiše,“ pokáral ho Adam, když Mac zavrčel na protest. „Stejně už to byly jen hadry. Doma mám oblečení, které by ti mělo padnout, a zítra nakoupíme další.“

Mac na něj pohlédl.

„Půjdeš se mnou,“ řekl Adam a jeho tón nepřipouštěl námitek. „Nedovolím, aby se mi městem toulal mladý vlk bez dozoru. Půjdeš se mnou, naučíš se pár věcí a pak se rozhodneš, jestli zůstaneš, nebo odejdeš. Ale ne, dokud si nebudu jistý, že se dokážeš ovládat.“

„Už půjdu. Pro starou ženu, jako jsem já, není dobré, aby ponocovala tak dlouho,“ řekla Elizaveta. Kysele na mě pohlédla. „Snaž se nedělat nějakou dobu hlouposti, Mercedes. Nechci se sem vracet.“

Znělo to, jako by po mně uklízela pravidelně, přestože to bylo poprvé. Byla jsem unavená, pořád se mi obracel žaludek z toho, že jsem zabila člověka, a hrozilo, že vyzvracím i zbytek večere. Její ostrá výtky mě rozčílila, a protože jsem byla vynervovaná, neodpověděla jsem asi tak diplomaticky, jak bych měla.

„To nechci ani já,“ odvětila jsem hladce.

Zachytila skrytou urážku, ale já na ni hleděla s očima dokořán a tak unaveně, že si nemohla být jista, jestli to byl úmysl, nebo ne. Urážet čarodějky je stejně hloupé jako zlobit alfu vlkodlaků nebo se tulit k mladému vlkovi vedle mrtvého těla a já tohle všechno zvládla za jediný večer. Ale prostě jsem si nemohla pomoci. Vzdor mi pomáhal uchovat si sebe sama, když jsem vyrůstala ve smečce dominantních a povětšinou mužských vlkodlaků. Vlkodlaci stejně jako ostatní dravci respektují i hranou odvahy. Přílišnou snahu nerozzlobit je považují za slabost – a slabí tvorové jsou kořist.

Zítřka se vrátím ke spravování starých aut a nějakou dobu se budu snažit nevystřkovat příliš hlavu. Dnes v noci jsem vypotřebovala všechno své štěstí.

Zdávalo se, že Adam souhlasí, protože vzal Elizavetu za ruku, zavěsil si ji do lokte, čímž přitáhl její pozornost k sobě, a doprovodil ji ven k autu. Její vnuk Robert se na mě líně usmál.

„Netlač tolik na bábušku, Mercy,“ řekl tiše. „Má tě ráda, ale to ji nezastaví, pokud nabude dojmu, že jí neprokazuješ dostatečnou úctu.“

„Já vím,“ řekla jsem. „Půjdu domů a uvidím, jestli mi pár hodin spánku nezavře pusku, než nás dostanu do potíží.“ Snažila jsem se žertovat, ale vyznělo to prostě unaveně.

Robert se na mě soucitně usmál a odešel.

Něco těžkého se mi opřelo o bok. Pohlédla jsem dolů a spatřila Maca. I on na mě hleděl soucitně. Adam byl s Elizavetou, ale nezdávalo se, že by měl Mac problémy. Lehce jsem ho podržela za nastražené ucho.

„Pojď,“ řekla jsem mu. „Zamkneme tady.“

Tentokrát jsem si peněženku nezapomněla.

4.

Když jsem konečně dorazila domů, rozhodla jsem se, že na takovou noc existuje jediný lék. Všechny moje zásoby hořké čokolády byly ty tam a snědla jsem i poslední zázvorovou sušenku, a tak jsem rozpálila troubu a vytáhla mísu. Ve chvíli, kdy se ozvalo klepání na dveře, jsem zrovna sypala do těsta strouhanou čokoládu.

Na prahu jsem našla štíhlé děvče s jasně oranžovými vlasy, které trčely v neposedných kudrnách všemi směry, a s tolika vrstvami líčidel, že by vystačila profesionálnímu týmu roztleskávaček na měsíc. V ruce držela můj fotoaparát.

„Ahoj, Mercy. Táta mi dal tohle, abych ti to odnesla. Chtěl mě dostat z domu, protože potřeboval vyřídit nějaké věci se smečkou.“ Převrátila oči a podala mi foťák. „Dělá, jako bych nevěděla dost na to, abych se držela stranou od cizích vlkodlaků.“

„Ahoj, Jesse,“ řekla jsem a mávnutím ji pozvala dál.

„A kromě toho,“ pokračovala, když vešla dovnitř a zula si boty, „tenhle vlk je roztomilý. S malou šmouhou tady.“ Přejela si prstem po nose. „Neublížil by mi. Drbala jsem ho zrovna na břichu, když přišel táta a začal vyvádět. Hele, těsto na sušenky! Mňam. Můžu si vzít?“

Jesse je Adamova dcera, je jí patnáct, ale chová se jako čtyřicítka. Většinu roku tráví s matkou v Eugene, ale asi přijela strávit Den díkůvzdání s Adamem. Zdálo se mi, že je na to ještě trochu brzy, Díkůvzdání je až ve čtvrtek, navštěvovala ale nějakou soukromou školu pro nadané a excentrické děti, takže měla možná delší prázdniny než studenti ve veřejných školách.

„Obarvila sis vlasy zvlášť kvůli otci?“ zeptala jsem se, našla lžici, nabrala pořádný kus těsta a podala ho Jesse.

„No jasně,“ řekla, ukousla si a mluvila dál s plnou pusou. „Cítí se opravdu otcovsky, když si může na něco stěžovat. A kromě toho,“ dodala s náznakem spravedlivého hněvu, „všichni v Eugene mají obarvené vlasy. Za týden nebo za dva se to vymyje. Když už mě jeho kázání unavilo, řekla jsem mu, že má štěstí, že jsem si do vlasů vteřinovým lepidlem nevlepila bodliny jako můj kamarád Jared. Možná to o příštích prázdninách udělám. Tohle je fakt dobré.“ Chystala se nabrat další kus těsta, ale já ji pleskla po ruce.

„Ne, když už jsi to měla v puse,“ pokárala jsem ji. Dala jsem jí další lžici, vmíchala do těsta poslední kousky čokolády a začala chystat placičky na plech.

„Jo, skoro jsem zapomněla,“ řekla poté, co si znovu ukousla, „táta ti poslal s foťákem i vzkaz. Je zbytečně záhadný, ale já vím, že ty mi stejně řekneš, o co jde. Připravená?“

Strčila jsem první plech do trouby a pustila se do druhého. „Střílej.“

„Říkal: ‚Trefa. Žádný strach. Byl to žoldák.‘“ Zamávala prázdnou lžicí. „Teď mi to vysvětli.“

Asi jsem měla respektovat Adamovo přání chránit dceru, ale to on ji za mnou poslal. „Dneska večer jsem zabila člověka. Tvůj otec zjistil, kdo to byl.“

„Opravdu? Byl to zabiják? Bezva.“ Hodila lžici do dřezu, vyhoupla se na pult a pustila se do otázek a odpovědí. „Kvůli tomu jsi mu předtím volala? Málem ho ranila mrtvice. Jak to, že jsi volala tátovi? Ne, počkej. Muž, kterého jsi zabila, byl vlkodlak, že jo? Proto táta tak rychle vystřelil z domu. Kdo je ten vlk, se kterým se vrátil?“ Odmlčela se. „Ty jsi zabila vlkodlaka? Máš zbraň?“

Několik. Ale žádnou jsem si s sebou nevzala do garáže.

Zmlkla a já odpověděla na poslední dvě otázky. „Jo, a ne.“

„Bezva,“ zazubila se. „Hej, jaks to udělala?“

„Nebyl v tom úmysl,“ bránila jsem se. Ale stejně dobře jsem se mohla pokusit zastavit holýma rukama přílivovou vlnu.

„Samozřejmě že ne,“ řekla. „Pokud jsi ovšem nebyla pořádně nasr...“ Povytáhla jsem obočí a ona rychle zvolila jiné slovo, aniž by zpomalila, „naštvaná. Mělas nůž? Nebo páčidlo?“

„Zuby,“ řekla jsem.

„Fuj.“ Krátce se ušklíbla. „Odporné. Aha, chápu. Chceš říct, že jsi ho zakousla jako kojot.“

Většina lidí ví jen o fae a hodně si jich ještě pořád myslí, že fae jsou jen švindl vlády nebo na vládu, to záleží. Jesse je ale dcera vlkodlaka, i když sama je člověk, takže toho o „divočině“, jak tomu říká, ví hodně. Zčásti je to moje vina. Když jsme se poprvé setkaly, bylo to krátce poté, co se alfa nastěhoval i s rodinou do sídla za mým domem, se mě zeptala, jestli jsem vlkodlak jako její otec. Odpověděla jsem, že ano, a ona mě nenechala na pokoji, dokud jsem jí neukázala, jak se proměňuji. Bylo jí asi devět a už tehdy si uměla prosadit svou.

„Jo. Snažila jsem se prostě odvést jeho pozornost, aby pronásledoval mě a nechal na pokoji Maca, vlkodlaka se šmouhou.“ Napodobila jsem její gesto s nosem. „Je docela milý,“ řekla jsem. Pak mě ale napadlo, že bych se měla chovat jako dospělá a být férová i k jejímu otci, proto jsem dodala: „Ale je mladý a ještě se neumí dobře ovládat. Takže poslouvej, co ti říká otec, dobře? Kdyby tě Mac kousl nebo ti jinak ublížil, cítil by se strašně, a už tak toho má víc než dost.“ Zaváhala jsem. Nic

mi do toho nebylo, ale měla jsem Jesse ráda. „Mezi otcovými vlky je i pár dalších, kterým by ses měla vyhýbat.“

Kývla, ale sebevědomě řekla: „Neublízí mi, ne když ví, kdo je můj *táta*. Ale myslíš tím Bena, že? Táta říkal, že mu mám jít z cesty. Setkala jsem se s ním, když se tu včera zastavil.“ Nakrčila nos. „Je protiva, ale má bezva britský přízvuk.“

S tím jsem nemohla nesouhlasit.

Jak jsem vytahovala sušenky z pece, jedly jsme je a já jí s sebou dala plný talíř zakrytý alobalem. Vyšla jsem s ní na verandu a uviděla, že parkoviště u Adamova domu je plné aut. Musel svolat celou smečku.

„Doprovodím tě domů,“ řekla jsem a vklouzla do bot, které jsem nechávala na verandě pro blátivé počasí.

Převrátila oči, ale počkala na mě. „Opravdu, Mercy. Co uděláš, když nás někdo ze smečky začne otravovat?“

„Umím dost hlasitě křičet,“ řekla jsem. „Anebo využiju svoji novou patentovanou techniku a zabiju ho.“

„Jasně,“ řekla. „Ale radši zůstaneme u křiku. Myslím, že tátovi by se nelíbilo, kdybys začala zabíjet jeho vlky.“

Žádný by jí pravděpodobně nezkřivil ani vlasek, přesně jak si myslela. Byla jsem si téměř jistá, že má pravdu. Ale mezi auty stál i Benův červený truck. V Benově blízkosti bych nenechala o samotě žádné patnáctileté děvče bez ohledu na to, čím dcera to je.

Cestou zahradou nás nikdo neobtěžoval.

„Pěkné auto,“ zamumlala, když jsme procházely okolo vraku rabbita. „Táta fakt ocenil, kdyžs ho tady vystavila. Dobrá práce. Varovala jsem ho, že až tě příště naštvu, možná přidáš i pár grafitti.“

„Tvůj otec je obezřetný muž,“ prohlásila jsem. „Tohle si schovávám na později. Rozhodla jsem se, že až mě nazlobí příště, odmontuju tři kola.“ Zvedla jsem ruku a naklonila ji jako auto na jednom kole.

Zachichotala se. „Zešilel by z toho. Měla bys vidět, co dělá, když obrazy na stěnách nevisí rovně.“ Dorazily jsme k zadnímu plotu a ona opatrně prolezla starým ostnatým drátem. „Pokud se rozhodneš ho pomalovat, můžu ti pomoci?“

„No jasně,“ slíbila jsem. „Počkám, dokud nebudeš bezpečně uvnitř.“

Znovu převrátila oči, ale zazubila se a rozběhla se k zadní verandě. Počkala jsem, dokud mi nezamávala z Adamových zadních dveří a nezmizela uvnitř.

*

Než jsem šla do postele, vynesla jsem odpadky a všimla si, že Adamovo parkoviště je stále plné. Musela to být dlouhá schůzka. V tu chvíli jsem byla vděčná za to, že nejsem vlkodlak.

Obrátila jsem se, abych se vrátila zpátky domů, a ztuhla jsem. Byla jsem hloupá. Nezáleží na tom, jak bystré máte smysly, když jim nevěnujete pozornost.

„Ahoj, Bene,“ řekla jsem muži, který stál mezi mnou a domem.

„Vykládáš nesmysly, Mercedes Thompsonová,“ řekl přívětivě. Jesse měla pravdu, skutečně má příjemný britský přízvuk. A nevypadá špatně, i když na můj vkus trochu moc zženštile.

„Hm?“ řekla jsem.

Vyhazoval klíče do vzduchu a chytal je, jednou, dvakrát, třikrát, aniž by ze mě spustil oči. Kdybych zaječela, Adam by mě slyšel, ale jak jsem řekla, nepatřím mu. Už tak byl dost majetnický, děkuji pěkně. Nemyslela jsem si, že by Ben byl tak hloupý, aby mi něco provedl s Adamem v doslechu.

„Zůstaň tady, Bene,“ pronesl Ben s líným přízvukem, který Adamovi zůstal z dětství stráveném daleko na jihu. „Počkej, dokud se moje dcera nevrátí do svého pokoje. Nechci, aby se setkala s někým, jako jsi ty.“ Poslední věta ztratila Adamův tón a Ben ji vyslovil s vlastním ostrým britským přízvukem. Nemluvil sice jako princ Charles, ale rozhodně se mu hlasem podobal víc než Faganovi v *Oliverovi*.

„Netuším, co to má společného se mnou,“ řekla jsem a pokrčila rameny. „To tebe vykopli z londýnské smečky. Kdyby tě Adam nevzal k sobě, byl bys v pořádném průšvih.“

„Já neudělal to,“ zavrčel gramaticky nesprávně a já se musela obrnit, abych ho neopravila. „A co s tím máš společného? Adam mi řekl, žeš ho varovala, aby mě držel dál od Jesse.“

Nevzpomínala jsem si na to, ale možná jsem to udělala. Pokrčila jsem rameny. Ben se objevil ve městě před několika měsíci a provázela ho snůška pomluv. V okolí Londýna došlo ke třem mimořádně brutálním znásilněním a policie se o něj začala ve spojení s případem zajímat. Ať už byl vinen, nebo ne, jeho alfa dospěl k závěru, že bude lepší, když zmizí lidem z očí, a poslal ho k Adamovi.

Policie proti němu neměla důkazy, ale poté, co emigroval, znásilnění ustala. Ověřila jsem si to, internet je totiž báječná věc. Vzpomínám si, že jsem o tom mluvila s Adamem a varovala ho, aby Bena nepouštěl ke zranitelným ženám. Měla jsem tím na mysli Jesse, ale nepamatuji si, že bych to řekla rovnou.

„Nemáš rád ženy,“ řekla jsem mu. „Jsi hrubý a krutý. Co očekáváš, že udělá?“

„Jdi domů, Bene,“ ozval se hluboký, sametový hlas za mým pravým ramenem. Ztraceně, potřebuji se fakt vyspat, když se ke mně každý dokáže tak lehce připlížit.

„Darryle,“ řekla jsem a ohlédla se po Adamovu zástupci.

Darryl je velký muž, měří skoro metr devadesát. Jesse mi řekla, že jeho matka byla Čínanka a otec Afričan, který studoval strojní inženýrství na americké univerzitě, když se setkali. Darrylovy rysy tak byly úchvatnou směsí obou kultur. Vypadal, jako by měl dělat modela nebo hrát ve filmu, byl ale studovaný inženýr a pracoval v Pacifických laboratořích na nějakém supertajném vládním projektu.

Neznala jsem ho dobře, ale čísel z něj úctyhodnost univerzitních profesorů. Měla jsem ho za zády mnohem raději než Bena, ale nijak mě nenadchlo, že jsem se ocitla mezi dvěma vlkodlaky, bez ohledu na to, kdo jsou. Ustoupila jsem do strany, abych je měla oba na očích.

„Mercy.“ Kývl na mě, ale dál upíral oči na Bena. „Adam si všiml, že jsi zmizel, a poslal mě tě najít.“ Když Ben neodpověděl, dodal: „Nedělej potíže. Teď na to není čas.“

Ben našpulil zamyšleně rty, pak se usmál a jeho tvář se úplně změnila. Na okamžik vypadal chlapecky šarmantně. „Žádné potíže. Jen jsem chtěl popřát krásné paní dobrou noc. Dobrou noc, sladká Mercedes. Nech si o mně zdát.“

Otevřela jsem ústa, abych něco odsekla, ale Darryl zachytil můj pohled a ostrým gestem mě umlčel. Kdybych měla po ruce nějaký skutečně chytrý vtípek, nenechala bych se zastavit, ale protože tomu tak nebylo, držela jsem jazyk za zuby.

Darryl počkal, dokud se Ben nevydal pryč, pak řekl: „Dobrou noc, Mercy. Zamkni si dveře.“ A zamířil zpět k Adamovi.

*

Po mrtvému vlkovi a Benovu rozloučení jsem asi měla mít noční můry, ale místo toho jsem spala hluboce a beze snů, tedy aspoň jsem si je nepamatovala.

Spím se zapnutým rádiem, protože bych díky ostrému sluchu jinak celou noc jen podřimovala. Zkusila jsem použít ucpávky do uší, ale ty zase blokovaly zvuk tak dobře, že mi to bylo až nepříjemné. A tak jsem si tiše pustila hudbu, abych přehlušila zvuky noci s tím, že cokoli hlasitějšího mě probudí.

Hodinu předtím, než měl zazvonit budík, mě něco vzbudilo, ale když jsem ztlumila hudbu a zaposlouchala se, slyšela jsem jen odjíždět vůz s dobře seřízeným motorem Chevrolet 350.

Přetočila jsem se a chtěla znovu usnout, Médea ale zjistila, že jsem vzhůru, a tak začala kňourat, abych ji pustila ven. Nemňoukala sice hlasitě, zato neustále. Rozhodla jsem se, že od Adamova vzkazu uběhla už dost dlouhá doba na to, aby neměl pocit, že mu úmyslně vzdoruji. A já získám chvíli ticha a budu se moct ještě hodinu prospat.

Neochotně jsem vylezla z vyhráté postele a natáhla si džíny a tričko. Médea byla nadšená z toho, že jsem vzhůru a hýbu se, a tak se mi otírala o lýtko a pletla se pod nohy, zatímco já se ospale potácela z ložnice přes obývací k hlavnímu dveřím. Zívla jsem a otočila klikou, když jsem se ale pokusila dveře otevřít, nešlo to. Něco je blokovalo.

Podrážděně jsem si povzdychla, zapřela se o ně ramenem a na palec či dva je pootevřela. Dost na to, abych ucítila, co leží na opačné straně: mrtvola.

Najednou jsem byla úplně vzhůru. Zavřela jsem dveře a zamkla je. Cítila jsem ještě něco, ale odmítala jsem si to přiznat. Vběhla jsem zpátky do ložnice, vklouzla do bot a otevřela sejf se zbraněmi. Sebrala jsem devítku SIG, vrazila do ní zásobník se stříbrnými kulkami a zasunula si ji za opasek kalhot. Byla studená, nepříjemná a uklidňující. Ale ne dostatečně.

Doposud jsem střílela jen na terče. Na lov jsem se vydávala po čtyřech. Můj nevlastní otec byl sám vlkodlak a trval na tom, abych se naučila střílet a vyrábět kulky.

Pokud byli do téhle věci zapleteni vlkodlaci, a po předchozí noci se to dalo předpokládat, potřebovala jsem větší zbraň. Vyndala jsem pušku .444 Marlin a nabila ji náboji na vlkodlaka. Byla to krátká puška a zdála se malá, dokud jste se pořádně nepodívali na hlaveň. Stříbrné kulky o velikosti rtěnky zaručovaly, že se i vlkodlak posadí a začne jí věnovat pozornost, jak říkával nevlastní otec. Pak si vždy přitiskl prst na nos, usmál se a řekl: „Anebo sebou flákne, pokud mě chápeš.“ Bývala to jeho zbraň.

Puška mi dodala odvahu. Potichu jsem otevřela zadní dveře a vyšla ven do noci. Bylo těsně před úsvitem a vzduch byl nehybný a studený. Zhluboka jsem se nadechla a cítila smrt, nepopíratelnou a konečnou.

Obešla jsem roh karavanu a spatřila tělo na verandě, které blokovalo vstupní dveře. Leželo obličejem k zemi, ale čich mi ihned prozradil, kdo to je. Věděla jsem to už ve chvíli, kdy jsem pootevřela dveře. Ať už ho tu nechal kdokoli, choval se velmi tiše a probudil mě, až když odjížděl. Nebyl tu nikdo jiný než Mac a já.

Vystoupala jsem po čtyřech schodech na verandu a dřepla si vedle chlapce. Dech se mi srážel, ale z jeho úst žádná pára nestoupala, neslyšela jsem tep.

Převrátila jsem ho na záda. Byl stále tak teplý, že roztopil jinovatku na verandě. Voněl po Adamově domě, kouřem z krbu a

pronikavým osvěžovačem vzduchu, který si oblíbila Adamova hospodyně. Necítila jsem nic, co by mi napovědělo, kdo ho zabil a nechal ho tu jako varování.

Sedla jsem si na ojíněnou dřevěnou verandu, pušku položila vedle sebe a něžně ho pohladila po vlasech. Neznala jsem ho dost dlouho na to, aby si získal mé srdce, ale líbil se mi.

Hvízdání pneumatik mě přimělo vyskočit na nohy a popadnout pušku. Od Adamova domu vystřelilo tmavé SUV, jako by ho pronásledovali pekelní psi. V tlumeném světle před úsvitem jsem nedokázala rozpoznat barvu, mohlo být černé, tmavě modré nebo i zelené. Mohl to být dokonce stejný vůz jako včera večer u garáže. Nová auta mi připadají všechna stejná.

Netuším, proč trvalo tak dlouho, než mi došlo, že Macova mrtvola na mé verandě znamená, že se v Adamově domě stalo něco zlého. Opustila jsem mrtvého v naději, že pomohu živým, a s puškou pod paží jsem sprintem vyrazila přes zahradu.

Adamův dům zářil jako vánoční stromek. Když zrovna nemá společnost, bývá sídlo temné. Vlkodlaci si stejně jako kožoměnci vedou ve tmě víc než dobře.

U plotu mezi pozemky jsem chytila pušku do jedné ruky, druhou jsem se opřela o sloupek a přeskočila ostnatý drát. Nesla jsem marlinovku ze čtvrtiny odjištěnou, ale sotva jsem dopadla na opačné straně plotu, odjistila jsem ji úplně.

Použila bych zadní dveře, kdyby se zepředu neozvala obrovská rána. Změnila jsem směr a oběhla dům zrovna ve chvíli, kdy oknem obývacího pokoje proletěl gauč, roztránil zábradlí a přistál v květinových záhonech okolo verandy.

Až na vlka, kterého jsem zabila včera v noci, se vlkodlaci snaží bojovat co nejtíšeji, je to totiž věc přežití. Jen díky rozbitému oknu a otevřeným vchodovým dveřím jsem slyšela vrčení uvnitř.

Tiše jsem mumlala kletby, které si schovávám pro zrezivělé šrouby a náhradní díly, jež nesedí tak, jak by měly, a dodávala si jimi v běhu odvahy. *Dobrotivý bože*, modlila jsem se upřímně, když jsem vybíhala po schodech na verandu, *prosím, ať se nic nestalo Adamovi ani Jesse*.

Těsně za dveřmi jsem se zastavila, srdce jsem měla až v krku a marlinovku připravenou. Lapala jsem po dechu nervozitou i námahou, a sotva jsem proto slyšela.

Zdálo se, že nejvíce zničený je obývací pokoj s vysokým stropem stranou od vchodových dveří. Bílý berberský koberec už nikdo nevyčistí. Jedna ze židlí z jídelny se roztrhla o stěnu a podlahu špinily odlomené kusy omítky.

Většina skla z rozbitého okna přistála venku na verandě. Sklo na koberci pocházelo ze zrcadla, které kdosi strhl ze stěny a praštil jím někoho po hlavě.

Na podlaze ležela vlkodlačice a z páteře jí trčel střep zrcadla. Nepoznávám ji. Nepatřila Adamovi, protože ten měl ve smečce jen tři ženy a já je všechny znala. Byla skoro mrtvá, takže nebude dělat problémy, proto jsem ji ignorovala.

Druhého vlkodlaka jsem našla pod lenoškou. (Ráda jsem si z Adama kvůli lenošce utahovala, protože jsem ho ještě neviděla lenošit.) Bude si muset koupit novou. Lenoška byla rozlámaná a z plyše trčely kusy dřeva. Druhý vlkodlak ležel na břichu. Měl zlomený vaz, hlavu otočenou dozadu a vyčítavě na mě upíral mrtvé oči.

Prekročila jsem ohnutá, rozlámaná pouta. Nebyla z oceli ani z hliníku, nýbrž z nějaké stříbrné slitiny. Buďto byla zvlášť vyrobená ke spoutání vlkodlaka, nebo pocházela z nějakého exkluzivního sexshopu. Museli je použít na Adama. On sám by domů nikdy nepřivedl vlkodlaka, kterého by musel spoutat, ne když tu byla Jesse.

Hluk boje se nesl zpoza rohu obývacího pokoje, zezadu z domu. Držela jsem se u stěny a pod nohama mi křupalo sklo. Zastavila jsem se kousek od jídelny, protože znenadání zaprašilo dřevo a podlaha se otrásla.

Opatrně jsem nahlédla za roh, ale nemusela jsem si dělat starosti. Bojující vlkodlaci byli natolik zaujatí jeden druhým, že mi nevěnovali pozornost.

Adamova jídelna je obrovská a francouzské dveře poskytují výhled na růžovou zahradu. Podlahy jsou z pravých dubových parket. Jeho bývalá manželka nechala vyrobit stůl pro patnáct

osob, který se hodil k podlaze. Stůl teď trčel vzhůru nohama z protilehlé stěny asi metr a půl nad podlahou. Dvířka čínské kredence ze stejného materiálu byla rozlámaná, jako by na nich přistálo něco velkého a těžkého. Důsledkem zkázy bylo, že ve středu pokoje vznikl docela velký prostor, kde se vlkodlaci mohli rvát.

Když jsem je spatřila, zadržela jsem dech nad jejich rychlostí a ladností. Navzdory velikosti se vlkodlaci stále podobají spíše útlým vlkům než mastifům nebo bernardýnům, kterým se blíží vahou. Při běhu se vlkodlaci pohybují se smrtící, tichou grácií. Stvoření však byli k boji a jejich skutečná smrtící krása se projeví až v bitvě.

Adama jsem ve vlčí podobě viděla jen asi čtyřikrát nebo pětkrát, ale byl to pohled, na který se nezapomíná. Srst měl stříbrnou až skoro modrou a u kořínků světlejší. Jako siamská kočka s čenichem, ušima, ocasem a tlapami téměř černými.

Jeho protivník byl větší a stříbřitě hnědý, což byla barva běžnější u kojotů než u vlků. Neznala jsem ho.

Zpočátku jsem si s rozdílnou velikostí nedělala starosti. Alfou se vlkodlak nestane, aniž by uměl bojovat, a Adam byl voják už před proměnou. Ale pak jsem si uvědomila, že krev na podlaze kape z Adamova břicha, a zahlédla jsem záblesk bílého žebra.

Postoupila jsem vpřed, abych mohla lépe zacílit, zvedla jsem pušku, namířila na cizího vlkodlaka a čekala jsem, až budu moci vystřelit, aniž bych ohrozila Adama.

Snědý vlk se zakousl Adamovi do zátylku a zatřásl jím jako pes hadem. Chtěl Adamovi zlomit vaz, ale nechtyl ho dostatečně pevně a místo toho ho odhodil na jídelní stůl, který se s ním zřítil na zem. Poskytl mi tak příležitost, na kterou jsem čekala.

Trefila jsem vlka zezadu do hlavy ze vzdálenosti ani ne dvou metrů. Střelila jsem ho pod klesajícím úhlem, přesně jak mě nevlastní otec učil, aby jím kulka neprolétla a nezasáhla někoho, kdo se ocitl v nesprávnou chvíli na nesprávném místě, protože kulka z marlinovky může letět i čtyři sta metrů.

Marlin .444 není stavěná na obranu domova. Je určená k zabíjení medvědů grizzly, a jednou nebo dvakrát ji dokonce

použili i k zabití slona. Přesně to doktor předepsal na vlkodlaky. Stačil jeden přesný zásah a bylo po něm. Přistoupila jsem k němu a pro jistotu vypálila ještě jednou.

Obvykle neuznávám násilí, tentokrát jsem se ale cítila dobře, když jsem zmáčkla spoušť. Uklidnila jsem běsnící zuřivost, která ve mně sílila od chvíle, kdy jsem poklekla vedle Macova těla.

Pohlédla jsem na Adama. Ležel v troskách stolu, ale nepohnul se ani neotevřel oči. Elegantní čenich mu smáčela krev. Stříbrný kožich měl tak zakrvácený a slepený, že jsem mohla jen těžko odhadnout rozsah jeho zranění. Ale to, co jsem viděla, bylo dostatečně zlé.

Někdo se ho pokusil vykuchat a odvedl dobrou práci. Maso se mu odchlípl od žeber a já viděla bledé vnitřnosti a bílou kost.

Možná ještě žije, řekla jsem si. Pořád mi zvonilo v uších. Těžce jsem dýchala a srdce mi hlasitě bušilo. Možná proto neslyším bušení jeho srdce ani jeho dech. Ještě jsem neviděla, že by vlkodlak podobná zranění přežil, byl na tom hůř než dva mrtví vlci i ten, kterého jsem zabila včera v noci.

Zajistila jsem pušku, prošla troskami stolu a dotkla se Adamova nosu. Pořád jsem nedokázala říct, jestli dýchá.

Potřebovala jsem pomoc.

Vběhla jsem do kuchyně. Na pultu přímo pod nástěnným telefonem měl Adam úhledný seznam jmen a čísel, přesně jak jsem očekávala. Prstem jsem našla Darrylovo jméno a tučně vytištěná telefonní čísla do práce, domů a na pager. Odložila jsem zbraň tak, abych na ni rychle dosáhla, a vytočila číslo domů.

„Dovolali jste se doktoru Darrylu Zaovi. Po zaznění tónu můžete zanechat vzkaz nebo mu zavolat na pager na číslo 543...“ Darrylův dunivý bas zněl navzdory neosobnímu vzkazu intimně.

Zavěsila jsem a zkusila číslo do práce, ale nebyl ani tam. Začala jsem vytáčet číslo pageru, ale po celou dobu, kdy jsem se mu snažila dovolat, jsem si v duchu probírala naše včerejší setkání.

„*Ted* na to není čas,“ řekl Benovi. Včera v noci jsem tomu nevěnovala pozornost, nezazníval ale v jeho hlase zvláštní důraz?

Předpokládala jsem, že tím myslel, aby se Ben po vyhoštění z Londýna choval co nejlépe. Ale co když šlo o něco specifictějšího, jako například že mají na práci důležitější věci? Třeba zabít alfu.

V Evropě byla vražda stále nejběžnější způsob, jak vyměnit vůdce smečky. Starý alfa vládl, dokud jeden z mladších, hladovějších dominantních vlků nedospěl k názoru, že starý vlk zeslábl, a nenapadl jej. Věděla jsem alespoň o jednom evropském alfovi, který zabíjel každého vlkodlaka, který projevil známky dominance.

V Novém světě probíhaly podobné záležitosti díky marokové železné pěsti civilizovaněji. Vůdcovství bylo určeno shora, a co znám maroka, nikdo se neodvážil jeho rozhodnutí protivit. Ale jak by mohl někdo vniknout do Adamova domu a napáchat tolik škody, aniž by mu kdokoli z Adamovy smečky pomohl?

Zavěsila jsem a zadívala se na seznam jmen. Neodvažovala jsem se nikomu z nich zavolat, dokud si nebudu jistá, co se vlastně děje. Sklopila jsem zrak a zahleděla se na fotografii v dřevěném rámečku vedle seznamu.

Křenila se na mě malá Jesse s baseballovou pálkou na rameni a kšiltovkou do strany.

Jesse.

Popadla jsem pušku a vyrazila nahoru po schodech. Nebyla ve svém pokoji. Nedokázala jsem říct, jestli tu došlo k boji, protože Jessin zmatený život se odrážel ve stavu její ložnice.

V kojotí podobě byly mé smysly silnější. A tak jsem ukryla zbraně pod lůžko, svlékla se a proměnila.

Jessin pokoj byl prosáklý jejím pachem, cítila jsem ale i lidského muže, který se včera večer pokusil unést Maca z garáže. Sledovala jsem jeho pach dolů, protože Jessin byl příliš silný, než abych udržela jednu stopu.

Byla jsem už skoro u dveří, když jsem se zastavila. Dočasně jsem zanechala pátrání. Napřed mě napadlo, že se jen usadil převrácený kus nábytku, ale pak jsem si všimla, že Adam pohnul levou přední tlapou.

Vzápětí jsem si uvědomila, že ho slyším tichounce dýchat. Možná za to mohly ostřejší smysly kojota, ale přísahala bych, že předtím nedýchal. Pokud je naživu, existuje šance, že přežije. Vlkodlaci jsou houževnatí.

Šťastně jsem zakňučela, odplazila se k němu přes trosky stolu a olízla mu zakrvácený čenich, potom jsem se znovu vydala pátrat po jeho dceři.

Adamův dům stojí na konci slepé ulice. Přímo před domem je plácek, na kterém se auta mohou otočit. SUV, které jsem viděla odjíždět, pravděpodobně s Jesse, tu zanechalo krátké šmouhy spálené gumy. Většina aut ale získá jedinečný pach až s věkem a toto po sobě nezanechalo dost stop na to, abych ho sledovala, až z pneumatik vyčpí zápach spáleniny.

Nezůstaly tu stopy, které bych mohla sledovat. Pro Jesse ani pro Maca jsem už nemohla nic udělat. Obrátila jsem pozornost zpět k Adamovi.

Žil, nemohla jsem ale kontaktovat jeho smečku, dokud byl bezbranný. Pokud se některý z dominantních vlků toužil stát alfou, bez váhání by ho zabil. A taky jsem ho prostě nemohla odvléct k sobě domů. Sotva by zjistili, že zmizel, prohledali by můj dům, a kromě toho je vážně zraněný vlkodlak nebezpečný sám sobě i svému okolí. I kdybych mohla věřit jeho vlkům, ve Smečce columbijského poříčí není nikdo dostatečně dominantní na to, aby udržel Adamova vlka pod kontrolou, než se postaví na nohy.

O jednom jsem ale věděla.

5.

Vanagon připomíná slanou tyčinku na kolech. Je čtyři a půl metru dlouhý, metr osmdesát široký a stejně aerodynamický jako dveře od chliva. Volkswagen ho importoval do Spojených států dvanáct let, ale nikdy do něj nepoužil nic silnějšího než čtyřválcový, vodou chlazený boxer. Můj skoro dvoutunový vůz z osmdesátého devátého, s náhonem na všechny čtyři kola disponoval úžasnými devadesáti koňskými silami.

V laické terminologii to znamenalo, že jsem brouzdala dálnicí s mrtvým tělem a zraněným vlkodlakem rychlostí devadesát šest kilometrů za hodinu. Z kopce a s větrem v zádech zvládla dodávka dokonce sto dvacet. Do kopce jsem z ní s trochou štěstí vymáčkla osmdesátku. Mohla jsem ještě trochu přitlačit, ale to bych riskovala, že mi vybuchne motor. Představa, že zůstanu se

svým nákladem trčet na kraji cesty, mě přiměla sundat nohu z plynu.

Dálnice se přede mnou táhla v mírných zákrutách do dálky a postrádala jak auta, tak výhled, tedy pokud jste nemilovali poušť a roští víc než já. Nechtěla jsem myslet na Maca nebo na Jesse, vyděšenou a osamělou – nebo na Adama, který možná umírá, protože jsem se rozhodla s ním radši pohnout, než abych zavolala jeho smečku. A tak jsem vytáhla mobil.

Napřed jsem zavolala sousedům. Dennis Cather byl instalatér a jeho manželka zdravotní sestra, oba byli na odpočinku. Přistěhovali se před dvěma lety a adoptovali mě poté, co jsem jim opravila traktor.

„Ano.“ Annin hlas zněl po ránu, které jsem měla za sebou, tak normálně, že mi chvíli trvalo, než jsem odpověděla.

„Promiňte, že volám tak brzy,“ řekla jsem jí. „Ale musela jsem z rodinných důvodů odjet z města. Nebudu pryč dlouho, tak den či dva, ale nepodívala jsem se, jestli má Médea dost žrádla a vody.“

„Žádný strach, drahá,“ řekla. „Postaráme se o ni. Doufám, že se nejedná o nic vážného.“

Nemohla jsem si pomoci a pohlédla jsem do zpětného zrcátka na Adama vzadu ve voze. Stále dýchal. „Je to vážné. Jeden člen mé adoptivní rodiny je zraněný.“

„Jen jdi a udělej, co potřebuješ,“ řekla okamžitě. „My se tady o všechno postaráme.“

Teprve až jsem ukončila hovor, mě napadlo, jestli jsem je nezatáhla do něčeho nebezpečného. Maca nechali před mými dveřmi z určitého důvodu, jako varování, abych nestrkala nos do cizích věcí. A teď už jsem do nich strčila celou hlavu.

Pro Adama jsem dělala, co jsem mohla, teď ještě udělat něco pro Jesse. Zavolala jsem Zeemu.

Siebold Adelbertsmiter, zkráceně Zee, mě naučil všechno, co vím o autech. Většina fae je citlivá na železo, ale Zee je metallzauberer, což je dost široký pojem pro pár fae, kteří dokáží zacházet s různými druhy kovu. Zee dával přednost modernějšímu termínu „gremlin“, což prý lépe odpovídalo jeho

talentu. Já mu ale nevolala kvůli jeho schopnostem, nýbrž kvůli kontaktům.

„Ja,“ zabručel drsně mužský hlas.

„Hej, Zee, tady Mercy. Chci tě požádat o laskavost.“

„Ja, jistě, *liebbling*,“ řekl. „Copak je?“

Zaváhala jsem. I po tak dlouhé době pro mě bylo těžké porušit pravidlo, které říkalo, že záležitosti smečky jsou soukromá věc. Ale Zee znal všechny ve faeské komunitě.

Popsala jsem mu, co se za poslední den stalo.

„Takže si myslíš, že tvůj malý vlček přitáhl potíže až sem? Proč tedy unesli *kleine* Jesse?“

„Nevím,“ řekla jsem. „Doufám, že až se Adam zotaví, bude vědět víc.“

„Takže chceš, abych se poptal, jestli někdo cizí vlkodlaky neviděl, protože doufáš, že tak najdeš Jesse?“

„V Tri-Cities se objevili aspoň čtyři noví vlkodlaci. Někdo z fae si jich musel všimnout.“ Tri-Cities leží blízko faeské rezervace Walla Walla, takže tu žije víc fae, než je obvyklé.

„Ja,“ souhlasil Zee těžce. „Něco takového by se dalo předpokládat. Poptám se. Jesse je hodné děvče. Neměla by být v rukou těch zlých mužů déle, než je nutné.“

„Mohl bys zajít do garáže a nechat za oknem vzkaz?“ požádala jsem. „Pod pultem v kanceláři je cedule ‚Během svátků zavřeno‘.“

„Myslíš, že by šli i po mně, kdybych otevřel místo tebe?“ zeptal se. Zee často vedl garáž, když jsem byla mimo město. „Možná máš pravdu. Ja, *gut*. Dneska a zítra dílnu otevřu.“

Už je to dlouho, co se zpívalo o Sieboldu Adelbertsmitterovi z Černého lesa, tak dlouho, že písně vymizely z paměti, ale stále na něm bylo něco z ducha *Heldenlieder*, starých germánských hrdinských písní.

„Vlkodlak nepotřebuje meč nebo pistoli, aby tě rozsápal na kousky,“ namítla jsem. Nemohla jsem to nechat být, i když jsem věděla, že je zbytečné se se starým gremlinem hádat, když se k něčemu odhodlal. „Tvá magie pracuje s kovy, proti vlkodlakovi ti k ničemu nebude.“

Odfkl si. „O mě si nedělej starosti, *liebling*. Já zabíjel vlkodlaky už v době, kdy tahle země byla vikingskou kolonií.“ Mnoho nižších fae se chlubilo svým stářím, ale Zee mi řekl, že většina jich žije asi stejně dlouho jako lidé. Zee byl mnohem starší.

Povzdychla jsem si a vzdala to. „Dobrá. Ale buď opatrný. Pokud tam budeš, mám objednané nějaké díly, které by měly přijít. Mohl bys to pro mě ověřit? Musela jsem sehnat nového dodavatele, protože můj obvyklý zdroj je neměl.“

„*Ja wohl*. Nech to na mně.“

Jako další jsem zavolala Stefanův záznamník.

„Ahoj, Stefane,“ řekla jsem. „Tady je Mercy. Jedu do Montany. Nevím, kdy se vrátím. Pravděpodobně ještě tento týden. Zavolám ti.“ Zaváhala jsem, ale neexistoval dobrý způsob, jak následující věc říct. „Musela jsem ve tvé dodávce odvézt mrtvolu. Všechno je v pořádku. Elizaveta Arkaděvna ji vyčistila. Všechno ti vysvětlím, až se vrátím.“

Zmínka o Elizavetě mi připomněla další věc, kterou jsem musela udělat. Adamův dům stál na konci ulice, ale od řeky byl jasně vidět. Někdo si určitě všimne gauče v květinovém záhonu a zavolá policii, pokud se to tam rychle neuklidí.

Měla jsem její telefonní číslo v mobilu, i když jsem ho ještě nikdy nepoužila. Ozval se mi její záznamník a já jí nechala vzkaz s tím, že Adamův dům potřebuje uklidit, na verandě jsem našla mrtvého muže, Jesse zmizela a já odvážím zraněného Adama do bezpečí. Potom jsem zaklapla telefon a odložila ho stranou. Netušila jsem, co se u Adama stalo, přesto jsem se cítila provinile, jako bych za to byla zodpovědná. Kdybych včera večer nezasáhla, když si ti dva neřádi přišli pro Maca, byli by pořád všichni naživu? Kdybych poslala Maca do Montany k marokovi, místo abych Adamovi dovolila vzít ho k sobě, změnilo by se něco?

Ani mě nenapadlo odvézt Maca k marokovi. S Branem jsem nemluvila od doby, kdy mě poslal pryč, a on se zachoval stejně. Pohlédla jsem rychle za sedadlo na modrou plachtu ukrývající Macovo tělo. No, přivezu mu Maca teď.

Vzpomněla jsem si, jak stydlivě se Mac zazubil, když jsem mu řekla svoje jméno. Otřela jsem si tváře a zuřivě jsem mrkala, abych zahнала další slzy, ale marně. Plakala jsem pro něj, pro jeho rodiče i bratra, který ani netušil, že je Mac mrtvý. Nepochybovala jsem o tom, že sedí u telefonu a čekají, až zavolá.

Blížila jsem se ke Spokane, když mě od žalu a pocitu viny odvedly naléhavější starosti. Adam se začal hýbat. Můj strach, že zemře, ihned přemohla starost, že se uzdraví příliš rychle.

Pořád jsem měla před sebou více než tři sta kilometrů cesty a většinou se jednalo o dvouproudové horské silnice vinoucí se tucty malých městeček, kde jsem mohla jet sotva čtyřicítkou. Posledních asi sto kilometrů pak bylo v mapě vyznačeno značkou „jiné“ na rozdíl od dálnice či silnice. Vzpomínala jsem si, že se jednalo o šterkovou lesní cestu. Vypočítala jsem, že mi cesta bude trvat ještě aspoň pět šest hodin.

Dominantní vlci se uzdravují rychleji než submisivní. Odhadovala jsem, že Adamovi bude trvat asi dva dny, než se zotaví natolik, aby ovládl svého vlka, a boží dopuštění bude schopen napáchat mnohem dřív. Potřebovala jsem se dostat k Branovi dřív, než se Adam postaví na nohy, a pokud se už začínal hýbat, budu mít štěstí, když to zvládnou.

Dorazila jsem ke Coeur d'Alene, kde jsem musela sjet z mezistátní na dálnici, a tak jsem natankovala, zastavila u prvního rychlého občerstvení a koupila třicet cheeseburgerů. Zmatená teenagerka, která mi podávala pytlíky výdejním okýnkem, po mně zvědavě pokukovala. Nic jsem jí nevysvětlila a ona díky záclonkám do dodávky neviděla.

Zaparkovala jsem na parkovišti restaurace, sebrala několik pytlíků, překročila Maca a začala vytahovat maso z housek. Adam byl příliš slabý, než aby mohl víc než vrčet a polykat maso se sýrem a kečupem, které jsem mu házela tak rychle, jak jen to šlo. Sežral skoro dvacet burgerů, než znovu upadl do téměř komatózního stavu.

Zamířila jsem dálnicí na sever a z nebe se začaly sypat první sněhové vločky.

Vjela jsem do Tróje v Montaně a proklínala těžký, mokrý sníh, díky němuž jsem minula odbočku. Doplnila jsem nádrž, zeptala se na směr, nasadila sněhové řetězy a vrátila se zpátky.

Sníh padal tak hustě, že ho cestáři nestačili odklízet. Koleje, které zanechala auta přede mnou, se rychle plnily.

Přejela jsem řeku Yaak, řídila se pokyny pumpaře a zpomalila. Ve srovnání s řekou Kootenai, podél níž jsem jela posledních několik hodin, to byl potůček.

Bedlivě jsem sledovala okolí a dobře jsem udělala. Malá zelená značka označující odbočku byla napůl zapadaná mokrým sněhem.

Nahoru vedly jen jedny koleje. Ty ale brzy zabočily na úzkou příjezdovou cestu a já jela dál prostě místy, kde nebyly žádné stromy. Les tu byl naštěstí tak hustý, že se dalo snadno odhadnout, kudy se cesta vine.

Kroutila se nahoru a dolů úzkým říčním údolím a já byla vděčná za náhon na všechna čtyři kola. Jednou mi přes cestu přeběhlo několik srnců s černými ocásky. Střelili po mně podrážděným pohledem a běželi dál.

Bylo to už dávno, co jsem tudy jela naposledy. Tehdy jsem ani neměla řidičák. Cesta mi připadala neznámá a já se bála, že minu odbočku. Silnice se rozdělovala, jedna část byla jasně vyznačena, ale ta druhá, kudy jsem se musela vydat, byla sotva dost široká pro moji dodávku.

„No,“ řekla jsem Adamovi, který neklidně kňučel, „pokud skončíme v Kanadě a ty mě nesežereš, obrátíme to a zkusíme znovu.“

Právě jsem se rozhodla, že se opravdu otočím, když jsem vystoupala na dlouhý kopec a uviděla ručně vyřezanou ceduli. Zastavila jsem.

Aspen Creek, říkala cedule elegantním bílým písmem na tmavě hnědém pozadí, 37 km. Zabočila jsem s dodávkou směrem, kterým šipka ukazovala, a přemýšlela jsem, kdy Bran dovolil, aby tu ukazatel umístili. Možná už ho unavilo vysílat

neustále průvodce, když jsem ale odcházela, neústupně trval na tom, že nebudou poutat pozornost.

Nevím, proč jsem čekala, že vše zůstane při starém. Koneckonců jsem se během let taky dost změnila. Měla jsem čekat, že se změní i Aspen Creek. Ale to neznamená, že se mi to líbilo.

*

Nezasvěceným bylo prominuto, pokud si mysleli, že Aspen Creek tvoří jen čtyři budovy: čerpací stanice a pošta v jednom, škola, kostel a motel. Domů nevtíravě skrytých v lese by si totiž nevšimli. U čerpací stanice stálo několik aut, jinak ale vypadalo město opuštěně. Věděla jsem, že to není pravda. Vše bylo neustále bedlivě sledováno, ale nikdo proti mně nezasáhne, dokud neudělám něco neobvyklého – jako třeba dokud nevytáhnu z dodávky zraněného vlkodlaka.

Zastavila jsem před motelovou recepcí, přímo pod cedulí s nápisem *Motel Aspen Creek*, jenž se velmi podobal ukazateli, který mě přivedl do města. Starý motel byl postaven po způsobu starých motorestů padesátých let dvacátého století – byl dlouhý, úzký a strohý a hosté mohli zaparkovat přímo před pokoji.

V recepci nikdo nebyl, ale dveře nebyly zamčené. Od chvíle, kdy jsem tu byla naposledy, byla zrenovovaná a získala rustikální šarm, což bylo lepší než předchozí sešlé kliše padesátých let.

Přeskočila jsem pult a vzala si klíč s číslem jedna. Byl to marokův bezpečný pokoj přestavěný tak, aby zadržel podrážděné vlkodlaky.

Našla jsem kus papíru a pero a napsala: *Zraněný v #1. Prosím, nerušit.* Nechala jsem vzkaz na pultu, kde ho nemohli přehlédnout, potom jsem se vrátila k dodávce a zacouvala k pokoji.

Dostat Adama z dodávky bude v každém případě drsné. Když jsem ho táhla dovnitř, byl alespoň v bezvědomí. Otevřela jsem zesílené kovové dveře motelového pokoje a rozhlédla se. Byl prostě zařízen, jen s postelí a nočním stolem přišroubovaným ke

stěně. Nebylo tu nic, co by mi pomohlo dostat vlkodlaka, který vážil dvakrát tolik jako já, ven z dodávky a do pokoje, aniž by jeden nebo druhý z nás přišel k úhoně. Nebyla tu veranda jako u Adamova domu, což znamenalo, že z dodávky na zem to byl skoro metr dvacet.

Nakonec jsem se rozhodla raději zavolat pro pomoc, než abych Adamovi ještě víc ublížila. Vrátila jsem se do recepce a zvedla sluchátko. Samovo číslo jsem nevytočila od chvíle, kdy jsem odešla, ale některé věci jsou prostě hluboce zakořeněné. Byl sice důvodem mého odchodu, ale byl také první, komu jsem zavolala, když jsem potřebovala pomoc.

„Haló,“ ozval se ženský hlas, který mi nepřípadal vůbec povědomý.

Nedokázala jsem promluvit. Neuvědomila jsem si, jak moc jsem spoléhala na to, že uslyším Samův hlas, dokud se neozval někdo jiný.

„Marlie? Stalo se něco v motelu? Mám ti poslat Carla?“ Podle čísla musela poznat, odkud volám, pomyslela jsem si hloupě.

Její hlas zněl vylekaně, ale já ho konečně poznala a zalila mě úleva. Nevím, proč sluchátko zvedla Lisa Stovalová, ale zmínka o Carlovi a náhlé napětí v jejím hlase mi prozradily, o koho se jedná. Asi je to tím, že když mluvila se mnou, nezněl její hlas nikdy vesele.

Některé věci se změnily, ale jiné jsem prostě zapomněla. V Aspen Creeku žilo asi pět set obyvatel, ale jen asi sedmdesát z nich byli vlkodlaci. Já však jen zřídka kdy přemýšlela o lidské většině. Lisa a její manžel Carl byli oba lidé. A Marlie taky, nebo aspoň byla člověk, když jsem odešla. To jí bylo sotva šest roků.

„Nevím, kde je Marlie,“ řekla jsem. „Tady je Mercedes, Mercedes Thompsonová. V motelové recepci nikdo není. Ocenila bych, kdybyste sem poslala Carla nebo mi řekla, komu jinému mám zavolat. Mám v dodávce alfu Smečky columbijského poříčí. Je těžce zraněný a potřebuji ho dostat do motelového pokoje. A ještě lepší by bylo, kdybyste mi řekla, jak se spojit s Branem.“

Bran doma neměl telefon, tedy alespoň ho nemíval, než jsem odešla. V tuhle chvíli už klidně mohl mít i mobil, co já vím.

Lisa mě stejně jako většina žen v Aspen Creeku nikdy neměla ráda. Ale nepatřila k lidem, kteří dovolili, aby jim něco podobného zabránilo udělat správnou věc.

„Bran a pár dalších vzali mladé vlky na první lov. Marlie pravděpodobně někam zalezla a brečí. Její bratr Lee se pokusil podstoupit proměnu. Nezvládl to.“

Zapomněla jsem. Jak jsem mohla zapomenout? O posledním úplňku v říjnu mohli ti, kdo se toužili stát vlkodlaky, předstoupit. Během formálního obřadu je pak Bran nebo jiný vlkodlak, který je miloval, rozsápal v naději, že se promění. Většina to nezvládla. Dobře jsem si vzpomínala na napětí, které vládlo městu v říjnu, a na smutek v listopadu. Děkuvzdání mělo pro obyvatele Aspen Creeku jiný význam než pro většinu Američanů.

„To je mi líto,“ řekla jsem, i když to nestačilo. Prostě jsem se nedokázala vypořádat se smrtí dalších dětí. Leeho jsem si pamatovala. „Byl to hodný kluk.“

„Pošlu ti Carla,“ prohlásila Lisa úsečně a připravila mě tak o právo truchlit a soucítit. Bez rozloučení zavěsila.

Seděla jsem v dodávce, čekala na pomoc a snažila se nemyslet a nedívat se na plachtu, která zakrývala Maca. Raději jsem nakrmila Adama zbytkem burgerů. Byly studené a tuk sražený, ale vlkovi to nevadilo. Když je sežral, zavřel oči a ignoroval mě.

Konečně se objevil Carl, zaparkoval otlučený džíp vedle mě a vystoupil. Byl to vysoký mužský a vždycky raději konal, než mluvil. Objal mě a poplácal po zádech.

„Dlouho jsme se neviděli, Mercy,“ řekl, zasmál se mému šokovanému výrazu a rozcuchal mi vlasy. Zapomněla jsem, s jakou lehkostí projevoval náklonnost všem včetně Brana. „Lisa říkala, že máš s sebou Adama a že je na tom zle.“

Samozřejmě že věděl, kdo je alfa Smečky columbijského poříčí. Adamova smečka byla Aspen Creeku nejbližší.

Kývla jsem a otevřela zadní dveře dodávky, aby se podíval. Adam vypadal lépe, než když jsem ho do vozu vtáhla, ale to moc

neznamenalo. Už jsem sice neviděla jeho žebra, ale srst měl slepenou krví a tělo plné ran.

Carl hvízdal, ale řekl jen: „Než s ním pohneme, budeme mu muset svázat čenich. V džípu mám něco, co můžeme použít.“

Přinesl obinadlo a pevně svázel Adamovi čenich. Vlk otevřel oči, ale nevzepřel se.

Hodně jsme se nabručeli, nakleli a napotili, ale nakonec se nám podařilo dostat Adama do pokoje. Jakmile jsme ho uložili na postel, přiměla jsem Carla ustoupit, pak jsem obinadlo rozvázala a osvobodila ho. Jsem rychlá, i přesto mě ale Adam škrábl špičákem do předloktí. Uskočila jsem, když se překulil na nohy a pokusil se vstát. Způsobili jsme mu bolest a on cítil potřebu bránit se.

„Ven,“ řekl Carl a podržel mi dveře otevřené.

Poslechla jsem a zavřeli jsme za sebou. Carl dveře držel, dokud jsem nezamkla. Na rozdíl od většiny motelových pokojů byl zámek jen zvenku právě pro takové případy. Okna byla zamřížovaná a ventilace zavařená. Číslo jedna sloužilo jako vězení a nemocniční pokoj zároveň.

Adam byl prozatím v bezpečí. Situace se ale mohla zkomplikovat, až získá zpět sílu, proto jsem musela najít Brana.

„Víte, kam Bran vzal mladé vlky?“ zeptala jsem se a zabouchla zadní dveře dodávky. Carl se na Maca nezeptal, neměl čich vlka, aby odhalil, co se ukrývá pod plachtou, a já se rozhodla, že se mnou Mac může ještě chvíli cestovat. Bran určí, co se stane s tělem.

„Nechod' za ním, Mercy,“ řekl Carl. „Je to příliš nebezpečné. Nechceš jít k nám domů? Nakrmíme tě a můžeš počkat tam.“

„Kolik vlků zůstalo ve městě?“ zeptala jsem se. „Je tu někdo, kdo dokáže ovládnout Adamova vlka?“

Taková je nevýhoda dominance. Když vás poblázní měsíc, vezmete s sebou každého, kdo je submisivnější než vy.

Carl zaváhal. „Adam je ještě pořád dost slabý. Bran bude po setmění zpátky.“

Něco praštilo do dveří a oba jsme vyskočili.

„Vzal je do Milencova kaňonu,“ řekl Carl, protože pochopil, že nemáme na vybranou. „Buď opatrná.“

„Bran bude mít mladé vlky pod kontrolou,“ řekla jsem mu. „Budu v pořádku.“

„O ně se nebojím. Zanechalas tu po sobě pár nepřátel, děvče.“

Napjatě jsem se usmála. „Nemůžu za to, co jsem. Pokud jsou mými nepřáteli, je to jejich vlastní volba.“

„Já vím. Ale přesto tě zabijí, když k tomu dostanou příležitost.“

*

Milenci je název dvou propletených stromů u vstupu do malého kaňonu asi šestnáct kilometrů severně od města. Zaparkovala jsem vedle dvou starých landroverů, nového Chevroletu Tahoe a drahého hummera. Branův syn Charles je génius přes finance a marokova smečka nikdy nebude muset žebrať na ulici. Když jsem odcházela, měla jsem na účtu deset tisíc dolarů, můj minimální plat investovaný Charlesem.

V dodávce jsem se svlékla, vyskočila do po kolena hlubokého sněhu a zabouchla dveře. Tady v horách bylo chladněji než v Tróji a ledová krusta na sněhu se mi zařízla do chodidel.

Co nejrychleji jsem se proměnila. Možná by bylo bezpečnější jít jako člověk, ale na zimní výšlap v Montaně jsem neměla správné oblečení. A nejsem si jistá, jestli vůbec *existuje* správné oblečení na zimní výšlap v Montaně. V kojoti podobě mi zima tolik nevadí.

Zvykla jsem si na pachy a zvuky města. Pach lesa nebyl o nic slabší, jen jiný: jedle, osiky a borovice místo výfukových plynů, přepáleného tuku a lidí. Slyšela jsem hlasité ťukání datla a slabé vytí vlka. Bylo příliš hluboké, než aby patřilo skutečnému vlkovi.

Z nebe se stále sypal sníh a zakrýval jejich stopy, ale já je cítila. Bran a jeho družka Leah se otřeli o větev bílé borovice. Charles zanechal šlápoty na místě, které chránil velký balvan. Jakmile mě nos navedl správným směrem, jasně jsem viděla, kde

tlapy promáčkly starý sníh, než začalo sněžit, a stopy tak bylo snadné sledovat.

Zaváhala jsem, když se vlčí stopy rozdělily. Bran vedl mladé vlky – byli tři – a jeho synové Charles a Sam a družka Leah se asi oddělili, aby vyhledali kořist a zahnali ji k ostatním.

Potřebovala jsem najít Brana, povědět mu, co se stalo, a získat pomoc pro Adama – přesto jsem se vydala po Samových stopách. Nedokázala jsem si pomoci. Byla jsem do něj zamilovaná už od čtrnácti.

Ne že bych ho pořád milovala, ujišťovala jsem se a sledovala stopy dolů po prudkém srázu a zpátky nahoru na hřeben, kde sníh nebyl tak hluboký, protože ho pravidelně odfoukával vítr.

Když jsem ho naposledy viděla, byla jsem ještě teenager, pomyslela jsem si. Od té doby jsem s ním nemluvila a on se mě nepokusil kontaktovat. A přesto jsem vytočila jeho číslo, když jsem potřebovala pomoc. Ani mě nenapadlo zavolat někomu jinému.

V tu chvíli jsem si uvědomila, že les ztichl.

Les v zimě je tichým místem. Většina ptáků odtáhla na jih a zůstali jen brhlíci, brkoslavové a pár dalších druhů jako třeba datel. Ale ticho, které mě obklopilo nyní, bylo příliš strašidelné a těžké, než aby ho způsobila jen zima. Někdo mě pronásledoval.

Neohlédla jsem se ani nepřidala do kroku. Vlkodlaci mají tendenci pronásledovat tvory, kteří před nimi utíkají.

Nebyla jsem doopravdy vyděšená. Bran byl někde v okolí a Samuel ještě blíž. Cítila jsem jeho zemité, kořenité pižmo. Nesl ho ke mně vítr. Stopy, které jsem sledovala, byly staré několik hodin. Asi se vracel zpátky stejnou cestou, jinak by byl příliš daleko na to, abych ho vycítila.

Mladí vlci byli s Branem a ten, kdo mě sledoval, byl sám. Kdyby jich bylo víc, slyšela bych je. Nemusela jsem si dělat starosti s tím, že mě mladí vlci omylem zabijí, protože mě budou považovat za skutečného kojota.

A tušila jsem, že mě nesleduje ani Charles. Nikdy by mě totiž úmyslně nevylekal. Samuel miloval kanadské žertíky, ale vítr nelže a teď mi říkal, že Samuel je přede mnou.

Byla jsem si docela jistá, že mám v patách Leah. Bez ohledu na to, co říkal Carl, by mě nezabila, ne když by to Bran určitě zjistil, ale pokud dostane šanci, ublíží mi, protože mě nemá ráda. Žádná ze žen v Branově smečce mě nemá ráda.

Vítr, který ke mně nesl Samuelův pach, vál ze západu. Na té straně rostly především mladé jedle, pravděpodobně šlo o nový porost po požáru, k němuž muselo dojít asi před deseti lety. Hustý porost mě nezpomalí, ale vlkodlak je mnohem větší než já.

Podrbala jsem se zadní tlapou za uchem a využila příležitost ohlédnout se. Nic jsem neviděla, takže můj pronásledovatel byl dostatečně daleko na to, abych stačila doběhnout k hustšímu porostu. Postavila jsem nohu zpátky na zem a vyrazila bleskurychle ke stromům.

Vlčice za mnou zavyla loveckou píseň. Když se vlk vydá na lov, ovládnou ho instinkty. Kdyby Leah přemýšlela, nevydala by ani hlásku, protože jí ihned odpověděl zbytek smečky. Znělo to, jako by většina vlků byla asi kilometr nebo ještě dál v horách, ale Samuel se ozval z místa asi sto metrů přede mnou. Změnila jsem proto směr a našla si cestu hradbou stromů na opačnou stranu lesíka k Samuelovi.

Při pohledu na mě ztuhl. Asi očekával srnce nebo losa, ale rozhodně ne kojota. Ne mě.

Samuel byl i na vlkodlaka velký. Srst měl mrazivě bílou a oči skoro stejného odstínu, ledově modrobílá a chladnější než sníh, kterým jsem běžela, černý kroužek okolo duhovky vypadal o to úchvatněji. Snadno jsem se prosmýkla pod jeho břichem na opačnou stranu a nechala ho stát mezi sebou a pronásledovatelem.

Střelil po mně překvapeným pohledem, pak se objevila Leah, zlatostříbrná lovkyně a svým způsobem stejně krásná jako Samuel: světlo a oheň místo ledu. Jakmile spatřila Samuela, nešikovně uklouzla a zůstala stát. Asi se tak soustředila na to, aby mě dohonila, že si jeho volání nevšimla.

Dokázala bych přesně určit okamžik, kdy mě poznal. Naklonil hlavu na stranu a ztuhl. Ano, poznal mě, ale netuším, co si myslel. Zhluboka se nadechl a otočil se zpátky k Leah.

Přikrčila se a překulila na záda, i když se jako Branova manželka těšila vyššímu postavení než Samuel. Nijak na něj nezapůsobila. Ohrnul pysky, vycenil zuby a zavrčel tak hluboce, že jsem to cítila až hluboko v hrudi. Bylo to jako za starých časů, kdy mě Samuel chránil před zbytkem smečky.

Ozvalo se zavytí, blíže než předtím, a Samuel přestal vrčet na dost dlouho, aby odpověděl. S očekáváním se zahleděl na sever a o pár minut později se objevili dva vlci. První měl barvu skořice a černé tlapy, a byl dokonce o chloupek větší než Samuel.

Druhý vlkodlak byl značně menší. Z dálky se mohl vydávat za jednoho z vlků, kteří se teprve během posledního desetiletí začali vracet do Montany. Jeho srst hýřila všemi odstíny mezi bílou a černou, takže vypadal šedivě. Oči měl bledě zlaté a špičku ocasu bílou.

Charles, skořicový vlk, se zastavil na okraji lesa a začal se proměňovat. Byl mezi vlkodlaky výjimka, nebyl totiž proměněn, nýbrž se jako vlkodlak narodil. O nikom podobném jsem nikdy neslyšela.

Charlesova matka byla indiánka z kmene Sejliš, dcera kouzelníka. Když ji Bran krátce poté, co dorazil do Montany, našel, umírala. Podle mé nevlastní matky, která mi příběh vyprávěla, uchvátila Brana krásou natolik, že ji nemohl nechat zemřít. Proměnil ji a udělal z ní svoji družku. Nikdy jsem si nedokázala představit, že by Bran podlehl lásce na první pohled, ale možná byl před dvěma sty lety jiný.

Když otěhotněla, využila znalostí magie, které jí předal otec, a zastavila o úplňku svoji proměnu. Vlkodlačice nemohou mít děti, jejich proměna je totiž tak divoká, že zárodek nemá šanci přežít. Ale Charlesova matka byla dcerou svého otce a ovládala magii. Donosila Charlese, ale byla natolik oslabena, že krátce po porodu zemřela. Předala synovi dva dary. Nejen že se proměňoval snadněji a rychleji, ale ovládal i magii, což bylo mezi vlkodlaky neobvyklé. Branova smečka si nemusela najímat čarodějkou, aby po ní uklízela, měla Charlese.

Bran, menší ze dvou vlků, mířil k místu, kde jsem čekala. Samuel zdráhavě ustoupil stranou, dával ale pozor, aby zůstal mezi mnou a Leah.

Z Brana nečím na rozdíl od jeho synů a Adama žádná moc, netuším, jak to dělá. Občas se prý stane, že si ho i jiní vlkodlaci, jejichž smysly jsou ostřejší než mé, spletou se skutečným vlkem nebo s křížencem vlka a psa.

Nevím, jak je starý. Vím jen to, že byl starý už v době, kdy se usadil na tomto kontinentu jako lovec kožešin v druhé polovině osmnáctého století. Procestoval Montanu s velšským kartografem Davidem Thompsonem a rozhodl se tu zůstat a žít se svojí sejlišskou družkou.

Přiklusal ke mně a dotkl se mě čenichem za uchem. Nemusela jsem se submisivně přikřčit, abych byla menší než on, ale přesto jsem to udělala. Lehce mě kousl do čenichu a pustil mě, což bylo uvítání i něžné pokárání zároveň, i když jsem netušila, za co mě plísnil.

Když mě pustil, prosmýkl se okolo Samuela a zadíval se na manželku, která pořád ležela ve sněhu. Úzkostně kňučela, on ale nesmířlivě vycenil zuby. Zdálo se, že i když mě kdysi požádal, abych odešla, nebyla jsem kořist.

Bran se od ní odvrátil a pohlédl na Charlese, který se zatím proměnil a stál vzpřímeně v lidské podobě. Vypadal jako čistokrevný Sejliš, jako by po otci zdědil jen schopnost proměny.

Původní obyvatelé Ameriky se prý ostýchají, když dojde na nahotu. Rozhodně to platilo pro Charlese. Pomocí magie se zahalil do kožešin, takže vypadal, jako by přišel z jiného století.

Naopak mně byla jako většině měňavců nahota skoro stejně příjemná jako oblečení. S výjimkou situace, kdy jsem se ocitla v půlce listopadu vysoko v montanských horách, ze severozápadu vanul studený kanadský vítr a teplota začala prudce klesat, když konečně přestalo sněžit. Jakmile Charles promluví, budu se také muset proměnit, abych mu mohla odpovědět.

„Otec tě vítá na marokově území,“ pronesl Charles tónem lidu své matky jen s drobným náznakem velšského přízvuku, se

kterým Bran mluví už jen tehdy, když je skutečně rozzlobený. „Ptá se ale, proč jsi se rozhodla vrátit zrovna teď.“

Vzala jsem na sebe lidskou podobu, rychle jsem odkopala stranou sních a klekla si, abych byla níž než Bran. Chladný vítr a studený sníh pod holeněmi mě donutil zalapat po dechu. Samuel se přesunul tak, aby mě ochránil před nejhorším větrem. Pomohlo to, ale nijak zvlášť.

„Jsem tu kvůli záležitosti smečky,“ řekla jsem.

Charles povytáhl obočí. „Jsi cítit krev a smrti.“ Charles měl vždy dobrý čich.

Kývla jsem. „Přivezla jsem alfu Smečky columbijského poříčí. Je těžce zraněný. A mám s sebou i tělo dalšího vlka, protože doufám, že mi někdo dokáže říct, nač zemřel a kdo ho zabil.“

Bran vydal tichý zvuk a Charles kývl. „Pověz nám jen to nejnutnější. Ostatní počká.“

A tak jsem jim řekla, co jsem věděla, a co nejstručněji. Začala jsem Macovým příběhem, jak mi ho vyprávěl, a skončila Macovou smrtí, Adamovým zraněním a Jessiným únosem. Když jsem domluvila, zuby mi tak jektaly, že jsem skoro sama sobě nerozuměla. Ani poté, co jsem se proměnila zpátky v kojota, jsem se nedokázala zahřát.

Bran pohlédl na Samuela, ten štěkl a tryskem se rozběhl pryč.

„Bran dokončí lov s mladými,“ řekl Charles. „Je to jejich první lov a neměl by být přerušen. Samuel se vrátí zpátky a postará se o Adama. Vezme to zkratkou, kterou automobily nemohou, takže tam bude před námi. Já pojedu s tebou a postarám se o mrtvého.“

Bran odklusal do lesa a už se ani neohlédl. Leah vstala a zavrčela na mě, jako bych já mohla za to, že se dostala do potíží, pak následovala Brana.

Charles stále v lidské podobě vykročil k autům. Obvykle není zrovna upovídaný, a protože jsem běžela po čtyřech a byla prakticky němá, neobtěžoval se říct vůbec nic. Zdvořile počkal u dveří spolujezdce, zatímco já se proměnila zpátky a rychle na sebe natáhla oblečení.

Na rozdíl od Samuela mu nevadilo, že řídím. Nikdy jsem neviděla Charlese za volantem, raději jezdí na koni nebo běhá po svých. Nastoupil do auta, ohlédl se po těle pod plachtou a beze slova si zapnul pás.

Zpátky v motelu jsem vešla do recepcce. Carl tam čekal s mladou ženou se zarudlýma očima. Musela to být Marlie, neviděla jsem v ní ale nic ze šestiletého děvčete, které jsem znala.

„Mercedes potřebuje pokoj,“ řekl Charles.

Carl žádost nezpochybňoval, prostě mi podal klíč. „Je to u cesty a tak daleko od jedničky, jak jen to jde.“

Podívala jsem se na osmnáctku vyraženou na klíči. „Copak nevíte, že čísla pokojů už nesmí být na klíčích uvedena?“ zeptala jsem se.

„Tady moc problémů s krádežemi nemáme,“ řekl Carl s úsměvem. „A kromě toho vím, že jsi tu před pár lety pracovala. Až na číslo jedna mají pokoje jen tři různé zámky.“

Usmála jsem se, vyhodila klíč do vzduchu a zase ho chytila. „Pravda.“

Charles mi podržel dveře. „Pokud si vezmeš zavazadla a dáš mi klíče, postarám se o tělo.“

Musela jsem vypadat překvapeně.

„Neboj,“ řekl suše. „Nechám řídit Carla.“

„Nemám zavazadla,“ odpověděla jsem. Vytáhla jsem klíče a dala mu je, než se ale mohl odtáhnout, chytila jsem ho za ruku. „Mac byl hodný kluk,“ řekla jsem, ani nevím proč.

Charles se nikoho nedotýkal jen tak. Vždycky jsem si myslela, že mnou opovrhne, i když se mnou jednal stejně odtažitě a zdvořile jako s ostatními. Teď mi ale položil ruku na zátylek a krátce si přitiskl moje čelo k rameni.

„Postarám se o něj,“ slíbil a ucouvl.

„Jmenoval se Alan MacKenzie Frazier.“

Kývl. „Dám pozor, aby s ním náležitě zacházeli.“

„Děkuji,“ odpověděla jsem, pak jsem se otočila a zamířila ke svému pokoji dřív, než jsem se mohla znovu rozbřechet.

6.

Na nočním stolku ležela úhledně vyrovnaná hromádka *National Geographics* a nějaká detektivka. Pokud si pamatuji, materiál na čtení měl původně nahradit nepřítomnost televize. Když jsem tu uklízela, nedal se tak vysoko v horách chytit signál. Ted' měl motel vlastní satelit a v pokoji stála malá televize nasměrovaná tak, aby se dala sledovat buďto z postele, nebo od stolku v kuchyňce.

Neměla jsem náladu na opakování starých seriálů ani na mýdlové opery, a tak jsem zběžně listovala časopisy. Připadaly mi povědomé. Možná tu byly od chvíle, kdy jsem pokoj naposledy uklízela, nejnovější totiž pocházel z května 1976, takže to bylo možné. Anebo člověku všechny hromádky *National Geographics* připadaly po čase stejné, protože byly oblíbenou četbou v čekárnách.

Napadlo mě, jestli Jesse leží někde v nemocnici. Mysl mi zalétla dokonce i k márnici, ale rychle jsem se ovládla. Panikou nikomu nepomůžu. Děkala jsem, co jsem mohla.

Sebrala jsem osamělou knihu a usadila se na posteli. Obálka nepůsobila nijak přitažlivě, byla na ní stroze načrtnutá stodola wisconsinského stylu, ale přesto jsem ji otevřela a pustila se do čtení. Nedočetla jsem ani první větu a zase jsem ji zavřela. Nedokázala jsem tu jen tak sedět a nic nedělat.

Vyšla jsem z pokoje. Venku bylo chladněji než dřív a já na sobě měla jen tričko, proto jsem rychle odběhla k číslu jedna. Klíč jsem měla v kapse džínů, když jsem ale zkusila dveře, bylo otevřeno.

Adam ležel s čenichem pevně svázaným na boku na posteli. Skláněl se nad ním Samuel a na sobě měl jen džíny, gumové rukavice a nic jiného. Děkala jsem si o Adama skutečně velké starosti, protože o Samuela jsem sotva zavadila pohledem. Charles se opíral o stěnu, pohlédl na mě, ale nic neřekl.

„Zavři dveře,“ vyštěkl Samuel, aniž by vzhlédl. „Zatraceně, Mercy, než jsi ho hodila do auta a jela celý den, měla jsi mu narovnat zlomeninu. Ty ze všech lidí nejlíp víš, jak rychle se uzdravujeme. Budu mu muset znovu zlomit nohu.“

Samuel na mě ještě nikdy neječel. Byl ten nejméně výbušný vlkodlak, jakého znám.

„Nevím, jak se rovnají kosti,“ řekla jsem a objala se pažemi. Ale měl pravdu. Věděla jsem, že se vlkodlaci neuvěřitelně rychle uzdravují. Jen mě nikdy nenapadlo, co to udělá se zlomeninami. Ani jsem nevěděla, že má něco zlomeného. Byla jsem hloupá. Měla jsem zavolat Darryla.

„Jaký výcvik je k tomu potřeba?“ pokračoval Samuel bez zaváhání. „Stačí prostě zatáhnout a kost narovnat.“ Něžně natáhl Adamovi nohu. „Musel mít přece ve smečce medika. Mohla jsi zavolat pomoc, když jsi na to neměla žaludek.“ Adamovi řekl: „Připrav se.“ Od dveří jsem neviděla, co udělal, slyšela jsem ale prasknout kost a Adam vydal zvuk, který už nikdy nechci slyšet.

„Bála jsem se, že je do útoku zapletený někdo ze smečky,“ zašeptala jsem. „Adam byl v bezvědomí. Nemohla jsem se ho

zeptat. A nemají nikoho dost silného na to, aby ovládl Adamova vlka.“

Samuel na mě pohlédl a zaklel. „Pokud dokážeš jenom fňukat, vypadni.“

Adam navzdory svému stavu zavrčel, obrátil hlavu a zadíval se na Samuela.

„Omlouvám se,“ řekla jsem, vyšla jsem ven a pečlivě za sebou zavřela.

*

Už celých dvacet minut jsem zírala na první stránku detektivky, když někdo zaklepal na dveře. Čích mi prozradil, že je to Samuel, proto jsem okamžitě neodpověděla.

„Mercy?“ Hlas měl něžný, přesně jak jsem si pamatovala, s náznakem keltštiny.

Když vyrazím brzy ráno, budu se moct hned pustit do pátrání po Jesse, přemýšlela jsem s pohledem upřeným na dveře. Až bude Adam připravený na cestu, bude ho moct svézt někdo jiný. Když vyrazím dost brzy, nebudu muset se Samuelem vůbec promluvit.

„Mercy, vím, že mě slyšíš.“

Hleděla jsem na dveře a mlčela. Nechtěla jsem s ním mluvit. Měl pravdu. Jsem k ničemu. Donutila jsem Adama přetrpět šestihodinovou cestu kvůli Darrylově známce, o které jsem začínala být přesvědčená, že vlastně nic neznamenal. Smečka by sice tak jako tak musela přivést Adama do Montany, jak jsem Samuelovi řekla, nebo poslat pro dominantního vlka, který by udržel Adama pod kontrolou, ale aspoň by mu srovnala nohu. Kdybych nebyla tak hloupá, mohl se už Adam uzdravovat a Darryl se smečkou pátrat po Jesse.

Naučila jsem se rozumět světu motorů a šroubů. Kdyby byl Adam auto, věděla bych, co dělat. Ale v Aspen Creeku jsem nikdy nebyla dost dobrá. Zdá se, že některé věci se nezměnily.

„Mercy, podívej, omlouvám se. Neznáš první pomoc a nevěřila jsi jeho smečce, takže jsi nemohla nic jiného dělat.“

Hlas měl hebký a sladký jako melasa. Ale matka mi kdysi řekla, že první věc, kterou člověk vyhrkne, bývá pravda. Když dostane příležitost vše si promyslet, pronese něco společensky přijatelnějšího, co učiní druhého šťastným a přinese mu, co chce. Věděla jsem, co chce Samuel, co ode mě vždycky chtěl, i když na to při ošetřování Adamových zranění zapomněl.

„Adam mi málem ukousl nos za to, jak jsem na tebe byl tvrdý,“ řekl vábivě. „Měl pravdu. Byl jsem našťvaný, protože nerad zbytečně ubližuji, a vylil jsem si vztek na tobě. Můžu dovnitř a mluvit s tebou místo s dveřmi?“

Unaveně jsem si promnula obličej. Už mi nebylo šestnáct, abych utíkala od problémů, i když to znělo lákavě. Neochotně jsem si připustila, že i já mu potřebuji pár věcí říct.

„Dobrá,“ řekl. „Dobrá, Mercy. Uvidíme se ráno.“

Otočil se a odcházel, když jsem konečně otevřela dveře.

„Pojď dovnitř,“ řekla jsem a roztrásla se, když mi vítr profoukl tenké tričko. „Ale pospěš si, je tu zima jako na severním pólu.“

Vrátil se, zadupal nohama na rohožce, zanechal na ní hroudy sněhu a teprve pak vstoupil do pokoje. Sundal si kabát, odložil ho na stůl vedle dveří a já spatřila, že někde našel košili. Všude po městě byly nachystané hromádky šatstva pro případ, že by se někdo potřeboval rychle obléct, obvykle džíny, trička a tepláky, které se hodily pro obě pohlaví. Triko, které měl teď na sobě, mu bylo trochu malé a měl ho na sobě napnuté jako druhou kůži. Kdyby byl tlustý nebo méně svalnatý, vypadal by směšně, opak byl ale pravdou.

Měl krásné tělo, to ano, ale nevím, jestli by ho někdo nazval pohledným. Rozhodně neměl Adamovy úchvatně krásné rysy. Samovy oči byly příliš hluboko zasazené, nos příliš dlouhý, ústa příliš široká. A jeho zbarvení v lidské podobě bylo mnohem méně působivé než ve vlčí. Měl modrošedé oči a hnědé vlasy vybělené sluncem.

Hleděla jsem mu do tváře a uvědomovala si, že nejsem dostatečně objektivní, abych dokázala říct, jestli je atraktivní. Byl to prostě Sam, můj přítel, ochránce a první láska.

Odvrátila jsem se a sklonila obličej, aby neviděl můj vztek – a jiné emoce – dokud se neovládnu. Pokud si to vyložil špatně, nebyla to moje vina. Nepustila jsem ho dovnitř proto, abych se s ním hádala.

„Nemyslel jsem, že se mnou budeš chtít mluvit,“ řekl a v hlase mu zazníval stín obvyklého úsměvu.

„To ani já,“ přiznala jsem ponuře s pohledem upřeným na své boty. Pokud k němu vzhlednu, nezvládnu to. „Ale dlužím ti omluvu.“

„Ne.“ Jeho tón byl ostražitý. Očividně byl příliš chytrý, než aby uvěřil mému submisivnímu postoji. „Nemáš se zač omlouvat. Neměl jsem na tebe tak vyletět.“

„To je v pořádku,“ ujistila jsem ho. „Asi jsi měl pravdu. Našla jsem Maca mrtvého a Adama v takovém stavu a... zpanikařila jsem.“ Přikročila jsem k posteli a posadila se, protože víc už jsem se od něj v motelovém pokoji vzdálit nemohla. Teprve pak jsem sebrala odvalu a znovu vzhledla. „*Tuhle* omluvu ti dlužím celé roky. Měla jsem si s tebou promluvit, než jsem odešla. Měla jsem ti říct, že jsem se rozhodla přestěhovat do Portlandu.“ *Ale bála jsem se, že udělám nějakou hloupost, že tě zastřelím, nebo ještě hůř, že se rozbrečím.* To ale nepotřeboval vědět.

Z obličeje se mu vytratil obvyklý humor a nahradila ho neutrální opatrnost, jako by vyhlížel léčku. „Otec říkal, že s tebou mluvil a přesvědčil tě, abys odjela za matkou, místo abys se mnou utekla,“ řekl.

„Jak dlouho jsi na mě čekal?“ Poté co nás Bran nachytal při líbání v lese, mi řekl, že mě pošle do Portlandu. Samuel se rozhodl, že raději odjedeme. Měla jsem vyklouznout z domu a setkat se s ním v lese asi kilometr od domu. Ale marok o tom věděl, už je prostě takový. Vysvětlil mi, proč mě chce Samuel za družku. A nebyly to důvody, které bych dokázala přijmout.

A tak zatímco na mě Samuel čekal, Charles mě doprovázel dolů do Libby, kde jsem měla příští ráno chytit vlak do Portlandu.

Samuel se mlčky odvrátil.

Samuel je svým způsobem nejčestnější člověk, jakého znám, proto jeho zrada tolik bolela. Vím, že nikdy nechtěl, abych uvěřila, že mě miluje. Slíbil, že na mě počká, a já vím, že čekal i dlouho potom, co si uvědomil, že nepřijdu.

„To jsem si myslela,“ řekla jsem tiše. *Zatraceně, neměl by na mě ještě pořád takhle působit.* Zjistila jsem, že dýchám víc zhluboka než obvykle, že prostě nasávám jeho vůni.

„Měla jsem ti říct, že jsem změnila názor,“ řekla jsem a pevně jsem se držela toho, co jsem mu potřebovala říct. „Omlouvám se za to, že jsem tě beze slova opustila. Nebylo to správné ani laskavé.“

„Otec ti řekl, abys odjela, aniž bys se mnou promluvila,“ řekl Samuel. Znělo to nezaujatě, otočil se ale zpátky ke mně a hleděl na vlhkou skvrnu na koberci u svých bot.

„Nepatřím k jeho smečce,“ vybuchla jsem. „To mi vždycky dávali všichni dokonale najevo. Nemusela jsem Brana poslechnout. Neměla jsem a věděla jsem to. Je mi to líto. Neomlouvám se za to, že jsem odešla, protože to bylo správné, ale měla jsem ti to říct. Byla jsem zbabělec.“

„Otec mi pověděl, co ti řekl.“ Jeho hlas zněl docela klidně, slovy ale pronikl vztek, když pokračoval: „Ale to všechno už jsi měla vědět. Nic jsem nepředstíral.“

V jeho hlase ani v postoji nebylo nic obranného. Opravdu nechápal, co mi provedl, což mi připadalo neuvěřitelně hloupé. Ale bylo dobré vědět, že mi neublížil úmyslně.

Obrátil se, pohlédl mi do očí a já cítila mrazení, které jsem kdysi znala stejně dobře jako jeho tvář. Zčásti za to mohla přitažlivost, ale zčásti také síla dominantního vlka. Přitažlivost mě přiměla vstát a přejít přes půlku pokoje dřív, než jsem si uvědomila, co vlastně dělám.

„Podívej, Samueli,“ řekla jsem a zprudka se zastavila, než jsem se ho mohla dotknout. „Jsem unavená. Mám za sebou těžký den. Nechci se s tebou hádat o věcech dávno minulých.“

„Dobře,“ řekl tiše a kývl. „Promluvíme si zítra.“

Oblékl si kabát, vydal se ke dveřím, pak se otočil. „Skoro jsem zapomněl, Charles s Carlem vzali tělo...“

„Maca!“ řekla jsem ostře.

„Maca,“ zopakoval něžněji. Přála jsem si, aby to neudělal, protože jeho soucit mi vehnal do očí slzy. „Vzali Maca na kliniku a přivezli zpátky dodávku. Charles mi dal klíče. Dal by ti je sám, ale odešla jsi z pokoje příliš rychle. Řekl jsem mu, že se ti chci omluvit, a tak je dal mně.“

„Zamkl ji?“ zeptala jsem se. „Mám v ní dvě zbraně nabitě na vlkodlaky...“ Zmínka o zbraních mi připomněla něco jiného, divného. „Ach, a je tam i uspávací šipka, kterou jsem našla vedle Adama, když jsem s ním pohnula.“

„Dodávka je zamčená,“ řekl. „Charles šipku našel a nechal ji v laboratoři, protože prý je cítit stříbrem a Adamem. Když teď vím, kdes ji našla, dobře ji prozkoumám.“

„Mac říkal, že ho někdo používal k experimentům,“ upozornila jsem. „Objevili prý drogy, které působí i na vlkodlaky.“

Samuel kývl. „Vzpomínám si, že jsi o tom mluvila.“

Podal mi klíče, já si je vzala a dala si přitom dobrý pozor, abych se ho nedotkla. Usmál se, jako bych udělala něco zajímavého, a já si uvědomila, že jsem neměla být tak opatrná. Kdybych k němu už nic necítila, nevadilo by mi dotknout se ho. Žila jsem příliš dlouho mezi obyčejnými lidmi a zapomněla jsem, jak těžko se dá něco ukrýt před vlkodlaky.

„Dobrou noc, Mercy,“ řekl.

Potom odešel a pokoj mi najednou připadal prázdnější. *Raději bych měla ráno zmizet*, pomyslela jsem si a poslouchala, jak se vzdaluje a pod nohama mu křupe sníh.

*

Zrovna jsem potřetí četla čtrnáctou stránku, když se ozvalo další zaklepání.

„Přinesl jsem večeři,“ ozval se příjemný mužský tenor.

Odložila jsem knihu stranou a otevřela.

Za dveřmi stál mladík s prostou tváří a pískovými vlasy a v ruce držel plastový podnos se dvěma sendviči zabalenými ve

folii a s dvěma plastovými kelímky kakaa a tmavě modrou zimní bundu. Možná za to mohlo jídlo, ale napadlo mě, že když Bran tak dokonale předstírá roznáškovou službu, musí to pravděpodobně dělat úmyslně. Rád vypadal nenápadně.

Usmál se, když jsem ihned neucouvla ode dveří. „Charles říkal, že Adam bude v pořádku a Samuel ze sebe udělal hlupáka.“

„Omluvil se,“ řekla jsem a pustila ho dovnitř.

Kuchyňka byla vybavená sporákem se dvěma hořáky, miniledničkou, stolkem s umakartovou deskou a dvěma židlemi. Bran odhodil bundu na postel, postavil podnos na stůl a upravil jídlo tak, že na každém konci zůstal jeden kelímek a jeden sendvič.

„Charles říkal, že nemáš kabát, tak jsem ti přinesl bundu. A taky mě napadlo, že by sis dala něco k jídlu,“ řekl. „Až pojíš, promluvíme si o tom, co uděláme s tvým alfou a jeho pohřešovanou dcerou.“

Posadil se na jednu židli a ukázal na druhou. Sedla jsem si a uvědomila si, že jsem celý den nejedla. Prostě jsem neměla hlad. Pořád jsem neměla.

Dodržel slovo, a dokud jedl a já se nimrala v jídle, mlčel. Sendvič chutnal po ledničce, ale kakao bylo husté, se skutečnou vanilkou a piškotem.

Jedl rychleji než já, ale trpělivě počkal, dokud jsem neskončila. Sendvič byl jeden z těch obrovských, které mají člověka zasytit na týden. Snědla jsem část a zbytek jsem zabalila zpátky do folie. Bran spořádal celý, ale vlkodlaci potřebují spoustu jídla.

Nevlastní matka ráda říkala: „Nikdy nenechávej vlkodlaka o hladu, protože by tě mohl pozvat na oběd.“ Vždycky přitom poplácala manžela po hlavě, i když byl v lidské podobě.

Nevím, proč mě to zrovna v tu chvíli napadlo nebo proč mi při tom vyhrkly slzy do očí. Moji nevlastní rodiče byli už skoro sedmnáct let mrtví. Matka zemřela, když se pokusila stát vlkodlakem, protože ji trápilo, že s každým rokem stárne, kdežto manžel ne. Vlčic je mnohem méně, protože jen málo jich přežije

proměnu. Můj nevlastní otec zemřel žalem o měsíc později. Mně bylo čtrnáct.

Usrkla jsem kakaa a čekala, až Bran promluví.

Těžce si povzdychl, zaklonil se v židli, zhoupł ji na dvou nohách a kymácel chodidly ve vzduchu.

„Tohle lidi nedělají,“ řekla jsem mu.

Pozvedl obočí. „Nedělají co?“

„Neudrží tak rovnováhu. Pokud to ovšem nejsou teenageři a nepředvádějí se před holkami.“

Okamžitě židli postavil. „Děkuji.“ Bran se snažil za všech okolností vystupovat jako člověk, jeho dík zněl ale trochu řízně. Rychle jsem usrkla kakaa, aby neviděl můj pobavený výraz.

Opřel se lokty o stůl a složil ruce. „Co máš teď v plánu, Mercy?“

„Co tím myslíš?“

„Adam je v bezpečí a uzdravuje se. Zjistíme, jak zabili tvého mladého přítele. Ale co ty?“

Bran je děsivý. Je tak trochu médium, to alespoň říká každému, kdo se zeptá. Znamená to, že dokáže hovořit v mysli s každým vlkodlakem, kterého zná. Proto za něj Charles dokázal v lese mluvit. Bran tu schopnost používá mimo jiné k tomu, aby udržel pod kontrolou smečky v Severní Americe. Tvrdí, že funguje jen jedním směrem, ostatní že ho slyší, on je ale ne.

Ve smečkách se šeptá o tom, že má i jiné schopnosti, ale nikdo neví přesně jaké. Nejčastější domněnkou je, že umí číst myšlenky. Vždycky věděl, kdo může za jakou lotrovinu tady ve městě.

Nevlastní matka se vždycky smála a říkala, že právě díky své pověsti se zdá být tak neomylný. Stačilo, aby vstoupil do místnosti a našel toho, kdo vypadá nejprovinileji. Možná měla pravdu, ale já se tehdy snažila tvářit nevinně, a stejně to nepomohlo.

„Ráno odjedu.“ *Brzy, pomyslela jsem si. Musím zmizet, aniž bych znovu mluvila se Samuelem – a také se potřebuji pustit do pátrání po Jesse.*

Bran zavrtěl hlavou a zamračil se. „Odpoledne.“

Povytáhla jsem obočí. „No,“ řekla jsem něžně, „když jsi věděl, co chci udělat, proč jsi mi to prostě neřekl, místo aby ses ptal?“

Pousmál se. „Pokud počkáš do odpoledne, měl by být Adam dost silný na cestu a Samuel by měl vědět víc o tom, jak tvůj mladík... Alan MacKenzie Frazier zemřel. Zůstane vzhůru celou noc, aby provedl pitvu a udělal potřebné testy.“

Naklonil se blíž. „Není to tvoje vina, Mercy.“

Polila jsem si tričko kakaem. „Do pr...“ Spolkla jsem nadávku. Bran neuznával klení. „Umíš číst myšlenky.“

„Vím, jak pracuje tvoje mysl,“ opáčil Bran a jeho úsměv nevypadal úplně samolibě. Podržela jsem si tričko od těla a Bran rychle vstal, vytáhl zpod dřezu papírové ručníky a podal mi je. Kakao bylo pořád horké, ale už ne vařící.

Utírala jsem se u dřezu a on zatím pokračoval: „Pokud ses nezměnila víc, než tuším, pak si kladeš za vinu všechno, co se stane, a každé zranění. Adam mi pověděl vše, co ví, a s tebou to nemělo nic společného.“

„Ha! Umíš číst myšlenky. Je vlk, nemůže mluvit,“ řekla jsem. S tričkem už jsem nic víc nezmohla a litovala jsem, že s sebou nemám náhradní oblečení.

Bran se usmál. „Už není. Proměna nám někdy pomáhá hojit rány rychleji. Obvykle se měníme z člověka ve vlka, ale opačně to taky funguje. Neměl ze Samuela radost.“ Bran se zakřenil. „Sotva mohl mluvit, pořádně mu vynadal. Řekl mu, že zpochybňovat činy muže v poli je amatérská chyba. Prý by nebyl nadšený z toho, kdyby se mu v ranách „šřoural“ někdo, kdo netuší, co dělá. A taky říkal, že někdy máš víc odvahy než rozumu.“ Bran naklonil kelímek mým směrem. „S tímhle nemůžu než souhlasit, přesně proto jsem Adama požádal, aby na tebe dohlédl, když ses přestěhovala na jeho teritorium.“

Ach, pomyslela jsem si a snažila se nevypadat tak zničeně, jak jsem se cítila. Takže Adam dostal rozkaz mě hlídat? Doufala jsem, že náš podivný vztah stojí na jiných základech. Vědomí, že ho Bran požádal, aby na mě dohlédl, měnilo odstín každého rozhovoru, který jsme kdy vedli, zmenšilo to jejich význam.

„Nemám rád lži,“ řekl Bran a já věděla, že jsem nedokázala ukrýt bolest, kterou mi odhalením způsobil. „Ani lži opomenutím. S krutou pravdou se člověk může vypořádat a zvítězit nad ní, ale lži ničí duši.“ Zdálo se, jako by s tím měl osobní zkušenost. „A díky tomu někdy strkám nos do věcí, do kterých mi nic není.“

Zmlkl, možná abych mohla promluvit, ale já netušila, kam míří.

Posadil se a znovu usrkl kakaa. „Někteří lidé si mysleli, že by ses neměla dozvědět pravdu o Bryanově smrti.“ Bryan byl můj nevlastní otec.

Vzpomínám si, jak jsem se krátce po Vánocích probudila a uslyšela v kuchyni Branův tichý hlas. Když jsem vyšla z pokoje, Bran mi řekl, že policie našla Bryanovo tělo v řece Kootenai.

Sebevražda je pro vlkodlaky obtížná. Ani stříbrné kulky někdy nepřemohou vlčí schopnost hojit rány. Useknutí hlavy funguje bezvadně, ale je dost těžké docílit ho při sebevraždě. Ale utopení je také velmi efektivní. Vlkodlaci mají těžké svalstvo. I když chtějí, plavou obtížně, protože mají stejně jako šimpanzi příliš mnoho svalů a málo tuku, který by je nadnášel.

„Někteří členové smečky chtěli, abych ti řekl, že měl nehodu,“ pokračoval Bran zamyšleně. „Říkali, že čtrnáct let je příliš brzy na to, aby ses vypořádala se sebevraždou, obzvláště po smrti Bryanovy družky.“

„Jmenovala se Evelyn,“ připomněla jsem. Bran měl tendenci nevšímat si lidí okolo, jako by neexistovali. Samuel mi jednou řekl, že je to proto, že lidé jsou nesmírně křehcí a Bran jich viděl už tolik zemřít. Já si naopak myslela, že když jsem se dokázala ve čtrnácti vypořádat se smrtí Evelyn, on by to měl zvládnout taky.

Zamračil se na mě. Když jsem nesklopila oči, jak nakazoval protokol, zkroutil rty v úsměvu a skryl ho za kelímkem.

„Ano, Evelyn,“ řekl a povzdychl si. „Když ses rozhodla žít sama, místo aby ses odstěhovala k matce, souhlasil jsem. Dokázala jsi, že se o sebe umíš postarat. Říkal jsem si, že si

zasloužíš rozhodovat se sama.“ Bloudil očima po pokoji. „Pamatuješ si náš poslední rozhovor?“

Kývla jsem a konečně se posadila. I když dnes v noci netrval na protokolu, bylo divné stát nad ním, když seděl.

„Bylo ti šestnáct,“ řekl. „Byla jsi pro něj příliš mladá, příliš mladá, než abys věděla, co od tebe chce.“

Když nás Bran nachytil, jak se se Samuelem líbáme v lese, poslal mě domů, ráno se ukázal a řekl mi, že mluvil s mojí skutečnou matkou. Prý mě na konci týdne očekává. Posílal mě pryč a já si měla sbalit všechno, co jsem si chtěla vzít s sebou.

Ano zabalila jsem si, ale ne na cestu do Portlandu. Plánovala jsem utéct se Samuelem. Říkal, že se se mnou ožení. Tehdy mě nenapadlo, že v šestnácti se bez svolení rodičů vdám jen těžko. Na to by asi Samuel neměl odpověď. Plánovali jsme, že se odstěhujeme do města a budeme žít mimo smečku.

Milovala jsem Samuela od chvíle, kdy zemřel můj nevlastní otec a on se ujal role mého ochránce. Bryan byl skvělý, ale Samuel byl mnohem efektivnější obránce. Se Samuelem po boku mě i zdejší ženy nechávaly na pokoji. Byl zábavný a okouzlující. Vlkodlaci bezstarostností zrovna neoplývají, ale Samuel jí měl na rozdávání. Vzal si mě pod křídlo a já poznala radost, velice svůdný pocit.

„Říkal jsi, že mě Samuel nemiluje,“ řekla jsem a měla jsem pocit, jako by se mi v ústech hromadily piliny. Netuším, jak zjistil, co Samuel plánuje. „Že jen potřebuje družku, která mu porodí děti.“

Lidské ženy potratí víc než polovinu dětí, které zplodí s vlkodlakem. Donosí jen ty, které jsou úplně lidské. Vlkodlačí ženy potratí při prvním úplňku. Ale kojoti a vlci se mohou bez problémů pářit, tak proč ne Samuel a já? Samuel věřil, že některé naše děti budou lidské, jiné budou kožoměnci, ale některé se možná narodí jako vlkodlaci. Všechny ale přežijí.

Teprve až mi to Bran vysvětlil, jsem pochopila, proč mě Leah tolik nesnáší, proč mě všechny ženy nesnáší.

„Neměl jsem ti to tak říct,“ řekl Bran.

„Snažíš se omluvit?“ zeptala jsem se. Nechápala jsem, co se Bran pokouší říct. „Bylo mi šestnáct. Samuel možná vypadá mladě, ale co si pamatuji, je dospělý. Kolik mu je? Padesát? Šedesát?“

Když jsem ho milovala, nedělala jsem si s tím hlavu. Nikdy se nechoval, jako by byl starší než já. Vlkodlaci obvykle o minulosti nemluví. Většinu toho, co jsem věděla o Branovi, jsem se dozvěděla od nevlastní matky Evelyn.

„Byla jsem mladá a hloupá,“ řekla jsem. „Potřebovala jsem to slyšet. Takže pokud žádáš o odpuštění, nepotřebuješ ho. Děkuji ti.“

Naklonil hlavu na stranu. V lidské podobě vypadaly jeho oči teplé a oříškové jako sluncem ozářený dubový list.

„Neomlouvám se,“ řekl. „Ne tobě. Vysvětluji.“ Usmál se a podobnost se Samuelem, obvykle tak nevýrazná, se stala najednou víc než očividnou. „A Samuelovi je trochu víc než šedesát.“ Pobavení stejně jako vztek někdy do Branova hlasu vnesly přízvuk jeho staré domoviny Walesu. „Samuel je můj prvorozený.“

Překvapeně jsem na něj zírala. Samuel se v ničem nepodobal starým vlkům. Řídil auto, vlastnil stereo a počítač. Měl rád lidi a Bran ho často používal jako prostředníka při styku s policií a vládními úředníky.

„Charles se narodil krátce poté, co jsi přišel do země s Davidem Thompsonem,“ řekla jsem Branovi, jako by to nevěděl. „To bylo kdy? 1812?“ Díky spojení s Branem jsem si toho na vysoké o Davidu Thompsonovi hodně přečetla. Velšský kartograf a obchodník s kožešinami po sobě zanechal spoustu deníků, ani v jednom ale nezmínil Brana jménem. Když jsem je četla, napadlo mě, jestli Bran používal jiné jméno, nebo jestli Thompson věděl, co Bran je, a úmyslně o něm nepsal, protože deníky tvořily z velké části záznamy pro zaměstnavatele, ne osobní poznámky.

„Přišel jsem s Thompsonem v roce 1809,“ řekl Bran. „Charles se narodil na jaře, myslím, že v roce 1813. V té době už jsem opustil Severozápadní společnost a Sejlišové nepočítali roky

podle křesťanského kalendáře. Samuel se narodil mé první ženě, když jsem byl ještě člověk.“

Zatím se nikdy tolik nerozpovídal o minulosti. „A to bylo kdy?“ zeptala jsem se, protože mi jeho neobvyklá otevřenost dodala odvahu.

„Hodně dávno.“ Pokrčil nedbale rameny. „Když jsem s tebou tehdy v noci mluvil, ublížil jsem synovi. Možná jsem byl přehnaně horlivý a neřekl ti celou pravdu.“

„Skutečně?“

„Pověděl jsem ti, co jsem věděl, tolik, kolik jsem považoval za nezbytně nutné,“ řekl. „Ale následující události ukázaly, že jsem syna možná podcenil a přiměl tě udělat totéž.“

Vždycky jsem nenáviděla, když mluvil v hádankách. Chystala jsem se ostře protestovat, ale pak jsem si uvědomila, že uhýbá pohledem a sklápí oči. Zvykla jsem si žít mezi lidmi, u kterých řeč těla není nejdůležitější částí komunikace, takže mi to málem uniklo. Alfové, a obzvláště tento alfa, nikdy neodvraceli pohled, když je někdo sledoval. Skutečnost, že to udělal teď, byla důkazem toho, jak zle se cítí.

Proto jsem ztišila hlas a řekla prostě: „Tak mi to pověz teď.“

„Samuel je starý,“ začal. „Skoro stejně starý jako já. Jeho první manželka zemřela na choleru, druhá stárím. Třetí při porodu. Jeho ženy potratily dohromady osmnáct dětí. Hrstka dětí zemřela v kojeneckém věku a jen osm se dožilo třetích narozenin. Jedno zemřelo stárím, čtyři na mor a tři při proměně. Nemá žádné žijící děti a jen jedno se dožilo dospělosti, a to se narodilo předtím, než byl Samuel proměněn.“

Odmlčel se a zvedl oči k mým. „Teď už možná chápeš, co pro něj znamenalo, že v tobě našel družku, jejíž děti by nebyly náchylné k vrtolám osudu, a mohly se dokonce narodit jako vlkodlaci stejně jako Charles. Dlouho jsem o našem rozhovoru přemýšlel a dospěl jsem k názoru, že jsem ti měl říct i tuhle část. Nejsi jediná, kdo si spletl Samuela s mladým vlkem.“ Pousmál se. „V dobách, kdy Samuel býval ještě člověk, nebylo pro šestnáctileté dívky nic zvláštního provdat se za mnohem starší

muže. Svět někdy mění názor na to, co je správné, a co ne, tak rychle, že se nestačíme přizpůsobit.“

Změnilo by to něco na mých pocitech, kdybych znala hloubku Samuelovy tužby? Pro vášnivé mladé děvče toužící po lásce, konfrontované s chladnými fakty? Dokázala bych odhlédnout od čísel a vidět bolest, kterou každá smrt přinesla?

Nemyslím si, že by to změnilo mé rozhodnutí. Vím to, protože bych se neprovdala za nikoho, kdo by mě nemiloval. Ale myslím, že bych o něm smýšlela laskavěji. Nechala bych mu dopis nebo mu zavolala, až bych dorazila do matčina domu. Možná bych i sebrala odvalu a promluvila si s ním, kdybych nebyla tolik zraněná a rozzlobená.

Odmítala jsem přemýšlet o tom, jestli Branova slova změnila mé současné city k Samuelovi. Stejně na tom nezáleželo. Zítra se vrátím domů.

„A bylo tu i pár věcí, o kterých jsem nic nevěděl, proto jsem ti je říct nemohl.“ Bran se usmál, ale nebyl to šťastný úsměv. „Někdy věřím vlastním blábolům a zapomínám, že nevím všechno. Dva měsíce po tvém odchodu Samuel zmizel.“

„Tvůj zásah ho rozzlobil?“

Bran zavrtěl hlavou. „Možná na začátku. Ale ten den, kdy jsi odešla, jsme si to vyříkali. Zlobil by se asi víc, kdyby se necítil provinile, protože věděl, že využívá tužeb dítěte.“ Natáhl se a poplácal mě po ruce. „Věděl, co dělá, a věděl, co by sis o tom myslela, ať už říká sobě nebo tobě cokoli. Nedělej z něj obět.“

Žádný problém. „Dobře. Takže pokud se na tebe nezlobil, proč odešel?“

„Vím, že nás docela chápeš, protože jsi mezi námi vyrostla,“ řekl Bran pomalu. „Ale někdy hlubší souvislosti uniknou i mně. Samuel v tobě viděl lék na svoji bolest, ne odpověď na tužby svého srdce. Ale to nebylo všechno, co k tobě cítil. Možná to nevěděl ani on sám.“

„Co tím myslíš?“ zeptala jsem se.

„Stýskal si, když jsi odešla,“ řekl Bran a podobně staromódní obrat zněl z úst někoho, kdo vypadal tak mladě, velmi zvláště.

„Hubnul, nemohl spát. Po prvním měsíci trávil většinu času ve vlčí podobě.“

„Co si ty myslíš, že s ním bylo?“ zeptala jsem se opatrně.

„Truchlil pro ztracenou družku,“ řekl Bran. „Vlkodlaci se v jistých ohledech zase tolik neliší od svých divokých bratranců. Trvalo mi ale příliš dlouho, než jsem to pochopil. Než jsem prohlédl, beze slova nás opustil. Dva roky jsem čekal, že si v novinách přečtu o tom, že jeho tělo vylovili z řeky jako Bryanovo. Charles Samuela nakonec vypátral, když začal vybírat peníze z účtu. Koupil si nové papíry a vrátil se zpátky na univerzitu.“ Věděla jsem, že Samuel už vystudoval alespoň jednu vysokou, a sice medicínu. „Stal se z něj znovu lékař a chvíli pracoval na klinice v Texasu, k nám se vrátil asi před dvěma lety.“

„Nemiloval mě,“ řekla jsem. „Ne jako muž miluje ženu.“

„Ne,“ souhlasil Bran. „Ale zvolil si tě za družku.“ Zprudka se postavil a oblékl si kabát. „Teď už si s tím nedělej hlavu. Jen jsem si myslel, že bys to měla vědět. Zítra si přispi.“

7.

Následující ráno jsem ve vypůjčené bundě zamířila k čerpací stanici a koupila si na snídani burrito. Nebylo sice nejlepší, ale bylo horké a já měla takový hlad, že bych snědla skoro cokoli.

Mladík u pokladny vypadal, jako by se chtěl na něco zeptat, ale já ho zastrašila upřeným pohledem. Zdejší lidé ví, že není radno pouštět se do souboje pohledů. Nejsem sice vlkodlak, ale to on nevěděl, protože jím taky nebyl. Nebylo zrovna milé zastrašovat ho, ale já se taky mile necítila.

Potřebovala jsem něco dělat, *cokoli*, a místo toho jsem tady musela celé dopoledne trčet. Měla jsem tak dost času na přemýšlení o tom, jak asi Jesse trpí v rukou únosců, o Macovi a o tom, co jsem mohla udělat, abych zabránila jeho smrti. Znamenalo to znovu prožívat zahanbující okamžik, kdy mi Bran oznámil, že mě muž, kterého jsem milovala, jen zneužívá.

Toužila jsem utéct, protože v Aspen Creeku jsem se stále cítila jako osamělá šestnáctka, ať už jsem se snažila se svými emocemi bojovat jakkoli. Ale poslušnost Branovi ve mně byla hluboce zakořeněná, obzvláště když jeho rozkazy dávaly smysl. To ale neznamenal, že se mi to muselo líbit.

Vydala jsem se zpátky k motelu. Dech se mi srážel v páru a sníh mi křupal pod nohama, když tu někdo zavolal mé jméno.

„Mercy!“

Zadívala jsem se na zelený truck, který zůstal stát na okraji cesty. Řidič očividně zastavil kvůli mně, ale já ho nepoznávala. Ostré ranní slunce se odráželo od sněhu, a tak jsem jen těžko rozeznávala detaily, proto jsem si zastínila oči rukou a zamířila blíž.

Sotva jsem změnila směr, řidič vypnul motor, vyskočil z vozu a přeběhl cestu.

„Doslechl jsem se, že jsi tady,“ řekl, „ale myslel jsem, že už budeš pryč, jinak bych se zastavil dřív.“

Hlas mi připadal povědomý, ale nehodil se ke kudrnatým rusým vlasům a mladistvé tváři. Na okamžik se zatvářil zmateně, dokonce ublíženě, že ho nepoznávám. Pak se zasmál a potřásl hlavou. „Zapomínám, i když... kdykoli se podívám do zrcadla, mám dojem, jako bych se díval na cizince.“

Světle modré, laskavé oči k hlasu patřily, ale teprve jeho smích mi prozradil, na koho se dívám. „Doktore Wallaci?“ zeptala jsem se. „Jste to opravdu vy?“

Strčil si ruce do kapes, naklonil hlavu na stranu a rošťácky se zazubil. „No jasně, Mercedes Thompsonová, no jasně.“

Carter Wallace byl v Aspen Creeku veterinářem. Ne, obvykle neošetřoval vlkodlaky, bylo tu ale dost psů, koček a dobytka na to, aby měl neustále plné ruce práce. Jeho dům stál hned vedle toho, ve kterém jsem vyrostla, a on mi pomohl překonat prvních pár měsíců po smrti adoptivních rodičů.

Ale doktor Wallace, kterého jsem znala, byl plešatější muž středního věku s břichem visícím přes opasek. Tvář a ruce mu léty strávenými na slunci zdrsňely. Muž přede mnou byl štíhlý a

kůži měl bledou a dokonalou jako dvacetiletý kluk – ale největší rozdíl nebyl v jeho vzezření.

Carter Wallace, kterého jsem znala, byl něžný a pohyboval se jen pomalu. Viděla jsem, jak vylákal skunka z hromady pneumatik, aniž by cokoli postříkal, a hlasem uklidnil vydešeného koně, zatímco odstříhával ostnatý drát, do kterého se zapletl. Bylo v něm něco mírumilovného, pevného a nezlomného jako dub.

Ale už ne. Jeho oči byly stále jasné a laskavé, zároveň v nich však bylo cosi dravčího. Vyzařovalo z něj násilí a skoro jsem cítila krev.

„Jak dlouho už jste vlkem?“ zeptala jsem se.

„Minulý měsíc to byl rok,“ řekl. „Já vím, já vím, přísahal jsem, že to nikdy neudělám. Věděl jsem toho o vlcích příliš, a ne dost. Ale předminulý rok jsem musel odejít na odpočinek, protože mě přestaly poslouchat ruce.“ Úzkostně pohlédl dolů, ale uvolnil se, když snadno zahýbal prsty. „Smířil jsem se s tím. Veterináři si rychle zvyknou na stárnutí a smrt, obzvláště tady. Gerry se do mě znovu pustil, ale já byl tvrdohlavý. Bylo potřeba víc než artritida a Gerryho přemlouvání, abych změnil názor.“ Gerry byl jeho syn a vlkodlak.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Rakovina kostí.“ Doktor Wallace zavrtěl hlavou. „Tvrdili, že nemůžou nic dělat. Čekalo mě několik měsíců v posteli a mohl jsem jenom doufat, že zemřu dřív, než morfium přestane působit. Každý má svoji cenu a tohle bylo příliš i na mě. A tak jsem požádal Brana.“

„Většina lidí proměnu nepřežije, když jsou tak nemocní,“ řekla jsem.

„Bran říká, že jsem příliš paličatý, abych umřel.“ Znovu se zakřenil. Jeho výraz mi začínal dělat starosti, protože doktor Wallace, můj doktor Wallace, se takhle nikdy netvářil. Zapomněla jsem, jak je to divné, když znáte někoho ještě před proměnou, jak vlk změní lidskou osobnost. Obzvláště když ho člověk nemá pod kontrolou.

„Myslel jsem, že teď už budu zpátky v práci,“ řekl doktor Wallace. „Ale Bran říká, že ještě nepřišel správný čas.“ Zhoupł se na patách a zavřel oči, jako by viděl něco, co já ne. „Jde o pach krve a masa. Jsem v pořádku, dokud nic okolo mě nekrvácí.“ Poslední větu zašeptal a já slyšela v jeho hlase chtíč.

Zhluboka se nadechl, vzchopil se a pohlédl na mě očima jen o odstín tmavšíma než sníh. „Víš, celé roky jsem tvrdíval, že se vlkodlaci nijak zvlášť neliší od jiných divokých predátorů.“ Říkával, že se podobají velkým bílým žralokům nebo medvědům grizzly.

„Vzpomínám si,“ řekla jsem.

„Ale medvědi grizzly nenapadají vlastní rodiny, Mercy. Netouží ubližovat a prolévat krev.“ Zavřel oči. „Před několika dní jsem skoro zabil svoji dceru, protože řekla něco, s čím jsem nesouhlasil. Kdyby se v tu chvíli u nás nezastavil Bran...“ Potrásl hlavou. „Stalo se ze mě monstrum, ne zvíře. Už nikdy nebudu moct pracovat jako veterinář. Dokud budu žít, nebude moje rodina nikdy v bezpečí.“

Poslední věta zůstala viset mezi námi.

Zatraceně, k čertu a do háje, zaklela jsem v duchu. V tuhle dobu už měl mít vlka pod kontrolou. Pokud byl vlkodlakem víc než rok a stále se neovládal, když se rozčílil, nikdy nebude mít dost sebeovládání na to, aby přežil. Vlci, kteří se nedokáží kontrolovat, jsou kvůli bezpečí smečky zabiti. Jedinou otázkou zůstávalo, proč už to Bran neudělal – ale i na to jsem znala odpověď. Doktor Wallace je jeden z mála lidí, které Bran považuje za přátele.

„Přál bych si, aby se Gerry vrátil domů na Díkůvzdání,“ řekl doktor Wallace. „A jsem rád, že jsem tě zastihl, než jsi zase odjela.“

„Proč tady Gerry není?“ zeptala jsem se. Gerry pro Brana zařizoval obchodní věci, ale určitě se vrátí, aby se s otcem rozloučil, než...

Doktor Wallace mě pohladil po tváři a já si uvědomila, že pláču.

„Je na cestách. Má na starosti vlky samotáře, kteří žijí v místech, kde na ně nemůže dohlížet žádná smečka. Jeho práce je důležitá.“

To je. Ale doktor Wallace brzy zemře a Gerry by měl být tady.

„Život je většinou snazší než smrt, malá Mercy,“ řekl laskavě a zopakoval tak oblíbené pořekadlo mého nevlastního otce. „Tanči, když měsíc zpívá, a neplač nad problémy, které ještě nenastaly.“

Úsměv mu zjehl a já na okamžik jasně viděla muže, kterým býval. „Je zima, Mercy, a bunda ti nijak zvlášť nepomůže. Jdi se zahřát, děvče.“

Nevěděla jsem, jak se rozloučit, proto jsem to neudělala. Prostě jsem se otočila a odešla.

*

Když hodiny v hotelovém pokoji odtikaly poledne, vydala jsem se k dodávce, kterou Charles – nebo možná Carl – zaparkoval před dveřmi pokoje číslo jedna. *Pokud Adam není připravený vyrazit, bude ho prostě muset odvézt někdo jiný. Už tu nezůstanu ani minutu.*

Otevřela jsem kapotu, protože z dodávky unikala nemrznoucí kapalina a já to ještě nestačila opravit. Když jsem ji zase zavřela, stál přede mnou Samuel a držel nacpanou plátěnou brašnu.

„Co to má být?“ zeptala jsem se obezřetně.

„Copak ti o tom otec neřekl?“ Po tváři se mu rozlil líný úsměv, ze kterého se mi vždycky rozbušilo srdce. Rozzlobilo mě, že to stále funguje. „Posílá mě s tebou. Někdo se musí postarat o odpadlíky, kteří napadli Adama, a on se sotva dokáže pohnout.“

Obrátila jsem se na podpatku, ale zůstala jsem stát, protože jsem netušila, kde Brana najít. A Samuel měl pravdu, k čertu. Potřebovali jsme pomoci.

Než jsem stačila vymyslet něco, čím bych omluvila svoji zjevnou nelibost, otevřely se dveře pokoje.

Adam vypadal, jako by za posledních dvacet čtyři hodin zhubl o dobrých deset kilo. Měl na sobě vypůjčené tepláky a rozepnutou bundu, která odhalovala nahou hrud'. Kůži měl zhmožděnou a plnou fialových, modrých a černých podlitin, tu a tam se světlejšími rudými skvrnami, neviděla jsem ale žádné otevřené rány. Adam vždy pečoval o zevnějšek, teď ale měl tváře zčernalé strništěm a neučesané vlasy. Pomalu vykulhal na chodník a v ruce pevně svíral berli.

Nečekala jsem, že se tak rychle postaví na nohy, a překvapení se mi muselo objevit ve tváři, protože se lehce pousmál.

„Motivace pomáhá při léčení,“ řekl. „Potřebuji najít Jesse.“

„Motivace pomáhá hlouposti,“ zabručel Samuel vedle mě a Adamův úsměv se rozšířil, i když už nevypadal šťastně.

„Musím najít Jesse,“ odpověděl Adam na Samuelův očividný nesouhlas. „Mercy, kdybys nedorazila včas, byl bych už mrtvý. Děkuji ti.“

Netuším, jaký vlastně máme vztah, a skutečnost, že ho Bran požádal, aby na mě dohlédl, nijak nepomáhala. Ale přesto jsem nedokázala odolat a pošládlila ho, bral se totiž příliš vážně.

„Vždycky ti ráda přispěchám na pomoc,“ prohlásila jsem lehce a potěšilo mě podráždění, které mu problesklo v očích, než se rozesmál.

Musel se zastavit, aby popadl dech. „Zatraceně,“ řekl a zavřel oči. „Nerozesmívej mě.“

Samuel se nevtíravě přiblížil, ale ustoupil, když Adam nezavrávorál a znovu vykročil. Otevřela jsem posuvné dveře za sedadlem spolujezdce.

„Chceš si lehnout?“ zeptala jsem se. „Nebo se radši posadíš? Nepřipadá v úvahu, abys seděl vpředu, potřebuješ se snadno dostat dovnitř a ven.“

„Zůstanu sedět,“ zabručel Adam. „Mým žebrům se nelíbí, když ležím.“

Dostal se k dodávce a já ucouvla a nechala Samuela, ať mu pomůže dovnitř.

„Mercy,“ ozval se za mnou Bran. Dočista mě tak překvapil, protože jsem se soustředila na výraz v Adamově tváři.

Nesl několik příkrývek.

„Chtěl jsem dorazit dřív a říct ti, že Samuel pojede s vámi,“ řekl Bran a podal mi deky. „Ale musel jsem něco zařídit a trvalo to déle, než jsem čekal.“

„Věděl jsi, že ho pošleš se mnou, už když jsme spolu včera večer mluvili?“ zeptala jsem se.

Usmál se. „Věděl jsem, že ta možnost tu je, ano. Potom, co jsem od tebe odešel, jsem si ale znovu promluvil s Adamem a vyjasnili jsme si pár věcí. Posílám Charlese s několika vlky do Chicaga.“ Zazubil se a jeho úsměv byl zákeřný a dravčí. „Zjistí, kdo vytváří nové vlky bez svolení, a zastaví ho takovým způsobem, abychom už se s podobným problémem znovu nesetkali.“

„Proč nepošleš Samuela do Chicaga a Charlese se mnou?“

„Samuel nemá dost silný žaludek na to, aby se o tu věc v Chicagu postaral,“ řekl Adam udýchaně. Pohlédla jsem na něj a uviděla, že sedí na prostředním sedadle a čelo má orosené potem.

„*Samuel* je doktor a dostatečně dominantní na to, aby Adamovi zabránil někoho sežrat, než se vyléčí,“ odsekl Samuel, vylezl z dodávky a vyškubl mi příkrývky z rukou.

Branův úsměv zjhl pobavením. „Samuel byl dlouho pryč,“ vysvětlil. „Pokud vím, zná ho kromě Adama jen Darryl, Adamův zástupce. Než zjistíme, o co jde, byl bych radši, kdyby se utajilo, že celou věc vyšetřuji.“

„Myslíme si, že se blíží čas, kdy už se nebudeme moct dál ukrývat před lidmi,“ řekl Samuel, když zabalil Adama do příkrývek. „Ale raději bychom se odhalili po svém, než aby nás prozradila smečka vraždících vlků dřív, než budeme připraveni.“

Musela jsem vypadat šokovaně, protože se Bran zasmál.

„Je to jen otázka času,“ řekl. „Fae mají pravdu. Forenzní vědy, satelitní dohled a digitální kamery nám znesnadňují udržet tajemství. Bez ohledu na to, kolik vlkodavů a mastifů George Brown chová, žádný z nich nevypadá jako vlkodlak.“

V Aspen Creeku chovali tři nebo čtyři lidé velké psy, kterými vysvětlovali podivné stopy a úkazy – George Brown byl sám

vlkodlak a vyhrál se svými mastify několik národní titulů. Psi na rozdíl od koček vlkodlaky obvykle dobře snáší.

„Hledáš nějaké nevinátka, jako byl Kieran McBride?“ zeptala jsem se.

„Ne,“ zabručel Adam. „Mezi vlkodlaky žádné Kierany McBridy nenajdeš. Rozhodně nejsme neškodní a roztomilí. Ale možná najdeme nějakého hrdinu mezi policisty nebo v armádě.“

„Věděl jsi o tom?“ zeptala jsem se.

„Slyšel jsem pár zvěstí.“

„V žádném případě nepotřebujeme, aby po Tri-Cities pobíhal vraždící bastard a využíval vlkodlaky k zabíjení lidí,“ řekl Bran. Pohlédl přes mé rameno na syna. „Najdi pachatele a zlikviduj ho, než se do celé věci zapletou lidé, Samueli.“ Bran byl jediný, koho znám, kdo dokázal ze slova „pachatel“ udělat nadávku. Na druhou stranu by stejným tónem mohl říct třeba „plyšový králík“ a já bych se roztřásla strachy.

Ale spíše jsem se klepala zimou než děsem. V Tri-Cities se teplota povětšinou pořád držela nad nulou. Na Montanu nebyl listopad nijak zvlášť studený – například mi při dýchání nemrzly nozdry, takže ještě nebylo deset pod nulou – ale bylo chladněji, než nač jsem zvyklá.

„Kde máš bundu?“ zeptal se Bran, když si všiml, jak mi jektají zuby.

„Nechala jsem ji v pokoji,“ řekla jsem. „Není moje.“

„Klidně si ji můžeš půjčit.“

„Odjíždím,“ připomněla jsem.

Potřásl hlavou. „Tak radši jeď, než zmrzneš na kost.“ Pohlédl na Samuela. „Zůstaň v kontaktu.“

„Brane,“ řekl Adam. „Díky.“

Bran se usmál, protáhl se kolem mě k dodávce a stiskl Adamovi opatrně zhmožděnou ruku. „Není zač.“

Ustoupil a zasunul dveře zpátky na místo. Použil přesně tu správnou sílu, aby se znovu neotevřely. Mně trvalo celé tři měsíce, než jsem se to naučila.

Sáhl do kapsy kabátu a podal mi vizitku. Byla obyčejná, bílá, a stálo na ní jeho jméno a dvě telefonní čísla vytištěná černým

písmem. „Abys mi mohla v případě potřeby zavolat,“ řekl. „To horní číslo je můj mobil, abys neriskovala, že budeš muset mluvit s mojí manželkou.“

„Brane?“ vyhrkla jsem impulzivně. „Co má Gerry tak důležitého na práci, že není doma s doktorem Wallacem?“

„Lituje se,“ vyštěkl Samuel.

Bran položil ruku na Samuelovu paži, ale promluvil na mě. „Carterův případ je tragický a neobvyklý. Pokud člověk přežije proměnu, ale ne první rok, může za to fakt, že nedokáže ovládnout vlčí instinkty.“

„Myslela jsem, že je to vždy věc kontroly,“ řekla jsem Branovi.

Kývl. „To ano. Ale v Carterově případě nejde o její nedostatek, naopak jí má příliš.“

„Nechce být vlkodlak,“ řekl Samuel. „Nechce cítit zabijácký instinkt ani moc lovu.“ Samuelovy oči se na okamžik zatřpytily na slunci. „Je léčitel, ne zabiják.“

Ach, pomyslela jsem si, a to vámi otřásl, že ano, doktore Cornicku. Samuel se neoddával zrovna rád rozhovorům na osobní téma – za to ale možná mohla stejně tak má osoba jako jeho sklony – ale vzpomínám si, že někdy míval problémy, protože u něj instinkt zabíjet převládal nad instinktem léčit. Řekl mi, že se před každou operací musí vždy dobře najíst. Považoval snad doktora Wallaceho za lepšího člověka, protože nechtěl žít s podobným konfliktem?

„Pokud Carter nedovolí, aby se vlk stal jeho součástí, neovládne ho.“ Bran zkroutil koutky úst dolů. „Je nebezpečný a s každým úplňkem se to zhoršuje, Mercy. A přitom by stačilo, aby jednou jedinkrát odložil svoji paličatou morálku, a byl by v pořádku. Ale pokud to neudělá brzy, už nikdy se to nestane. Nemůžu dovolit, aby se dožil dalšího úplňku.“

„To Gerry ho přesvědčil, aby podstoupil proměnu,“ řekl Samuel unaveně. „Ví, že se blíží chvíle, kdy někdo bude muset s Carterem skoncovat. Pokud se objeví, případně ta povinnost jemu, a to on nezvládne.“

„Postarám se o to,“ řekl Bran a zhluboka se nadechl. „Nebude to poprvé.“ Přesunul ruku ze Samuelovy paže na jeho rameno. „Ne každý je tak silný jako ty, synu.“ Jeho slova a postoj prozrazovaly hluboký zármutek a já si vzpomněla, že tři Samuelovy děti nepřežily proměnu.

„Do vozu, Mercy,“ řekl Samuel. „Třeseš se.“

Bran mi položil ruce na ramena, políbil mě na čelo, ale pak vše pokazil tím, že řekl: „Nech chlapy, ať se o všechno postarají, Mercedes, dobře?“

„Jasně,“ řekla jsem a ucouvla. „Dávej na sebe pozor, Brane.“

Obešla jsem dodávku a nebručela si pod vousy jen proto, že by vlkodlaci všechno slyšeli.

Nastartovala jsem. Dodávka v chladu protestovala, ale ne dlouho. Nechala jsem ji zahřát a Bran se zatím loučil se Samuelem.

„Jak dobře tě Bran zná?“ zeptal se Adam tiše. Zvuk motoru a rádia jeho slova pravděpodobně přehlušil.

„Moc dobře ne, pokud si myslí, že nechám všechno na tobě a Samuelovi,“ zamumlala jsem.

„Přesně v to jsem doufal,“ řekl s takovým zadostiučiněním, že jsem se po něm rychle ohlédla. Unaveně se usmál. „Samuel je dobrý, Mercy. Ale nezná Jesse, nic pro něj neznamená. Já ještě chvíli k ničemu nebudu, a proto tě potřebuji, kvůli Jesse.“

Dveře spolujezdce se otevřely, dovnitř se vsoukal Samuel a zase dveře zabouchl.

„Táta to myslí dobře,“ řekl Sam, když jsem couvala, čímž dokázal, že mě zná lépe než otec. „Je zvyklý jednat s lidmi, kteří ho na slovo poslouchají. Ale má pravdu, Mercy. Nemáš na to, aby ses pletla do záležitostí vlkodlaků.“

„Mně se zdá, že si zatím vedla dobře,“ prohlásil Adam vlídně. „Zabila dva během dvou dnů a neutřžila ani škrábanec.“

„Štěstí,“ oponoval Samuel.

„Opravdu?“ Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak Adam zavřel oči a téměř šeptem dodal: „Možná. V armádě jsme podobná štístka využívali tam, kde nám mohla nejvíce prospět.“

„Adam chce, abych mu pomohla najít Jesse,“ řekla jsem Samuelovi a sešlápla jsem plyn. Aspen Creek jsme nechali za zády.

Od té chvíle šel celý rozhovor do háje. Adam po několika pichlavých poznámkách vycouval a pobaveně sledoval ohňostroj. Nevzpomínám si, že bych se v minulosti se Samuelem hádala, ale taky už jsem nebyla poblázněná šestnáctka.

Když jsem Samuelovi významně přestala odpovídat, odepnul si pás, proklouzl mezi sedadly dozadu a posadil se vedle Adama.

„Nikdy se s Mercy nehádej o něčem, na čem jí záleží,“ poradil mu Adam. Očividně se nesmírně bavil. „I když se hádat přestane, stejně si nakonec udělá, co chce.“

„Sklapni a sněz něco,“ zavrčel Samuel a jeho hlas zněl, jako by mu vůbec nepatřil. Slyšela jsem, jak nadzvedl víko malé chladničky, a dodávku naplnil sladký, železitý pach krve.

„Hm,“ zamumlal Adam bez známky nadšení. „Surový steak.“

Přesto ho ale snědl a usnul. Po chvíli se Samuel vrátil zpět dopředu a připoutal se.

„Nepamatuji si, že bys bývala tak paličatá,“ řekl.

„Možná jsem nebyla,“ souhlasila jsem. „Anebo ses možná nesnažil mi poroučet. Nepatřím ani ke tvé, ani k Branově smečce. Nejsem vlkodlak. Nemáš právo mi rozkazovat.“

Zabručel a nějakou dobu jsme jeli v tichosti.

Nakonec řekl: „Obědvala jsi?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Chtěla jsem zastavit v Sandpointu. Od chvíle, kdy jsem jím projížděla naposledy, se rozrostl.“

„Turisté,“ prohlásil Samuel znechuceně. „S každým rokem je jich víc a víc.“ Napadlo mě, jestli si vzpomíná na doby, kdy sem přijel poprvé.

Zastavili jsme a nakoupili tolik smaženého kuřete, že bychom nakrmili baseballový team – anebo dva vlkodlaky a moji maličkost. Adam se pustil do jídla s těžko potlačovanou dravostí. Hojení byla těžká práce a on potřeboval tolik proteinu, kolik jen do sebe mohl nacpat.

Jakmile dojedl, opět jsme vyrazili na cestu a Samuel se znovu posadil dopředu vedle mě. Konečně jsem se zeptala: „Co se stalo

tu noc, kdy tě napadli? Víím, že už jsi to pověděl Branovi a pravděpodobně i Samuelovi, ale já bych to taky ráda slyšela.“

Adam si pečlivě utřel ruce do vlhkého ubrousku, který přiložili ke kuřeti. Olízat si prsty bylo očividně pod jeho úroveň. „Svolal jsem smečku, abych jí představil Maca a řekl jí o tom, co mu provedli jeho věznitelé.“

Kývla jsem.

„Asi patnáct minut potom, co odjel posledních z nich, bylo asi půl čtvrté ráno, zaklepal někdo na dveře. Mac se zrovna proměnil zpátky v člověka a vyskočil, aby otevřel.“ Odmlčel se a já si upravila zpětné zrcátko, abych na něj viděla, z jeho tváře jsem ale nedokázala nic vyčíst.

„Byl jsem v kuchyni, takže nevím, co se stalo, ale znělo to, jako by po něm vystřelili, sotva otevřel dveře.“

„Což bylo hloupé,“ poznamenal Samuel. „Měli vědět, že výstřely uslyšíš. I uspávací puška dělá pěkné rány.“

Adam se chystal pokrčit rameny, ale s bolestivým výrazem se zarazil. „Zatraceně. Omlouvám se, že kleji, Mercedes, ale zatraceně netuším, co se jim honilo hlavou.“

„Nezabili ho úmyslně, že?“ řekla jsem. Už mě to napadlo. Stříbrné kulky jsou mnohem jistější než šipka s experimentálními drogami.

„Myslím, že ne,“ přitakal Samuel. „Vypadalo to, že dostal silnou alergickou reakci na stříbro.“

„Na šípce, kterou našla Mercedes, bylo stříbro? Přesně jak si Charles myslel?“ zeptal se Adam.

„Ano,“ řekl Samuel. „Poslal jsem šipku do laboratoře spolu se vzorkem Macovy krve, aby provedli pořádné testy, ale vypadá to, že smíchali dusičnan stříbrný s DMSO a s káčkem.“

„S čím?“

„S ketaminem,“ řekl Adam. „Nějakou dobu se používal jako rekreační droga, ale původně sloužil k uspávání zvířat. Na vlkodlaky nepůsobí. Dusičnan stříbrný se používá k vyvolávání filmů. Co je DMSO?“

„Díky dusičnanu stříbrnému se do roztoku snadno dostane stříbro,“ řekl Samuel. „Používá se taky k ošetřování očních infekcí, ale vlkodlakovi bych ho nedoporučoval.“

„Nikdy jsem neslyšela o vlkodlakovi s oční infekcí,“ řekla jsem, i když jsem věděla, kam míří.

Usmál se a odpověděl Adamovi: „DMSO je methylsulfoxyd. Má spoustu divných vlastností, ale pro nás je nejzajímavější, že pronáší drogy biomembránami.“

Zírala jsem na silnici před sebou a pravou ruku jsem přiblížila k topení, abych si ji zahřála. Potřebovala jsem vyměnit těsnění na oknech a topení na ledový montanský vzduch nestačilo. Bylo to zvláštní, ale nevzpomínala jsem si, že by mi cestou sem byla zima. Když se snažíte zachránit někomu život, vlastní nepohodlí vás asi moc nezajímá.

„V prvním roce na výšce jsme měli chemii,“ řekla jsem. „Smíchali jsme něco s mátovým olejem, a když jsme do toho strčili prst, cítili jsme v ústech mátu.“

„Správně,“ řekl Samuel. „To je ono. Vezmi DMSO, smíchej ho s roztokem stříbra... a šup, stříbro se roznese vlkodlakovi po těle, takže sedativum, v našem případě ketamin, přemůže vlkodlakův metabolismus, který by jinak potlačil všechny účinky drogy.“

„Myslíš si, že Maca zabilo stříbro, a ne předávkování ketaminem?“ zeptal se Adam. „Trefili ho jen dvakrát. Mě zasáhli minimálně čtyřikrát.“

„Byl dlouhodobě vystaven působení stříbra, proto měl vážnější reakci,“ řekl Samuel. „Myslím si, že kdyby ho několik měsíců nepumpovali stříbrem, bez problémů by se z toho dostal.“

„Dusičnan stříbrný a ketamin se dají snadno sehnat,“ řekl Adam po chvíli. „Ale co DMSO?“

„Já bych se k němu dostal. Dá se získat na recept a myslím, že bys ho koupil u každé firmy, která zásobuje veterináře.“

„Takže potřebují doktora?“ zeptala jsem se.

Samuel zavrtěl hlavou. „Ne, pokud methylsulfoxyd získali přes veterinární zásobování. A myslím, že se dá docela snadno sehnat i v lékárně. Nepatří k drogám, které se pečlivě sledují.“

Řekl bych, že by bez větších problémů dokázali vyrobit tolik drogy, kolik by chtěli.“

„Bezva.“ Adam zavřel oči a možná si představoval nepřátelskou armádu útočící uspávacími střelami.

„Takže zabili Maca,“ řekla jsem, když bylo zjevné, že Adam nemíní pokračovat. „Co se stalo pak?“

„Jako idiot jsem vyrazil z kuchyně a vystřelili i po mně.“ Adam zavrtěl hlavou. „Zvykl jsem si na to, že jsem prakticky neprůstřelný. Dobře mi tak. Nevím, čím mě trefili, ale ztratil jsem vědomí. Když jsem přišel k sobě, měl jsem kotníky a zápěstí spoutané želízky. Nebyl jsem ale ve stavu, abych mohl cokoli udělat. Byl jsem tak zpitomělý, že jsem sotva zvedl hlavu.“

„Viděl jsi, kdo to byl?“ zeptala jsem se. „Vím, že jeden z nich byl člověk, doprovázel vlka, kterého jsem zabila v garáži. Cítila jsem ho v Jessině pokoji.“

Adam se zavrtěl na sedadle a zapřel se o bezpečnostní pás.

„Adame.“ Samuelův hlas zněl tiše, ale neúprosně.

Adam kývl, trochu se uvolnil a protáhl si krk, aby se zbavil napětí. „Díky. Když se naštvu, je to těžší. Ano, jednoho z nich jsem znal, Mercedes. Víš, jak se ze mě stal vlkodlak?“

Otázka přišla zčistajasna, ale Adam měl vždy dobrý důvod pro všechno, co řekl. „Vím jen, že se to stalo ve Vietnamu,“ odpověděla jsem. „Byl jsi u zvláštních jednotek.“

„Správně,“ přitakal. „Předsunutý průzkum. Měl jsem spolu s pěti dalšími muži odstranit jednoho obzvláště zákeřného diktátora. Byla to obyčejná vražda. Dělali jsme to už dřív.“

„Byl to vlkodlak?“ zeptala jsem se.

Nevezele se zasmál. „Roztrhal nás na cucky. Zabil ho jeden z jeho vlastních lidí, když žral chudáka McCua.“ Zavřel oči a zašeptal: „Pořád slyším, jak křičel.“

Mlčeli jsme a po chvíli Adam pokračoval: „Všichni diktátorovi lidé se rozprchli a nechali nás tam. Asi si nebyli jistí, jestli je doopravdy mrtvý, i když mu usekli hlavu. Po čase – musela uběhnout hodně dlouhá doba, to jsem si ale uvědomil až později – jsem zjistil, že se můžu hýbat. Všichni až na

Christiansena a mě byli mrtví. Podpírali jsme se navzájem a nějak jsme se odtamtud dostali, byli jsme ale tak vážně zranění, že nás oba poslali domů. Christiansenovi stejně končila služba a mě asi považovali za blázna, protože jsem pořád plácal něco o vlčích. Poslali nás domů tak rychle, že si žádný z doktorů nestačil všimnout, jak rychle se uzdravujeme.“

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Samuel.

Adam se zachvěl a přitáhl si přikrývky blíž k tělu. „Omlouvám se. O tomhle zrovna často nemluví. Je to těžší, než jsem si myslel. No, jeden z kamarádů z armády, který se vrátil do Států pár měsíců přede mnou, se doslechl o tom, že jsem doma, a přijel mě navštívit. Opili jsme se, já se o to teda aspoň pokusil. Začínal jsem si všímat, že musím vypít obrovské množství whisky, aby na mě měla aspoň nějaký vliv, ale uvolnil jsem se natolik, že jsem mu pověděl o vlkodlakovi.

Díkybohu za to, protože mi uvěřil. Zavolal příbuznému a společně mě přesvědčili, že mi o příštím úplňku vyraší chlupy a něco zabiju. Vzali mě do své smečky a starali se o bezpečí ostatních, dokud jsem se neměl pod kontrolou.“

„A co ten druhý muž, který přežil?“ zeptala jsem se.

„Christiansen?“ Kývl. „Přátelé ho taky našli. Dostali by se k němu včas, když se ale vrátil domů, zjistil, že si jeho žena začala něco s jiným. Sbalila mu věci a čekala na něj s milencem a s rozvodovými papíry.“

„Co se stalo?“ zeptal se Samuel.

„Rozsápal je.“ Zadíval se mi ve zpětném zrcátku do očí. „Dokonce i během prvního měsíce je možné proměnit se, když se dostatečně rozzlobíš.“

„Já vím,“ řekla jsem mu.

Trhaně kývl. „No, přesvědčili ho, aby zůstal se smečkou, dokud se nenaučí vše potřebné k přežití. Ale pokud vím, nikdy se nepřipojil k žádné oficiálně. Žije jako vlk samotář.“

Vlk samotář je muž, který se odmítne připojit ke smečce nebo nenajde smečku, která by ho přijala. Musím dodat, že ženám není podobná věc dovolena. Co se týká žen, nevstoupili vlkodlaci ještě ani do dvacátého, natož do jednadvacátého století. Dobře,

že nejsem vlk – anebo je to naopak škoda. Někdo je musí probudit.

„Christiansen byl jeden z vlků, kteří vtrhli k tobě domů?“ zeptala jsem se.

Kývl. „Neviděl jsem ho ani neslyšel, držel se ode mě dál, ale cítil jsem ho. Bylo tam několik lidí a tři nebo čtyři vlci.“

„Dva jsi zabil,“ řekla jsem. „Já se postarala o třetího.“ Snažila jsem si vzpomenout, co jsem u něj doma cítila, ale sledovala jsem jen Jessin pach. Adamův dům navštívilo tolik vlků a já jich z jeho smečky znala jménem jen několik. „Poznala jsem člověka, který si tehdy v noci počíhal na Maca, ale nikým jiným si nejsem jistá.“

„Řekl bych, že mě chtěli uklidit z cesty, dokud neudělají to, proč přišli, ale všechno pohnojili,“ řekl Adam. „Začalo to smrtí Maca. Pokusili se ho unést z garáže, takže ho očividně k něčemu potřebovali, a pochybuji, že ho plánovali zabít u mě doma.“

„Nechali mi ho na prahu,“ řekla jsem.

„Opravdu?“ Adam se zamračil. „Že by varování?“ Viděla jsem, jak o tom dlouze přemýšlí, a nakonec dospěl ke stejnému závěru jako já. „Když se budeš držet stranou, nechají tě být.“

„Využili tak tělo, se kterým nepočítali,“ poznamenala jsem. „Někdo zajel k mému domu, hodil mi tělo na práh a zmizel dřív, než jsem stačila vyjít ven. Lidi, které nechali u tebe, odtamtud vystřelili, jako by jim za patami hořelo. Pravděpodobně s sebou vzali Jesse. Já se k tobě dostala právě včas, abych zabila posledního vlka, se kterým jsi bojoval.“ Snažila jsem si vzpomenout, kolik bylo hodin. „Odhadovala bych, že mohlo být tak půl páté ráno.“

Adam si promnul čelo.

Samuel řekl: „Takže střelili Maca, střelili Adama a počkali, dokud Mac nezemřel. Hodili ti jeho tělo na práh, pak se Adam probudil, a tak popadli Jesse a nechali na místě tři vlkodlaky, aby... Adama zabili? Ale proč unesli Jesse? Přece je tam nenechali jen proto, abys je oddělal.“

„První vlk, se kterým jsem se porvala, byl velmi mladý,“ řekla jsem pomalu. „Pokud na tom byli ostatní stejně, možná nad

sebou prostě ztratili kontrolu, a jejich kumpáni vzali nohy na ramena, protože je nemohli uklidnit.“

„Christiansen není mladý,“ namítl Adam.

„Jedním z vlkodlaků byla žena,“ řekla jsem. „Ten, kterého jsem zabila, měl hnědožlutou barvu, skoro jako Leah, ale tmavší. Druhý měl obvyklejší zbarvení, šedé a bílé. Nevzpomínám si na žádná výrazná znamení.“

„Christiansen je rudozlatý,“ řekl Adam.

„Takže byl Jessin únos od počátku jejich hlavním cílem, nebo se prostě snažili vytěžit co nejvíce ze zpackaného úkolu?“

„Jesse,“ zachraptěl Adam, a když jsem se po něm ohlédla, uvědomila jsem si, že Samuelovu otázku vůbec neslyšel. „Probudil jsem se, protože Jesse vykřikla. Už si vzpomínám.“

„Na podlaze v obývací místnosti jsem našla rozlámaná pouta.“ Přibrzdila jsem, abych nevrátila zezadu do karavanu, který se plížil do kopce před námi. Nemusela jsem zas tolik zpomalit. „Byla stříbrná. Podlaha byla plná střepů, mrtvých vlkodlaků a kusů nábytku. Myslím, že tam někde musela být i kotníková pouta.“ Pak mě něco napadlo. „Možná si přišli pro Maca a Adama chtěli potrestat za to, že ho vzal k sobě.“

Samuel zavrtěl hlavou. „Mercy, *tobě* mohli nechat varování, mohli ti chtít udělit lekci. Smečka mladých vlkodlaků, zvláště když je vede zkušený vlk, by nerozrušila alfu jen proto, aby ho ‚potrestala‘ za to, že se plete do jejich záležitostí. Za prvé neznám lepší způsob, jak rozrušit maroka. A za druhé je tu sám Adam. Není jen alfa Smečky columbijského pořící, je zpropadeně skoro nejsilnější alfa ve Státech, samozřejmě s výjimkou mě.“

Adam zabručel, protože na něj Samuelovo chvástání nijak nezapůsobilo. „Nemáme dost informací na to, abychom uhádli, co vlastně měli v plánu. Mac je mrtvý, ať už to byla nehoda nebo úmysl. Skoro zabili i mě a unesli Jesse. Byl s nimi člověk, kterého jsi poznala, a to znamená, že to má co do činění s Macovým příběhem. A přítomnost Christiansena znamená, že to má něco společného se mnou. Ale, k čertu, nevím, co mám já společného s Macem.“

„Mercy?“ řekl Samuel.

„Zapomněla jsem ti říct, že jsem se připojila k tajné společnosti záporáků, zatímco jsem byla pryč,“ obořila jsem na Samuela podrážděně. „Teď se snažím vybudovat harém svalnatých vlčích samců. *Prosím*. Nezapomeň, že jsem Maca neznala, dokud mi nespadl rovnou do klína, a to až *potom*, co mu ti darebáci zpackali život.“

Samuelovi se úspěšně podařilo mě vytočit a teď se natáhl a poplácal mě po noze.

Pohlédla jsem do zrcátka a spatřila jsem, jak Adamovy čokoládově hnědé oči zesvětlaly do jantarové, jak je přimhouřil a zadíval se na Samuelovu ruku, pak jsem ale musela obrátit pohled zpátky k cestě, abych se ujistila, že karavan před námi znovu nezpomalil. Za námi se plazila další čtyři auta.

„Nedotýkej se jí,“ zašeptal Adam. V jeho hlase zazníval stín hrozby, a protože si to asi uvědomil, dodal: „*Prosím*.“

Poslední slovo umlčelo jedovatou poznámku, která se mi drala na rty, neboť jsem si uvědomila, že Adam je zraněný, bojuje o kontrolu s vlkem a náš rozhovor ho nijak neuklidnil.

Ale neměla jsem si dělat starosti o sebe.

Samuel přesunul ruku nahoru po mém stehně a stiskl, ale ne dost silně na to, aby mi ublížil. Adam by si toho možná ani nevšiml, Samuel ale gesto doprovodil vyzývavým hrdečným vrčením.

Nepočkala jsem, abych zjistila, co udělá Adam. Strhla jsem volant doprava, zajela ke krajnici a dupla na brzdy. Rozepnula jsem si pás, otočila se a pohlédla Adamovi do žlutých očí. Těžce dýchal, protože jeho reakci na Samuelovu výzvu otupila bolest, kterou jsem mu způsobila neopatrnou jízdou.

„Ty,“ řekla jsem pevně a ukázala na něj. „Zůstaneš tady.“ Někdy i alfové poslechnou, když rozkaz pronesete dostatečně pevným hlasem. A obzvláště přikázete-li, aby zůstali sedět, když jsou příliš vážně zranění, než aby se pohnuli.

„Ty,“ obrátila jsem pozornost k Samuelovi. „Ven, hned teď.“

Vysmekla jsem nohu zpod Samuelovy ruky, vyskočila jsem z dodávky a měla jsem štěstí, že mi kolemjedoucí truck neurval dveře.

Nebyla jsem si jistá, jestli mě budou poslouchat, ale odmítala jsem jet v autě se dvěma vlky, kteří se touží navzájem roztrhat na kusy. Samuel přece jen otevřel dveře, zatímco já obcházela vpředu dodávku. Po šesti krocích se ke mně připojil. Dveře dodávky byly zavřené.

„Co to mělo znamenat?“ zaječela jsem na něj, aby mě slyšel přes řev motorů aut. Dobrá, teď už jsem se zlobila i já. „Myslela jsem, že se máš starat o to, aby Adama nikdo nevyzval, dokud nebude v pořádku. Nejsi tu proto, abys ho provokoval.“

„Nepatříš mu,“ vyštěkl a ostře cvakl bílými zuby.

„Samozřejmě že ne!“ zafuněla jsem podrážděně a trochu zoufale. Co mě to potkalo! „Ale nepatřím ani *tobě*! Proboha, Same, neříkal ti, že mu patřím, prostě cítil, že vnikáš na jeho teritorium. Žádal tě o pomoc.“ Měla bych dostat doktorát z vlkodlačí psychologie. „Nebyla to výzva, hlupáku. Skoro ho zabili a on se teď snaží dostat svého vlka pod kontrolu. Dva nespáření vlkodlaci se ve společnosti ženy vždycky začnou chovat teritoriálně, to víš líp než já. Měl bys mít všechno pod kontrolou, ale chováš se hůř než on.“ Zhluboka jsem se nadechla. Vzduch páchl po zplodinách.

Samuel se odmlčel a zhoupł se na patách, což znamenalo, že zvažuje ústup z boje. „Řekla jsi mi Same,“ podotkl zvláštním hlasem. Vylekalo mě to stejně jako násilí, které z něj čišelo, protože jsem netušila, proč se tak chová. Samuel, kterého jsem dříve znala, byl dobrák, hlavně na vlkodlaka. Začínalo mi docházet, že nejsem jediná, kdo se během let změnil.

Nevěděla jsem, jak na jeho poznámku reagovat. Nechápala jsem, co má společného s naší situací, proto jsem ji ignorovala. „Jak mu chceš pomoci, když se neovládáš o nic víc než on? Co je to s tebou?“ Byla jsem upřímně zmatená.

Samuel vždycky uměl zklidnit rozbouřené vody. Jedním z jeho úkolů bylo učit mladé vlky sebekontroly, aby jim bylo dovoleno žít. Není to náhoda, že většina vlkodlaků je panovačná

jako Adam. Netušila jsem, co se Samuelem dělat. Věděla jsem jen jedno, do vozu se nevrátí, dokud se nebude mít pod kontrolou.

„Nejde jen o to, že jsi žena,“ zamumlal nakonec, i když jsem ho skoro neslyšela, protože v tu chvíli burácely kolem dvě motorky.

„Tak o co jde?“ zeptala jsem se.

Nešťastně na mě pohlédl a já si uvědomila, že nechtěl, abych ho slyšela.

„Mercedes... Mercy.“ Odvrátil se a zadíval se na louky pod svahem, jako by skrývaly tajemství, po kterém pátral. „Cítím se neklidný jako štěně. Ty mě zbavuješ kontroly.“

„Tohle všechno je *moje* vina?“ zeptala jsem se nevěřicně. Znělo to tak neuvěřitelně, že mě začínal doopravdy děsit – a kromě toho jsem odmítala přijmout za tohle zodpovědnost.

Nečekaně se zasmál. V tu chvíli se doutnající vztek, břítkost násilí a dominantní síla, které ztěžovaly vzduch okolo nás, vytratily. Byli jsme tu jen my dva a Samuelův teplý pach – voněl po domově a lese.

„Zůstaň tady a užij si naftových zplodin, Mercy,“ řekl, když kolem v černém oblaku kouře profuněla dodávka nutně potřebující nový motor. „Dej mi pár minut, abych mohl urovnat situaci s Adamem.“ Obrátil se a vydal se k vozu. „Zamávám na tebe.“

„Žádné násilí?“ řekla jsem.

Přitiskl si ruku na srdce a uklonil se. „Přísahám.“

Trvalo jim to tak dlouho, že jsem si začala dělat starosti, ale nakonec otevřel dveře a zavolal na mě. Nestáhl okénko, protože jsem měla u sebe klíče a okna byla na elektrické ovládání. Z nějakého důvodu, který jsem ještě pořád neodhalila, fungovala okénka jen jednotlivě, nikdy ne najednou, a to i když běžel motor.

Vyhoupla jsem se na sedadlo řidiče a střelila opatrným pohledem po Adamovi. Měl zavřené oči.

8.

Jakmile se mi na mobilu přestal objevovat roaming, zavolala jsem Zeemu.

„Kdo je to?“ ozval se.

„Mercy,“ řekla jsem mu.

„Neřekla jsi mi, že ty náhradní díly byly pro *upírův* mikrobus,“ prohlásil úsečně.

Promnula jsem si obličej. „Nemohla jsem si dovolit platit jim procenta jako ty,“ vysvětlila jsem, a ne poprvé.

V columbijském poříčí, které tvořily Richland, Kennewick a Pasco a menší města jako Burbank a Západní Richland, platily upírům všechny podniky, které podle nich patřily pod jejich jurisdikci (což znamenalo každý nadpřirozený tvor, který byl příliš slabý, než aby se jim postavil), výpalné. A stejně jako mafie vás upíři chránili jen sami před sebou.

„Přistoupili na to, že jim budu výměnou opravovat auta – a oni zaplatí za díly. Zachovají si tak tvář a já se musím jen občas podívat na Stefanův mikrobús a nějaký ten mercedes nebo BMW. Stefan není na upíra zas tak špatný.“

Ze sedadla vedle mě se ozvalo zavrčení.

„To je v pořádku,“ řekl Adam Samuelovi. „Dáváme na ni pozor. A má pravdu, Stefan fakt není špatný – na upíra. Říká se, že se stará o to, aby ji nikdo neotravoval.“

Netušila jsem, že mě nějakí upíři *chtěli* otravovat. Anebo že se o mě Stefan zajímá natolik, aby zakročil.

„To jsem nevěděl,“ řekl Zee, který očividně zaslechl Adamovu poznámku. Zaváhal. „S upíry jsou jenom trable, Mercy. Čím méně se s nimi stýkáš, tím líp. A vypsat každý měsíc šek a poslat ho poštou je bezpečnější než jednat s nimi tváří v tvář.“

„Nemůžu si to dovolit,“ zopakovala jsem. „Pořád splácím úvěr bance a nesplácím ho, dokud nebudu tak stará jako ty.“

„No, na tom nezáleží,“ řekl nakonec. „Já s ním nakonec jednat nemusel. Dodavatel poslal špatnou součástku. Poslal jsem ji zpátky a zavolal jejich manažerovi. Správný díl by tu měl být v pátek. Zítra je Díkůvzdání, takže dřív to nešlo. Zavolal jsem na číslo v upírově složce a nechal mu vzkaz. Který upír přehrává na záznamníku písničku ze Scooby Doo?“ Byla to rétorická otázka, protože pokračoval: „A byla tu nějaká žena, prý ji poslal tvůj přítel od *polizei*.“

Promnula jsem si čelo. Úplně jsem zapoměla na Tonyho děvče. „Zjistil jsi, co má s autem?“

„Mercy!“ obořil se na mě uraženě.

„Nemyslela jsem to jako urážku. Stálo to za opravu?“

„Má nadranc elektrické kabely,“ řekl. „Mercy...“

Zazubila jsem se. Ta žena zapůsobila i na Tonyho a ten prohlašoval, že se oženil se svou prací. „Líbí se ti,“ řekla jsem.

Zee zabručel.

„Už jsi jí oznámil částku?“

„Ještě jsem s ní nemluvil,“ řekl. „Je chudá, ale hrdá. Nedovolila, abych ji svezl domů, a tak šla s dětmi pěšky. Telefon má jenom v práci.“

„Dobrá,“ řekla jsem. „Tak jaký je tvůj plán?“

„Zavolal jsem tvého *polizist*,“ řekl Zee. Ví, jak se Tony jmenuje. Má ho dokonce rád, i když dělá, co může, aby to nedal najevo. Prostě si nerad pouští lidské úředníky k tělu. Má pravdu, ale já se neřídím vždycky rozumem. Kdyby ano, nevezla bych v dodávce dva vlkodlaky.

„Co říkal?“ zeptala jsem se.

„Ta žena prý má staršího syna, který hledá nějakou práci po škole.“

Nechala jsem ho mluvit. Líbilo se mi, jak se kroutí. Rád si hraje na drsného, protivného staříka, ale srdce má ze zlata.

„Tad je pryč a tobě chybí pomocník.“

A Mac je mrtvý. Ztratila jsem chuť starého gremlina škádlit.

„V pořádku, Zee. Až s ní budeš mluvit, pověz jí, že si její syn může účet odpracovat. Pokud bude za něco stát, nabídnu mu Tadovo místo. Předpokládám, že už jsi jí auto opravil?“

„Ja,“ řekl. „Budeš si s tou paní ale muset promluvit sama, tedy pokud mě zítra nepotřebuješ. Má denní směnu.“

„Ne, nepotřebuji. Zítra je Díkůvzdání. Nechám dílnu zavřenou. Prosím, nezapomeň dát do okna ceduli.“

„Žádný problém.“ Zaváhal. „Možná mám stopu Jesse. Právě jsem se chystal ti volat. Jedna z fae, která se pořád skrývá, by ti prý mohla pomoci, ale odmítá mi říct víc, chce si promluvit přímo s tebou.“

„Pořád se skrývá“ znamená, že si jí Šedí páni buďto nevšimli, anebo patří ke strašlivým a mocným tvorům.

Tentokrát zavrčel Adam. Takhle to dopadá, když se snažíte vést soukromý hovor ve společnosti vlkodlaků. Když jsem poslouchala já, nějak mi to nevadilo.

„Jsme asi hodinu od města,“ řekla jsem. „Mohl bys mi zařídit schůzku ještě na dnešní večer a někde, kde by se jí to hodilo?“

„Dobrá,“ řekl a zavěsil.

„Slyšeli jste všechno?“ zeptala jsem se.

„Adam nemůže jít,“ řekl Samuel pevně. „Ne, Adame, sám to víš moc dobře.“

Adam si povzdychl. „Dobrá. Dokonce připouštím, že nemůžu zůstat sám, ale chci tam Mercy. Můžeme zavolat Darrylovi a...“

Samuel zvedl ruku. „Mercy,“ řekl, „proč jsi odvezla Adama až do Montany, místo abys požádala o pomoc jeho smečku?“

„Byla jsem hloupá,“ řekla jsem.

„Možná, ale přesto nám to pověz.“

„Snažila jsem se spojit s Darrylem a najednou mě přepadl nepříjemný pocit. Vzpomněla jsem si na něco, o čem se spolu předchozí večer bavili Ben s Darrylem, teď mi to ale nepřipadá důležité.“

„Proč s tebou Ben s Darrylem vůbec mluvili?“ zeptal se Adam mírným hlasem, kterým se snažil lidi přesvědčit, že není rozzlobený.

„Dokážu se o sebe postarat, Adame,“ řekla jsem mu. „Vynášela jsem odpadky a narazila na ně. Darryl Benovi prostě řekl, ať mě nechá být. Řekl: ‚Teď ne.‘ Netuším, proč jsem si myslela, že věděl, že se něco stane.“

„Cítila ses nepříjemně,“ řekl Samuel. „A vymyslela sis hloupý důvod.“

„Ano.“ Cítila jsem, jak rudnu.

„Co si myslíš o jeho smečce teď?“

Otevřela jsem ústa a zase je zavřela. „Zatraceně. Něco není v pořádku. Myslím, že by se k ní Adam neměl vrátit, dokud se nedokáže bránit.“

Samuel se opřel a samolibě se usmál.

„Co?“ obořila jsem se na něj.

„Něčeho sis u mě doma všimla,“ řekl Adam. „Pachu nebo něčeho podobného, co tě přesvědčilo o tom, že někdo ze smečky je do celé věci zapletený. Instinkt.“ Jeho hlas zněl ponuře. „Připadalo mi divné, že se objevili tak krátce poté, co moji vlci odešli.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Podívejte, já nic nevím.“

„Nikoho nezabijeme,“ ujistil mě Sam. „Alespoň ne na základě tvých instinktů. Ale proč nebýt opatrný? Zavolej svému příteli.“

Sejdeme se s fae zítra, až se bude mít Adam natolik pod kontrolou, aby mohl zůstat sám.“

„Ne,“ řekl Adam.

„To určitě.“ Bylo divné stát na stejné straně jako Adam. „Čím dřív Jesse najdeme, tím líp.“

„Nemůžu být na dvou místech zároveň,“ namítl Samuel. „A nedovolím, abys šla na schůzku sama, když nemáme tušení, o jakou fae jde.“

„Potřebujeme najít Jesse,“ oponovala jsem.

„Moje dcera je na prvním místě.“

Samuel se obrátil a pohlédl na Adama. „Máš ve smečce nějakého dominantního vlka, kterému věříš? Někoho, kdo není v nástupnické linii?“

„Warrena,“ řekli jsme s Adamem jednohlasně.

Warren je můj nejoblíbenější vlk v Adamově smečce a jediný vlkodlak, jehož společnost vyhledávám. Potkala jsem ho krátce poté, co jsem se do Tri-Cities přistěhovala. To jsem ještě nevěděla o zdejší smečce.

Od chvíle, kdy jsem opustila Montanu, jsem na žádného vlkodlaka nenarazila a rozhodně jsem nepočítala s tím, že jeden bude mít noční směnu na místní pumpě. Obezřetně mě sledoval, ale protože byli v obchodě další lidé, beze slova přijal mé peníze. Vzala jsem si od něj drobné a usmála se.

Poté jsme se navzájem ignorovali, dokud do obchodu nepřišla žena s modřinou na oku zaplatit za benzín, který manžel venku tankoval. Podala Warrenovi peníze, pak vzala pevněji za ruku chlapce po svém boku a zeptala se Warrena, jestli může použít zadní dveře.

Něžně se na ni usmál a odvedl vyděšenou dvojici do malé kanceláře vzadu v krámě, které jsem si doposud nevšimla. Nechal mě hlídat pokladnu a vyšel ven, aby si krátce promluvil s mužem u pumpy. Když se vrátil zpátky, měl pro ženu dvě stě dolarů v hotovosti a manžel vystřelil od pumpy tak našťavaně nebo vyděšeně, až spálil gumy.

Počkali jsme s Warrenem s potlučenou dvojicí, dokud si pro nové klienty nepřijela pracovnice místního útulku pro ženy. Když odjeli, otočila jsem se k němu a konečně se představila.

Warren byl správný chlap, skutečný hrdina. A taky vlk samotář. Nějakou dobu mu trvalo, než mi důvěřoval natolik, aby mi prozradil proč.

V jiné době a na jiném místě by možná nevadilo, že je gay. Většina vlkodlaků, kteří jsou ve Státech u moci, se ale narodila v době, kdy homosexualita byla zločin a trestala se i smrtí.

Jeden z profesorů mi kdysi řekl, že posledním oficiálním činem britské monarchie bylo odmítnutí královny Viktorie podepsat zákon, který prohlašoval sexuální akt jedinců stejného pohlaví za nelegální. Měla bych k ní větší úctu, kdyby neodmítla jen z přesvědčení, že ženy by něco podobného nikdy neudělaly. Parlament zákon pozměnil tak, že se vztahoval jen na muže, a ona ho podepsala. Královna Viktorie skutečně nebyla nejosvědčenější panovnice. A vlkodlačí smečky na tom nebyly o nic lépe.

Pro Warrena nepřicházelo v úvahu, aby svoji sexualitu utajil, rozhodně ne mezi vlkodlaky. Jak Adam se Samuelem před několika hodinami jasně předvedli, umí vlkodlaci velmi dobře vycítit vzrušení. Nejde jen o pach, nýbrž i o zvýšenou teplotu a zrychlený tep. A vzrušení jednoho vlkodlaka vyvolá bojový instinkt u všech ostatních okolo.

Není tedy třeba říkat, že vlk, kterého přitahují jiní vlci místo vlčic, se často dostane do rvačky. Skutečnost, že Warren přežil tak dlouho, dosvědčovala hodně o jeho bojových dovednostech. Ale smečka nepřijme vlka, který působí problémy, a tak strávil století života odříznutý od ostatních svého druhu.

To já je představila krátce poté, co se Adam nastěhoval blízko mě. Měla jsem Warrena u sebe na večeři a zrovna jsme se něčemu smáli, už nevím čemu, když jeden z Adamových vlků začal výt. Nikdy nezapomenu na truchlivý výraz ve Warrenově tváři.

V dětství jsem neustále slýchávala, že vlci mají žít ve smečkách. Pořád to tak úplně nechápu, ale Warrenův výraz mi ukázal, že osamělý život není pro vlka vůbec snadný.

Následující ráno jsem zaklepala na Adamovy dveře. Zdvořile si mě poslechl a vzal si ode mě papírek s Warrenovým telefonním číslem. Odešla jsem přesvědčená, že jsem selhala.

Warren mi řekl, co následovalo. Adam ho pozval k sobě domů a dvě hodiny ho vyslychal. Nakonec mu řekl, že ho nezajímá, jestli chce spát s kachnami, jen když bude poslouchat rozkazy. Podle zářivého úsměvu, který se rozlil po Warrenově tváři, když mi o tom vyprávěl, to samozřejmě nebyl doslovný citát. Adam používá hrubé výraz jako všechny ostatní zbraně: vzácně, ale s náležitým efektem.

Někomu může připadat zvláštní, že se Warren stal Adamovým nejlepším přítelem, když Darryl má vyšší postavení. Oba jsou ale hrdinové, dva hrášky v lusku. No, až na to, že Adam není gay.

Zbytek smečky nebyl z Warrena zrovna nadšený. Ale pomohlo, že většina Adamových vlků je mladší než on a posledních několik dekád přineslo ve srovnání s rigidní viktoriánskou érou obrovské zlepšení. A nikdo se taky nechtěl postavit Adamovi. Ani Warrenovi.

Warrena nezajímá, co si ostatní vlci myslí, stačí mu, že má smečku, místo, kam patří. Když potřebuje přátele, má mě a Adama. A to je víc než dost.

Warren by Adama nikdy nezahlavil. Bez Adama by totiž neměl smečku.

„Zavolám mu,“ řekla jsem a ihned se mi ulevilo.

Zvedl sluchátko hned po druhém zazvonění. „Tady Warren. Mercy, jsi to ty? Kde jsi byla? Víš, kde jsou Adam a Jesse?“

„Adam je zraněný,“ řekla jsem. „Lidé, kteří mu ublížili, unesli Jesse.“

„Pověz mu, aby to nikomu neříkal,“ ozval se Samuel.

„Kdo to byl?“ Warrenův hlas zněl najednou chladně.

„Samuel,“ odpověděla jsem. „Branův syn.“

„Jde tu o převrat?“ zeptal se Warren.

„Ne,“ odpověděl Adam ze zadního sedadla. „Alespoň ne z Branovy strany.“

„Promiňte,“ řekla jsem. „Tohle je *můj* telefon. Mohli byste *prosím* předstírat, že jde o soukromý hovor? To platí i pro tebe, Warren. Přestaň poslouchat jiné lidi v *mojí* dodávce.“

„Dobře,“ souhlasil Warren. Sotva uslyšel Adama, uvolnil se a do hlasu se mu vrátil příjemný jižanský přízvuk. „Jak se dneska máš, Mercy?“ zeptal se, ale jak pokračoval, hlas měl stále ostřejší. „A slyšela jsi tu překvapivou novinku? Do domu našeho alfy se někdo vloupal a on i jeho dcera zmizeli. A jedinou stopou je vzkaz na záznamníku *ztracené* ruské čarodějnice. Vzkaz, který odmítla komukoli přehrát. Prý je od tebe, ale tebe taky nikdo nemůže najít.“

Samuel si opřel hlavu o opěrku, zavřel oči a řekl: „Pověz mu, že mu vše vysvětlíš na místě.“

Sladce jsem se usmála. „Vede se mi líp a líp, Warren. Děkuji za optání. Montana je moc hezké místo, ale dovolenou v listopadu bych ti tam doporučila, jen pokud lyžuješ.“

„Na lyžích jsem nestál už dvacet let,“ zamumlal Warren, ale jeho hlas zněl šťastněji. „Zalyžoval si během vašeho krátkého výletu Adam?“

„Lyže sice má,“ řekla jsem, „ale tentokrát mu to nedovolilo zdraví. Vzala jsem s sebou doktora, ale zjistili jsme, že máme dneska večer ještě schůzku. Co bys řekl tomu, kdybychom tě požádali, aby sis zahrál na ošetřovatele?“

„Rád,“ ujistil mě Warren. „Dneska večer nepracuju. Říkala jsi, že Jesse unesli?“

„Ano. A prozatím potřebujeme, abys to držel pod pokličkou.“

„Cestou z práce dneska ráno jsem jel kolem vašich domů,“ řekl Warren pomalu. „Bylo tam rušno. Myslím, že celé místo sleduje naše smečka, ale pokud se jí chcete vyhnout, možná bude lepší, když strávíte noc u mě.“

„*Myslíš* si, že za tím stojí naše smečka?“ zeptal se Adam.

Warren si odfrkl. „Kdo by mi asi zavolal a řekl mi o tom? Darryl? Volala Auriel a řekla, že jsi zmizel, ale bez tebe stojí

ženy z velké části stranou. Smečka po vás prý pátrá – po všech třech – ale víc nevím. Jak dlouho potřebuješ celou věc utajit?“

„Tak den dva.“ Adamův hlas zněl neutrálně, ale jeho slova prozradí Warrenovi vše, co potřebuje vědět.

„Přijďte ke mně. Nikdo kromě tebe a Mercy pravděpodobně stejně neví, kde bydlím. Mám dost místa pro všechny – tedy pokud v autě nevezete další lidi, kteří doposud mlčeli.“

*

Každé z měst Tri-Cities má vlastní atmosféru a Richland nejvíce zasáhlo běsnění atomového věku. Když se vláda rozhodla vyrábět tu plutonium, musela postavit i město. Po okolí je tedy roztroušeno dvacet šest typů budov, v nichž se měli ubytovat dělníci zaměstnaní v jaderném průmyslu. Každý typ domu dostal vlastní označení začínající písmenem od A do Z.

Nepoznám je všechny, ale velké dvojdomky označené písmeny A a B jsou nezaměnitelné. Domy A připomínají tak trochu farmy z východu – jsou dvoupodlažní, obdélníkové a bez příkras. Domy B tvoří přízemní obdélníky. Většina se jich od výstavby změnila, lidé k nim přistavěli verandy, proměnili je z dvojdomků v jeden dům a zase zpátky. Ale bez ohledu na renovace z nich pořád číší robustní prostota, s níž nic nenadělají ani cihlové fasády, terasy a cedrové obložení.

Warren bydlel v půlce dvojdomku typu A a většinu jeho předzahrádky zabíral velký javor. Když jsme dorazili, čekal na verandě. Při našem prvním setkání vypadal trochu jako vandrák. Jeho současný milenec ho přesvědčil, aby se ostříhal a začal se slušněji oblékat. Měl na sobě džíny bez děr a košili musel někdy nedávno vyžehlit.

Podařilo se mi zaparkovat přímo před jeho domem. Sotva jsem zastavila, seskočil ze schodů a otevřel posuvné dveře dodávky.

Rychle přelétl Adama pohledem.

„Říkáš, že k tomu došlo předevcírem v noci?“ zeptal se mě.

„Jo.“ Někdy má tak silný přízvuk, že ho začnu nevědomky napodobovat, i když jsem v Texasu nikdy nebyla.

Warren si zastrčil palce do kapes a zhoupl se na podpatcích okopaných kovbojských holínek. „No, šéfe,“ prohlásil líně, „to bych asi měl být rád, že vůbec žiješ.“

„A já bych byl rád, kdybys hnul zadkem a pomohl mi ven,“ zavrčel Adam. „Dneska ráno jsem na tom nebyl nejhůř, ale tahle kára potřebuje vyměnit tlumiče.“

„Všichni nemůžeme jezdit mercedesem,“ prohlásila jsem, když jsem vystoupila. „Warrene, tohle je Branův syn, doktor Samuel Cornick. Je tu, aby nám pomohl.“

Warren se Samuelem si vyměnili pohledy jako dvojice kovbojů z filmu z padesátých let. Na nějaké znamení, které jsem nepostřehla, se najednou Samuel usmál a napřáhl ruku.

„Rád vás poznávám,“ řekl.

Warren neodpověděl, ale potřásl Samuelovi rukou a vypadal, jako by ho pozdrav potěšil.

Adamovi Warren řekl: „Bojím se, že bude snadnější, když tě ponesu, šéfe. Jsou tu přední schody a pak schodiště do patra.“

Adam se nešťastně zamračil, ale kývl. „Tak jo.“

Warren vypadal s Adamem v náruči trochu divně, protože i když Adam není vysoký, má statnou postavu, kdežto Warren je stavěný spíše jako maratónský běžec. Vlkodlaci si musí dávat pozor, aby podobné věci nedělali na veřejnosti často.

Otevřela jsem dveře, ale zůstala jsem v obývací, zatímco Warren pokračoval dál nahoru po schodech. Samuel čekal se mnou.

Warrenův dům byl rozměrově větší než můj karavan, ale díky malým pokojům a schodišti mi vždycky připadal menší.

Zařídil si ho pohodlným nábytkem z výprodeje a knihovny plnily rozličné knížky od vědeckých pojednání po osahané paperbacky s cenovkami z antikvariátů na hřbetech.

Samuel se usadil na neprosezené straně gauče a natáhl si nohy. Odvrátila jsem se od něj a prohlížela si obsah nejbližší knihovničky. Cítila jsem v zádech jeho pohled, ale netušila jsem, nač myslí.

„Ach, Mercy,“ ozvalo se tiše. „To je ale fešák. Proč s ním neflirtuješ?“

Pohlédla jsem směrem ke kuchyni. Ve dveřích stál Warrenův současný milenec Kyle. Opíral se o veřeje v typické póze stavějící na odiv vypracované tělo a na míru šité šaty.

Jeho postoj byl stejně klamný jako sklopená víčka a rty našpulené ve stylu Marilyn Monroe. To vše mělo za úkol skrýt inteligenci, která z něj dělala jednoho z nejlépe placených rozvodových právníků ve městě. Kdysi mi řekl, že homosexualita je v jeho oboru stejnou výhodou jako pověst žraloka. Ženy žádající o rozvod jednají raději s ním než s právníčkami.

Samuel ztuhl a tvrdě se na mě zadíval. Věděla jsem, o co mu jde – nelíbilo se mu, že se do záležitostí vlkodlaků plete člověk. Ignorovala jsem ho, Kyle ale naneštěstí ne. Vyčetl ze Samuelova výrazu nesouhlas, ale špatně si vyložil příčinu.

„Ráda tě vidím,“ řekla jsem. „Tohle je starý přítel z Montany.“ Nechtěla jsem zacházet do podrobností, protože jsem byla přesvědčená, že je na Warrenovi, kolik toho Kylovi poví. „Samueli, Kyle Brooks. Kyle, doktor Samuel Cornick.“

Kyle se ramenem odstrčil od veřejí a vstoupil do obývacího pokoje. Políbil mě na tvář, pak si sedl na gauč tak blízko k Samuelovi, jak jen mohl.

Neměl o Samuela zájem. Všiml si ale jeho nesouhlasného pohledu a rozhodl se pomstít. Když se lidi mračí, Warren se obvykle stáhne a ignoruje je. Kyle je ale z úplně jiného soudku. Rád se dívá, jak se bastardi kroutí.

Ráda bych řekla, že to přehání, ale na druhou stranu nemohl vědět, že za Samuelovu reakci nemůže jeho sexuální orientace. Warren mu neřekl, že je vlkodlak. Bylo přísně vyžadováno, aby vlkodlaci mluvili o podobných věcech jen se stálými druhy – a to u nich znamenalo muže a ženu – a trest za neuposlechnutí byl krutý. Vlkodlaci nemají vězení. Ten, kdo poruší jejich zákony, je potrestán fyzicky nebo rovnou zabit.

Ulevilo se mi, že Samuela Kylova okatá přítulnost spíše pobavila, než urazila. Když ale Warren sešel dolů ze schodů, zarazil se při pohledu na Kylovu ruku na Samuelově stehně.

Znovu vykročil a choval se lehce a uvolněně, já však cítila ve vzduchu sílící napětí. Neměl radost. Nedokázala jsem říct, jestli žárlí, nebo má o milence strach. Samuela sice neznal, ale věděl, jak na podobné věci reaguje většina vlkodlaků.

„Kyle, myslím, že bude lepší, když se na pár dní vrátíš do svého domu a zkontroluješ, v jakém je stavu,“ řekl Warren klidným tónem, ale jeho líný přízvuk byl ten tam.

Kyle měl vlastní dům, drahé sídlo na jednom z kopců v Západním Richlandu, ale nastěhoval se k Warrenovi, když se Warren odmítl přestěhovat k němu. Při Warrenových slovech ztuhl.

„Musím u sebe někoho na pár dní schovat,“ vysvětlil Warren. „Nejde o nic nelegálního, ale nebude to tu bezpečné, dokud neodejde.“

Samuel se mohl klidně stát neviditelným, protože Kyle mu přestal věnovat jakoukoli pozornost. „Drahoušku, pokud mě tady nechceš, půjdu. Asi bych měl přijmout Geordiho pozvání na Díkůvzdání, že ano?“

„Je to jen na pár dní,“ ujistil ho Warren se srdcem na dlani.

„Má to něco společného s tím, proč jsi byl poslední dny tak neklidný?“

Warren pohlédl na Samuela a rychle kývl.

Kyle na něj chvíli hleděl, pak také kývl. „Dobrá. Pár dní. Nechám si tady věci.“

„Zavolám ti.“

„Zavolej.“

Kyle odešel a tiše za sebou zavřel dveře.

„Musíš mu říct pravdu,“ nabádala jsem ho. „Pověz mu všechno, jinak ho ztratíš.“ Měla jsem Kyla ráda, ale co víc, i slepý by viděl, že ho Warren doopravdy miluje.

Warren se bolestivě zasmál. „Myslíš, že by měl radost z toho, kdyby se dozvěděl, že spí s netvorem? Myslíš, že by to všechno spravilo?“ Pokrčil rameny a předstíral, že na tom nezáleží. „Jednou mě tak jako tak opustí, Mercy. Má diplom z Cornellu a já pracuju na noční směně na benzinové pumpě. Nejsme zrovna dokonalý pár.“

„Nezdá se, že by mu to vadilo,“ oponovala jsem. „Dělá, co může, abys byl šťastný. Připadá mi, že bys mohl udělat i ty něco pro něj.“

„Je to zakázané,“ řekl Samuel smutně. „Nemůže mu to říct.“

„Co si myslíš, že Kyle udělá?“ odsekla jsem pobouřeně. „Začne všem vykládat, že Warren je vlkodlak? Kyle ne. Nedostal by se tam, kde je, kdyby neuměl držet pusku na zámek, a kromě toho by nikoho nezahlavil. Je právník, umí udržet tajemství. A mimo to je příliš hrdý, než aby ze sebe nechal udělat další senzaci.“

„To je v pořádku, Mercy.“ Warren mě poplácal po hlavě. „Ještě mě neopustil.“

„Pokud mu nepřestaneš lhát, udělá to,“ řekla jsem.

Oba vlkodlaci se na mě podívali. Warren Kyla miloval a ztratil ho jen proto, že někdo rozhodl, že vlkodlak může říct pravdu o tom, co je, jen manželovi nebo manželce. Jako by to nebyl recept na katastrofu.

Byla jsem si docela jistá, že i Kyle Warrena miluje. Proč by jinak žil s Warrenem tady, když má obrovské moderní sídlo s klimatizací a bazénem? A Warren to všechno zahodí.

„Jdu se projít,“ prohlásila jsem, protože už jsem měla vlkodlaků na jeden den až po krk. „Vrátím se, až Zee zavolá.“

Nebyla jsem tak civilizovaná jako Kyle. Práskla jsem za sebou dveřmi a vykročila po chodníku pryč. Byla jsem tak rozčilená, že jsem skoro minula Kyla, který jen tak seděl ve svém jaguárovi a hleděl před sebe.

Než jsem si to mohla rozmyslet, otevřela jsem dveře spolekzce a vklouzla dovnitř.

„Zavez nás k parku Howarda Amona,“ řekla jsem.

Kyle po mně střelil pohledem, měl ale na tváři svůj právnícký výraz, takže jsem nedokázala říct, na co myslí, nos mi ale prozradil, že se cítí rozzlobený, ublížený a odražený.

Nebylo pochyb o tom, že jsem se chystala udělat nebezpečnou věc. Warren nemlčel jen proto, že musel ve všem poslouchat alfu. Pokud začne Kyle vykládat světu o vlkodlacích,

umlčí ho. A ať už mě Adam a Bran mají rádi, nebo ne, pokud se dozví, že jsem mu o tom řekla já, umlčí i mě.

Znám Kyla dost dobře na to, abych riskovala a svěřila mu naše životy?

Jaguár plul řídkým odpoledním provozem jako tygr džunglí. Kylovo řízení ani výraz neprozrazovaly vztek, který mu zrychlil srdeční tep, ani bolest, která zlost živila, ale já je přesto cítila.

Zabočil k jižnímu konci parku a zaparkoval na jednom z prázdných míst. Byla jich tu spousta. Park v poříčí není v listopadu zrovna oblíbeným výletním místem.

„Je zima,“ řekl. „Můžeme si promluvit v autě.“

„Ne,“ odmítla jsem a vystoupila. Měl pravdu, bylo chladno. Vítr foukal jen slabě, ale řeka Columbia dodávala vzduchu na vlhkosti. V tričku politém kakaem jsem se chvěla zimou – anebo možná nervozitou. Udělám to, a jen jsem doufala, že se v Kylovi nemýlím.

Otevřel kufr auta, vytáhl lehkou bundu a oblékl si ji. Pak vyndal dlouhý plášť a podal mi ho.

„Obleč si to, než celá zmodráš,“ řekl.

Zabalila jsem se do pláště a do vůně drahé kolínské. Jsme skoro stejně vysocí, takže mi plášť padl.

„Líbí se mi,“ řekla jsem. „Musím si taky takový pořídit.“

Usmál se, ale v očích měl unavený pohled.

„Projděme se,“ řekla jsem, zavěsila se do něj a vedla ho okolo prázdného hřiště ke stezce podél řeky.

Warren má pravdu, pomyslela jsem si. Situaci mezi nimi možná nijak nezlepší, když se Kyle dozví, že je netvor – ale obávala jsem se, že dnešek bude poslední kapka, pokud Kyla někdo nezasvěťtí.

„Miluješ Warrena?“ zeptala jsem se. „Nemyslím tím bezva sex a příjemnou společnost. Myslím, ‚dokud nás smrt nerozdělí‘.“

Dobře si odpověď promyslel, a to posílilo moji naději. „Moje sestra Ally je jediná z rodiny, s kým mluvím. Před pár měsíci jsem jí řekl o Warrenovi. Až do chvíle, než jsem se o něm zmínil,

jsem si neuvědomil, že jsem jí o svých milencích zatím nikdy nevyprávěl.“

Zakryl moji ruku na paži svou a zahřál ji. „Rodiče dlouhé roky odmítali, co jsem. Když jsem jim to konečně otevřeně řekl... po tom, co mi matka zařídila schůzku s další mladou ženou se správným původem, otec mě vydědil. Sestra Ally mi zavolala, sotva se o tom doslechla, ale po prvním rozhovoru jsme se vyhýbali jakékoli zmínce o tom, že jsem gay. Když s ní mluvím, mám pocit, jako bych měl na hrudi vyšité šarlatové písmeno, a oba se snažíme předstírat, že tam není.“ Hořce, rozzlobeně se zasmál. Když znovu promluvil, znělo to krotce. „Ally říkala, že ho mám přivést na návštěvu.“ Pohlédl na mě a já pochopila, co pro něj její pozvání znamená.

Šli jsme rychle a park se zúžil jen v pruh trávy po obou stranách stezky. Dostali jsme se do míst, kde pečlivě upravený břeh řeky ustoupil keřům a vysoké, zimou zežloutlé trávě. Na kopci, odkud byl výhled na řeku, stála kovová houpačka. Odtáhla jsem ho k ní a posadila se.

Bylo důležité, aby se mi to povedlo. Nadešel onen okamžik a já najednou dostala strach, že všechno pokazím.

Pomalů jsme se houpali a pozorovali řeku, která v houstnoucích stínech a pod zataženým nebem vypadala skoro černá. Po chvíli si promnul obličej, aby si ho zahřál a utřel si slzy, které mu vyhrkly do očí.

„Bože,“ řekl a já sebou trhla. Nejsem upír, který nesnese Jeho jméno, ale nemám ráda, když ho někdo pronáší nadarmo. Když ale pokračoval, napadlo mě, že ho možná přece jen nadarmo nepoužil.

„Miluji ho.“ Znělo to, jako by mu někdo vytrhl slova z hrdla. „Ale odmítá mě pustit blíž. Lidé mu zavolají uprostřed noci a on prostě odejde, aniž by mi řekl kam.“

Na stezce, kterou jsme přišli, se objevil osamělý cyklista v přiléhavém trikotu skutečných nadšenců. Mihnul se okolo nás ve šmouze špic a supermanky modré lycry.

„Pěkné nohy,“ poznamenal Kyle.

Byla to stará hra. Kyle a já jsme si porovnávali dojmy, zatímco Warren předstíral podráždění.

Opřela jsem si hlavu o Kylovo rameno. „Je příliš malý. Nelíbí se mi, když jsem těžší než můj chlap.“

Kyle se zaklonil a upřel oči na nebe nad řekou. „Minulý měsíc jsme byli v Seattlu. Zahnal tam na útěk bandu opilých chuligánů, kteří napadali gaye, vyděsil je jen několika slovy. Ale tenhle Darryl se k němu chová, jako by byl... špína, a Warren si to prostě nechá líbit. Nerozumím tomu. A dneska večer...“ Zhluboka se nadechl a obrnil se. „Jede v obchodu s drogami?“

Rychle jsem zavrtěla hlavou. „Ne. Nejde o nic ilegálního.“ Tedy ještě ne.

„Takže je fae?“ zeptal se, jako by mu to nijak zvlášť nevadilo.

„Fae vystoupili na veřejnost už před lety.“

Odfkl si. „Přece nejsi tak hloupá. Znáám několik doktorů a učitelů, kteří pořád tají, že jsou gayové – a jediné, s čím si musí dělat starost, je, že přijdou o práci, ne že jim nějaká skupina idiotů podpálí dům.“ Cítila jsem, že dospěl k názoru, že Warren je fae, a to ho značně uklidnilo. „Vysvětlilo by to spoustu věcí, třeba jeho sílu a to, že ví, kdo přichází, ještě než otevře dveře.“

Probudilo to ve mně naději, i když fae není totéž jako vlkodlak. Ale pokud dokáže přijmout jedno, možná mu nebude vadit ani to druhé.

„Není fae,“ řekla jsem a chystala se vysvětlit, co vlastně Warren je, slova se mi ale zadrhla v hrdle.

„Tohle by mi měl říct Warren,“ namítl Kyle.

„Ano,“ souhlasila jsem. „Ale nemůže.“

„Tím chceš říct, že nechce.“

„Ne. Nemůže.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Nemám hodně přátel,“ řekla jsem. „Ne takových, které bych pozvala domů a koukala s nimi na hloupý film. Mám vlastně jenom tebe a Warrena.“ Nemám ani mnoho kamarádek. V mém oboru se se ženami zrovna často nestýkám.

„To je smutné,“ poznamenal Kyle a pokračoval: „Ty a Warren jste taky jediní, s kým baštím popcorn.“

„Patetické.“ Škádlení pomohlo. Zhluboka jsem se nadechla a prostě to řekla: „Warren je vlkodlak.“

„Cože?“ Kyle zastavil houpačku.

„Vlkodlak. Však víš. Volání měsíce, běhání po čtyřech, velké zuby. Vlkodlak.“

Podíval se na mě. „Mluvíš vážně.“

Kývla jsem. „A ty se o tom nikomu nezmíníš.“

„Ach, opravdu?“

„Proto ti o tom Warren nemohl říct. A taky protože to Adam, alfa jeho smečky, zakázal. Když teď půjdeš a povíš o tom úřadům a novinám, zabijí tě, i kdyby ti nikdo nevěřil.“ Věděla jsem, že ze sebe slova doslova chrlím, ale nedokázala jsem zpomalit. U Warrena doma mi to nepřipadalo tak nebezpečné. Samuel s Warrenem mě možná mají rádi, ale existuje spousta vlkodlaků i přímo tady ve městě, kteří by mě – a Kyla – s radostí zabili za to, co jsem mu právě řekla. „Warren s nimi bude bojovat, ale je jich příliš mnoho. Zemře, a ty s ním.“

Kyle zvedl ruku. „Zadrž. Není trochu brzy na to, abys nás s Warrenem pohřbívala?“

Zhluboka jsem se nadechla. „To doufám. Musíš mi věřit, berou své utajení velmi vážně. Jak jinak by zůstali neodhalené tak dlouho?“

„Mercy.“ Vzal mě za ruku. Jeho byla na dotyk studená, ale možná za to mohl vítr. „Vlkodlak?“

Nevěřil mi, a to může být ještě nebezpečnější. „Před dvaceti lety nikdo nevěřil ani na fae. Podívej, můžu ti to dokázat.“

Rozhlédla jsem se po holých, bezlistých křovinách. Nebyly dost husté na to, aby mě při svlékání a proměně schovaly, ale na řece nepluly žádné lodě, a pokud se v nesprávnou chvíli neobjeví další cyklista... mohla bych se proměnit v šatech – při proměně se zmenším – ale když už se mám odhalit na veřejnost, raději to udělám za keřem. Kojot v lidských šatech vypadá směšně.

„Počkej tady.“ Vrátila jsem mu plášť, abych ho neumazala, pak jsem seskočila z houpačky a prošla starou trávou do křoví. Svlékla jsem se tak rychle, jak jen to šlo, a proměnila se, sotva jsem na zem odhodila poslední kus oblečení.

Vyběhla jsem na stezku, posadila se a snažila se vypadat neškodně.

„Mercy?“ Kyle opět nasadil právnícký výraz, což prozradilo jeho šok. Opravdu mi nevěřil.

Zavrtěla jsem ocasem a zakňourala. Vstal z houpačky jako vetřechý stařec a přistoupil ke mně.

„Kojot?“ zeptal se.

Když jsem se vrátila k šatstvu, následoval mě. Proměnila jsem se přímo před jeho očima a bleskurychle se oblékla, protože jsem slyšela, že se blíží kolo.

„Nejsem vlkodlak,“ řekla jsem mu a prohrábla si vlasy. „Ale nic bližšího neuvidíš, dokud Warrena nepřemluvíš, aby se před tebou proměnil.“

Kyle vydal netrpělivý zvuk, odstrčil mi ruce a upravil mi vlasy sám.

„Vlkodlaci jsou větší,“ řekla jsem, protože jsem měla pocit, že bych ho měla varovat. „Mnohem větší. Nevypadají jako vlci. Vypadají jako obrovští, velikánští vlci, kteří tě sežerou na posezení.“

„Dobře,“ řekl a ustoupil. Myslela jsem, že mluví o mých vlasech, ale on pokračoval. „Warren je vlkodlak.“

Podívala jsem se na něj. Stále měl ve tváři svůj právnícký výraz a já si povzdychla. „Nemohl ti to říct. Když ti to povím já a ty neuděláš nic hloupého, nic se nám nestane. Ale kdyby ti to řekl on, porušil by přímý rozkaz a nezáleželo by na tom, jak bys zareagoval. Trest za podobný přečin je brutální.“

Stále nedával nic najevo. Uzavřel se do sebe, takže jsem nedokázala říct, co cítí. Většina lidí se tak dobře ovládat nedokáže.

„Nebude si jeho smečka...“ trochu o slovo škobrtнул. „Nebude si myslet, že mi to řekl on?“

„Spousta vlkodlaků dokáže vycítit lež,“ řekla jsem. „Poznají, jak jsi to zjistil.“

Vrátil se k houpačce, sebral plášť a podržel mi ho. „Pověz mi o vlkodlacích.“

Zrovna jsem se mu snažila vysvětlit, jak nebezpečný může vlkodlak být a proč není rozumné flirtovat se Samuelem – nebo s Darrylem – když mi zazvonil mobil.

Byl to Zee.

„Práce?“ zeptal se Kyle, když jsem zavěsila.

„Ano.“ Kousla jsem se do rtu.

Usmál se. „To je v pořádku. Myslím, že na jeden den jsem slyšel tajemství víc než dost. Potřebuješ se vrátit zpátky k Warrenovi?“

„Nemluv s ním hned,“ řekla jsem. „Počkej, až se ti to rozleží v hlavě. Pokud budeš mít otázky, zavolej mi.“

„Díky, Mercy.“ Objal mě paží okolo ramen. „Ale myslím, že o zbytku si promluvíím přímo s Warrenem. Až bude po všem.“

9.

Když jsem vstoupila dovnitř, seděli Samuel s Warrenem na opačných koncích obývacího pokoje a vzduch byl prosycen vztekem. Nedokázala jsem říct, jestli se zlobí jeden na druhého, nebo kvůli něčemu jinému. Vlkodlaci mají sklony vztekat se pořád kvůli něčemu. Skoro jsem zapomněla, jaké to je.

Samozřejmě nejsem jediná s dobrým čichem. Warren, který seděl nejbližší u dveří, zhluboka zavětril.

„Byla s Kylem,“ řekl mdle. „Voní po kolínské, kterou jsem mu dal. Řeklas mu to.“ Zaklel, ale v hlase mu zaznívala spíše bolest než vztek. Pocítila jsem ostré bodnutí viny.

„Ty bys mu to neřekl,“ prohlásila jsem. Odmítala jsem se omluvit. „A zasloužil si vědět, že za všechno to svinstvo, které musí snášet, nemůžeš jenom ty.“

Warren zavrtěl hlavou a zoufale na mě pohlédl. „Máš snad sebevražedné sklony? Adam by vás za to mohl oba zabít. Viděl jsem podobné věci na vlastní oči.“

„Jen mě, Kyla ne,“ řekla jsem.

„Ano, zatraceně, i Kyla.“

„Jen pokud se váš milenec rozhodne jít za novináři nebo na policii.“ Samuelův hlas zněl mírně, ale Warren se na něj přesto zamračil.

„Riskovala jsi příliš, Mercy,“ řekl Warren, když se obrátil zpátky ke mně. „Jak myslíš, že bych se cítil, kdybych vás oba ztratil?“ Vyprchal z něj všechny vztek a zůstalo jen zoufalství. „Možná jsi měla pravdu. Měl jsem to udělat sám. Měl jsem vzít to riziko na sebe. Když už se to měl dozvědět, měl jsem mu to říct já.“

„Ne. Patříš ke smečce a přísahal jsi poslušnost.“ Adam vrávoral na vrcholu schodiště a lehce se opíral o berli. Na sobě měl bílé triko a džíny správné velikosti. „Kdybys mu to řekl, musel bych uplatnit zákon, nebo riskovat vzpouru ve smečce.“

Posadil se na horní schod, myslím, že prudčeji, než zamýšlel, a zazubil se na mě. „Samuel i já můžeme dosvědčit, že Warren Kyleovi nic neřekl, že jsi to byla ty. A můžu potvrdit, že Warren nesouhlasil. A ty, jak neustále tvrdíš, nepatříš ke smečce.“ Pohlédl na Warrena. „Už dávno bych ti dal svolení, ale i já se musím řídit rozkazy.“

Chvíli jsem na něj zírala. „Věděl jsi, že s Kylem promluví.“

Usmál se. „Řekněme, že mě napadlo, že snad budu muset sejít dolů a zakázat ti to, abys vyběhla ze dveří dřív, než Kyle odjede.“

„Ty manipulativní bastarde,“ řekla jsem s nádechem obdivu. A dost, odšroubuju starému rabbitovi tři pneumatiky.

„Děkuji.“ Skromně se na mě usmál.

A až dostaneme zpátky Jesse, pomůže mi s graffiti.

„Jak to vzal?“ zeptal se Warren. Vstal z gauče, postavil se k oknu a zíral ven. Ruce mu visely volně u boků, takže nedával najevo žádné pocity.

„Nepoběží na policii,“ řekla jsem Adamovi a Samuelovi. Snažila jsem se najít něco pozitivnějšího pro Warrena, ale nechtěla jsem mu dělat naděje pro případ, že jsem se v Kyleovi zmýlila.

„Říkal, že si promluvíte,“ řekla jsem nakonec. „Až bude po všem.“

Zvedl si ruce k tváři podobně jako předtím Kyle. „Aspoň že ještě není po všem.“

Nemluvil s námi, ale já nedokázala snést jeho bezútěšný tón. Dotkla jsem se jeho ramene a řekla jsem: „Už nic víc nezpackej a myslím, že se s tím vypořádá.“

*

Vyrazili jsme se Samuelem na schůzku se Zeem a jeho informatorkou a já se stále snažila přijít na to, jestli bych měla být na Adama naštvaná za to, jak mnou manipuloval. Popravdě řečeno nic neudělal, že? Prostě si připsal zásluhy za moje činy.

Na semaforu naskočila červená a já musela zastavit za malou dodávkou před námi blíže než obvykle. Samuel se zapřel rukou o palubní desku a ostře se nadechl. Udělala jsem obličej na chlapce na zadním sedadle, který se k nám otočil. Stáhl si spodní oční víčka a vyplázl jazyk.

„Ne že by mi vadilo způsobit dopravní nehodu,“ řekl Samuel. „Ale jen v případě, že by měla smysl.“

„Cože?“ Pohlédla jsem na něj, pak na vůz před námi. Zadní část dodávky tvořila neproniknutelnou stěnu asi půl metru od našeho čelního skla. Vzápětí jsem pochopila a zakřenila se. „Vanagony nemají nos,“ řekla jsem jemně. „Přední nárazník máš asi třicet centimetrů od palců u nohou. Mohl bys mezi auty projít.“

„Kdybych se natáhl, toho kluka bych se dotkl,“ řekl. Chlapec udělal další obličej a Samuel mu ho oplatil, strčil si palce do uší a roztáhl prsty jako lopatky paroží losa. „Víš, že jedním z Adamových úkolů je zabránit tomu, abys pobíhala kolem a vyprávěla světu o vlkodlacích.“

Naskočila zelená a chlapec smutně zamával, protože dodávka na nájezdu na mezistátní zrychlila. Také jsme zrychlovali, ale nájezd se stáčel a stoupal vzhůru do kopce, takže bude chvíli trvat, než nabereme správnou rychlost.

Odfrkla jsem si. „Kyle není svět.“ Pohlédla jsem na něj. „A kromě toho jsi věděl, co se chystám udělat, stejně dobře jako Adam. Kdybys měl opravdu něco proti, mohl jsi mě zastavit, než jsem odešla.“

„Možná si myslím, že Kyle je důvěryhodný.“

Znovu jsem si odfrkla. „A měsíc je hrouda čerstvého sýra. Nezajímá tě to. Myslíš si, že by vlkodlaci měli vystoupit na veřejnost stejně jako fae.“ Samuel se nikdy změny nebál.

„Už bychom se stejně nemohli dlouho skrývat,“ potvrdil Samuel. „Když jsem se vrátil zpátky do školy, uvědomil jsem si, jak dalece forenzní medicína pokročila. Před deseti lety jsme si museli dělat starosti jen s laboratořemi armády a FBI a stačilo mít pár lidí na správných místech. Ale nemáme dost vlků na to, abychom infiltrovali policejní laboratoře ve všech zapadákovcích. Od chvíle, kdy se fae odhalili, věnují vědci mnohem větší pozornost anomáliím, které dříve považovali za chybu technik nebo kontaminaci. Pokud se k tomu táta brzy neodhodlá, bude příliš pozdě.“

„Ty jsi důvod, proč to vůbec zvažuje.“ Dávalo to smysl. Bran vždy věnoval velkou pozornost tomu, co mu Samuel radil.

„Táta není hloupý. Jakmile pochopil, čemu čelíme, dospěl ke stejnému závěru. Na příští jaro naplánoval schůzku všech alfů.“ Odmlčel se. „Napadlo ho, že by mohl použít Adama, pohledného hrdinu války ve Vietnamu.“

„A proč ne tebe?“ zeptala jsem se. „Pohledného, nesobeckého doktora, který udržuje lidi naživu už celá staletí?“

„Proto je táta u moci, a ty jsi jen poskok,“ řekl. „Nezapomínej, co říká pop-kultura, že stačí, aby tě vlkodlak jednou kousl a promění tě. Je to představa dost podobná AIDS. Bude chvíli trvat, než si nás lidi budou ochotni připustit k tělu. Bude lepší, když si budou myslet, že vlkodlaci jsou jen v armádě a u policie. Však víš, ‚pomáhat a chránit‘.“

„Nejsem žádný poskok,“ zlobila jsem se. „Poskoci jsou někomu podřízení.“ Zasmál se, protože ho potěšilo, že si do mě mohl rýpnout.

„Nevadí ti, že jsem to řekla Kyleovi dřív?“ zeptala jsem se po chvíli.

„Ne, mělas pravdu. Může příliš mnoho ztratit, než aby to někde vyžvanil, a potřebujeme, aby za námi stáli lidi, jako je on – musí nám pomoci udržet pod kontrolou davu.“

„Vzdělaný, výmluvný právník s dobrým rodokmenem?“ zeptala jsem se. Ano, to odpovídalo Kyleovi. „Nepatří ale zrovna k mainstreamu.“

Samuel pokrčil rameny. „Být gay je dneska docela in.“

Vzpomněla jsem si na to, co mi Kyle pověděl o své rodině, a pomyslela si, že se Samuel v některých ohledech šeredně mýlí. Ale řekla jsem jen: „Povím Kyleovi, že si o něm myslíš, že je in.“

Samuel se nečekaně zazubil. „Byl bych radši, kdybys to nedělala. Bude se mnou ještě víc flirtovat.“

„Když už mluvíme o nepohodlí,“ řekla jsem. „Co to bylo mezi tebou a Warrenem?“

„Šlo o Warrena,“ řekl. „Jsem cizí, dominantní vlk na jeho teritoriu a byl rozčilený, protože si myslel, že ztratí lásku svého života. Kdybych tušil, jak je dominantní, zůstal bych přes noc někde jinde. Zvládneme to, ale nebude to dvakrát příjemné.“

„Je třetí v Adamově smečce.“

„Bylo by hezké, kdyby se mi to někdo obtěžoval říct,“ zabručel Samuel dobrosrdečně. „Adam je zraněný a Darryl nebyl na místě, což znamenalo, že Warren musel převzít úlohu alfy. Není divu, že byl tak vytočený. Chystal jsem se sebrat a jít na procházku, když ses objevila.“ Střelil po mně ostrým pohledem. „Je divné, jak se uvolnil, když ses objevila. Jako by se objevil Adamův zástupce – anebo jeho družka.“

„Nepatřím ke smečce,“ odsekla jsem. „Nechodím s Adamem. Nemám ve smečce žádné postavení. Ale promluvila jsem si s Kylem, což měl někdo udělat už dávno. Warrena to uklidnilo.“

Samuel mě dál sledoval. Koutky úst měl zkroucené vzhůru, ale oči plné věcí, které jsem nedokázala rozluštit, když řekl: „Adam si na tebe učinil nárok před smečkou. Vědělas to?“

Nevěděla. Vztekla jsem se nadechla, ale pak mě napadlo, proč se to asi stalo. „Musel smečce zabránit v tom, aby mě zabila. Vlci zabíjí kojoty ve svém teritoriu. Když na mě vznesl nárok jako na družku, jsem v bezpečí. Pokud to chápu dobře, přesně o to ho Bran žádal. Neznamená to, že patřím k smečce nebo jsem jeho družka. To první je nemožné, protože jsem kojot, to druhé proto, že by mě někdo musel napřed požádat.“

Samuelův smích nezněl pobaveně. „Mysli si, co chceš. Za jak dlouho dorazíme k baru?“

„Leží na opačné straně Pasca,“ řekla jsem. „Budeme tam za deset minut.“

„No,“ řekl, „proč mi nepovíš něco o Zeem a o fae, se kterou se máme setkat?“

„Moc toho nevím,“ přiznala jsem. „Tedy o té fae. Jen to, že má nějaké informace, které by nás mohly zajímat. A co se týká Zeeho, je to gremlin. Dal mi po vysoké moji první práci, a když odešel na odpočinek, koupila jsem od něj garáž. Pořád mi vypomáhá, když potřebuji nebo když se nudí. Rád věci rozebírá, aby zjistil, proč nefungují, ale obvykle je na mně, abych je poskládala zase dohromady.“

„Poblíž leží faeská rezervace.“

Kývla jsem. „Asi pětasedesát kilometrů odsud. Přímo u Walla Walla.“

„Adam říká, že tu žije spousta nižších fae, a to přilákalo i víc těch mocnějších.“

„O tom nic nevím,“ řekla jsem. „Cítím jejich magii, ale netuším, jak silní jsou.“

„Myslí si, že proto je taky v Tri-Cities víc upírů, duchů a jiných tvorů než třeba ve Spokane, které je větší.“

„Snažím se nestrkat nos do věcí jiných druhů,“ řekla jsem. „Vlkodlakům se vyhnout nemůžu, ne když Adam bydlí hned vedle, ale snažím se. Jediní fae, se kterými se stýkám, jsou Zee a jeho syn Tad.“

„Fae jsou ochotní s tebou mluvit.“ Samuel si natáhl nohy, složil ruce za hlavu a roztáhl lokty jako křídla. „Podle Adama patří tvůj bývalý šéf k nejstarším fae, ale měla bys vědět, že kováři gremlini k nižším fae nepatří. A Warren se zmínil o tom, že tě často navštěvuje upír Stefan. A pak je tu ten lidský policista. Je nebezpečné přitahovat pozornost policie.“

Opravdu to znělo, jako bych strkala prsty do všeho možného.

„Zeeho přinutí vystoupit na veřejnost Šedí pání,“ řekla jsem. „Proto ho někteří považují za jednoho z nižších fae. Stefan svůj mikrobús miluje, a tak ho spolu opravujeme.“

„Cože?“

Zapomněla jsem, že se se Stefanem nikdy nesetkal. „Není jako většina upírů,“ snažila jsem se mu vysvětlit. Stefan je jediný upír, kterého znám osobně, ale vím, jak by se měli chovat, chodím přece do kina.

„Všichni jsou stejní,“ prohlásil Samuel temně. „Někteří to prostě jenom lépe skrývají.“

Bylo zbytečné se s ním hádat, obzvláště když jsem s ním v podstatě souhlasila.

„A za toho poldu nemůžu,“ zabručela jsem a odbočila na sjezd do Pasca. Zdálo se, že nastal čas změnit téma, proto jsem řekla: „Vílí kopec ve Walla Walla je bar, kam turisté chodí koukat na fae. Naopak fae, kteří nechtějí, aby je někdo očumoval, chodí ke Strýčku Mikeovi tady v Pascu. Zee tvrdí, že kouzlo brání lidem vstoupit. Na mně nepůsobí, ale nevím, jestli má účinek na vlkodlaky.“

„Nepůjdeš dovnitř beze mě,“ prohlásil.

„Dobrá.“ *Nikdy se nehádej s vlkodlaky, dokud to není nevyhnutelné*, připomněla jsem si.

*

Bar U strýčka Mikea ležel na opačné straně řeky Columbia než má garáž, v blízkosti průmyslového parku v Pascu. Byla to stará budova, bývalý sklad, a skladiště stála i po obou jejích stranách, křiklavě pomalovaná místními dětmi. Nevím, jestli

výrostky odpuzovalo nějaké kouzlo nebo za vším stál někdo se štětkou a spoustou barvy, ale bar strýčka Mikea byl vždy naprosto čist'ounký.

Zabočila jsem na parkoviště a zhasla světla. Bylo kolem sedmé, na pravidelné hosty trochu brzo, takže na parkovišti stála jen čtyři další auta, mezi nimi i Zeeho truck.

Uvnitř panovala taková tma, že člověk by se asi zřítíl dolů po schodišti, které vedlo do samotného baru. Samuel ve dveřích zaváhal, spíše aby se rozhlédl, než že by reagoval na kouzlo. Bar zabíral celou stěnu po naší pravici. Ve středu místnosti byla vyklizená malá taneční plocha se shluky stolků po stranách.

„Támhle jsou,“ řekla jsem Samuelovi a zamířila do vzdáleného kouta, kde Zee uvolněně seděl vedle relativně pohledné ženy v upjatém kostýmku.

Ještě nikdy jsem Zeeho neviděla bez maskování. Tvrdil, že už se maskuje tak dlouho, že si v převleku za člověka připadá pohodlněji. Zvolil si podobu středně vysokého, plešatějšího muže s pivním bříškem. Tvář měl drsnou, ale stále atraktivní, takže mu dodávala charakter.

Spatřil nás přicházet a usmál se. Spolu se ženou se posadil na místa, která se dala dobře bránit, a sice zády ke stěně, Samuel a já jsme proto usedli naproti nim. Nedokázala jsem říct, jestli Samuelovi vadí sedět zády k místnosti, i když byla téměř prázdná. Přesunula jsem si židli tak, abych zbytek baru viděla aspoň koutkem oka.

„Ahoj, Zee,“ řekla jsem. „Tohle je doktor Samuel Cornick. Samueli, Zee.“

Zee kývl, společníci ale nepředstavil. Místo toho se k ní otočil a řekl: „O nich jsem ti vyprávěl.“

Mračila se a ťukala do stolu dlouhými, pěstěnými nehty. Způsob, jakým je používala, mi napověděl, že ve skutečné podobě má drápy. Snažila jsem se zachytit její pach, ale nakonec jsem to musela vzdát a přiznat, že buďto žádný nemá, nebo je cítit železem a zeminou jako Zee.

Zvedla oči od nehtů a promluvila přímo se mnou, ne se Samuelem. „Zee říká, že zmizelo dítě.“

„Je jí patnáct,“ řekla jsem, abych doplnila podrobnosti. Fae nemají rádi, když se jim lže. „Je to lidská dcera místního alfy.“

„Za tohle bych se mohla dostat do velkých problémů,“ řekla. „Ale mluvila jsem se Zeem a to, co se vám chystám říct, nemá nic společného s fae, takže se o to s vámi mohu podělit. Obvykle vlkům nepomáhám, ale nelíbí se mi, když někdo zatahuje do boje nevinné.“

Čekala jsem.

„Pracuji v bance,“ řekla nakonec. „Neřeknu vám ve které, ale využívají ji místní upíři. Pravidelně do ní ukládají peníze.“ Jinak řečeno, oběti platí měsíčně. Ustrkla si pití. „Před šesti dny došlo k neočekávanému vkladu.“

„Do města dorazil někdo nový a zaplatil dávku,“ řekla jsem a napřímila se. To znělo slibně. Jeden fae nebo vlk by nemuseli zaplatit tolik, aby to upoutalo pozornost.

„Dovolil jsem si před vaším příchodem promluvit se strýčkem Mikem,“ řekl Zee tiše. „O nikom novém neslyšel, což znamená, že se někdo snaží utajit svoji přítomnost.“

„Musíme si promluvit s upíry,“ prohlásil Samuel. „Adam bude vědět, co dělat.“

„To by trvalo příliš dlouho.“ Vytáhla jsem mobil a vytočila Stefanovo číslo. Bylo dost brzy na to, aby byl vzhůru, ale občas se stalo, že zavolal kolem téhle hodiny.

„Mercy,“ pozdravil mě vřele. „Jsi zpátky z výletu?“

„Ano. Stefane, potřebuji tvoji pomoc.“

„Co pro tebe můžu udělat?“ Něco v jeho hlase se změnilo, ale s tím jsem si nemohla dělat starosti.

„V úterý v noci nebo ve středu brzy zrána unesla skupina cizích lidí a vlkodlaků alfovu dceru. Je to moje osobní přítelkyně, Stefane. Doneslo se nám, že by upíři mohli vědět něco o cizí smečce ve městě.“

„Ach,“ řekl. „Za tohle nejsem zodpovědný. Mám se na to dotázat?“

Zaváhala jsem. O upírech jsem věděla jen to, že se jim moudří lidé vyhýbají. Jeho otázka zněla velice formálně a já měla pocit, že jde o něco většího než jen o obyčejný dotaz.

„Co to přesně znamená?“ zeptala jsem se podezřívavě.
 Zasmál se. Veselý smích se k upírovi vůbec nehodil. „Bod pro tebe. Znamená to, že mě jmenuješ svým zástupcem a já tak získám práva, která bych jinak neměl.“
 „Práva na mě?“
 „Nijak tě nezneužiju,“ řekl. „Dávám ti čestné slovo, Mercedes Thompsonová. Nepřinutím tě k ničemu proti tvé vůli.“
 „Dobrá,“ řekla jsem. „Pak ano, poptej se na to.“
 „Co víš?“
 Pohlédla jsem na ženu s bezvýraznou tváří. „Nemohu ti říct všechno. Jen se mi doneslo, že by místní upíři mohli vědět něco o návštěvnících v Tri-Cities a že by to mohli být lidé, které hledám. Pokud s sebou nemají vlkodlaky, pak to nejsou oni. Je možné, že dělají nějaké experimenty s drogami.“
 „Dotážu se na to,“ řekl. „Nech si mobil po ruce.“
 „Nejsem si jist, zda to bylo moudré,“ poznamenal Zee, když jsem zavěsila.
 „Říkal jsi, že jedná s vlkodlaky.“ Žena ohrnula horní ret. „Nezmínil ses o tom, že je v paktu i s nemrtvými.“
 „Jsem automechanik,“ odpověděla jsem. „Nemám dost peněz na to, abych platila upírům hotově, a tak opravuji jejich auta. Stefan restauruje starý mikrobus. Je jediný, s kým jsem kdy jednala osobně.“
 Nevypadala šťastně, ale aspoň se přestala šklebit.
 „Oceňuji, že jste si na nás udělala čas,“ řekla jsem a vyhnula se přímému poděkování, které vás může dostat do velkých problémů. Někteří fae považují dík za přiznání, že jim něco dlužíte. A to pak musíte dělat všechno, co vám poručí. Zee se postaral o to, abych se odnaučila děkovat. „Alfa bude mít radost, až získá svoji dceru zpět.“
 „Je dobré starat se o alfovo štěstí,“ opáčila. Nedokázala jsem říct, jestli to myslí upřímně, nebo je uštěpačná. Zprudka vstala a uhladila si sukni, abych měla čas uhnout se židlí a ona mohla projít kolem. Než odešla, zastavila se u baru a promluvila s barmanem.
 „Voní jako vy,“ řekl Samuel Zeemu. „Je taky kovářka?“

„Prosím, gremlin,“ řekl Zee. „Možná je to nové jméno pro starou věc, ale aspoň to není hloupý překlad. Je trol, spřízněný tvor, ale nijak blízce. Trolové milují peníze a lichvu a spousta jich pracuje v bankovníctví.“ Zamračil se na mě. „Sama do hnízda upírů nepůjdeš, Mercy, ani kdyby tě Stefan osobně doprovodil. Zdá se lepší než ostatní, ale já už žiju hodně dlouho. Upírovi se nedá věřit. A čím příjemněji vystupuje, tím je nebezpečnější.“

„Nemám v úmyslu nikam chodit,“ řekla jsem mu. „Samuel má pravdu, vlci dávky neplatí. Je pravděpodobnější, že to jsou lidé, kteří nemají s únosem Jesse nic společného.“

Zazvonil mi mobil.

„Mercy?“

Byl to Stefan, ale něco v jeho hlase mě znepokojilo. Slyšela jsem ještě cosi, ale v baru teď bylo víc lidí a někdo pustil hudbu.

„Počkej chvíli,“ řekla jsem nahlas a zalhala, „promiň, neslyším tě. Půjdu ven.“ Mávla jsem na Samuela a Zeeho a vyšla ven na tišší parkoviště.

Samuel šel se mnou. Chystal se promluvit, ale já si přitiskla prst na rty. Netušila jsem, jak dobře upíří slyší, ale nechtěla jsem riskovat.

„Mercy, už mě slyšíš?“ Stefanův hlas zněl příliš chladně a vyrovnaně.

„Ano,“ řekla jsem. Vtom jsem v pozadí zaslechla ženský hlas sladce říct: „Zeptej se, Stefane.“

Ostře se nadechl, jako by mu neznámá žena ublížila.

„Je s tebou U strýčka Mikea cizí vlkodlak?“ zeptal se.

„Ano,“ řekla jsem a rozhlédla se. Nikoho, jako je Stefan, jsem v okolí necítila a byla jsem si jistá, že podobný pach by mi neunikl. Upíři musí mít někoho U strýčka Mikea, někoho, kdo poznal, že Samuel je vlkodlak a nepatří k Adamovým vlkům.

„Má paní je překvapena, že ji o jeho návštěvě nikdo neinformoval.“

„Vlci nežádají o povolení ke vstupu, ne upíry,“ řekla jsem mu. „A Adam o něm ví.“

„Adam zmizel a jeho smečka zůstala bez vůdce.“ Mluvili téměř jednohlasně, takže Stefanův hlas zněl jako ozvěna jejího.

Byla jsem si relativně jistá, že neví, že ji slyším, Stefan ale ano. Ví, co jsem, protože jsem mu to ukázala. Očividně neviděl důvod informovat ostatní upíry. A někdo tak relativně bezmocný jako já je zajímal jen málo.

„Smečka rozhodně nezůstala bez vůdce,“ namítla jsem.

„Smečka je slabá,“ řekli. „A vlci ustanovili precedent. Zaplatili za povolení vstoupit na naše teritorium, protože jsme silnější než Adamova malá smečka.“

Samuel přimhouřil oči a stiskl pevně rty. Ti, kdo upírům zaplatili, zabili Maca a unesli Jesse.

„Takže cizinci mají s sebou vlkodlaky,“ řekla jsem ostře. „Nejsou to Branovi vlci. Nemohou být smečka. Nejsou nic. Jsou odpadlíci bez postavení. Já zabila dva a Adam další dva. A ty víš, že nemám nijak zvláštní moc. Skuteční vlci by s podporou smečky nikdy nepodlehli někomu tak slabému, jako jsem já.“ Byla to pravda a já doufala, že to oba slyší.

Nastala dlouhá odmlka. Slyšela jsem mumlání v pozadí, ale nedokázala jsem rozeznat, co říkají.

„Možná,“ připustil Stefan nakonec unaveně. „Vezmi vlka a přijed' k nám. Rozhodneme, jestli bude potřebovat povolení k pobytu, nebo ne. Když nebude, neexistuje důvod, proč bychom vám neřekli vše, co potřebujete vědět, o odpadlících bez smečky.“

„Nevím, kde máte sídlo,“ namítla jsem.

„Přijedu pro vás,“ řekl Stefan a zdálo se, že opět mluví jen sám za sebe. Zavěsil.

„Vypadá to, že dneska večer navštívíme upíry,“ řekla jsem. Někdy během rozhovoru vyšel ven i Zee. Nevšimla jsem si kdy, ale teď stál vedle Samuela. „Co o nich víš?“

Samuel pokrčil rameny. „Málo. Na několik už jsem narazil.“

„Půjdu s vámi,“ prohlásil starý mechanik tiše a nalil do sebe zbytek skotské ze sklenky, kterou vzal ven s sebou. „Moje schopnosti vám sice nepomůžou, upírům kov nevádí, ale něco o nich vím.“

„Ne,“ řekla jsem. „Potřebuji, abys udělal něco jiného. Pokud ti do zítřejšího rána nezavolám, chci, abys zavolal na tohle číslo.“ Vytáhla jsem z peněženky starou účtenku a naškrábala na zadní stranu Warrenovo číslo. „Warren je třetí v Adamově smečce. Všechno mu pověz.“

Vzal si ho ode mě. „Nelíbí se mi to.“ Ale v neochotném souhlasu schoval papírek do kapsy. „Škoda, že nemáš víc času připravit se. Máš u sebe symbol víry, Mercy? Třeba krucifix? Není sice tak účinný, jak tvrdil pan Stoker, ale pomůže.“

„Já mám u sebe křížek,“ řekl Samuel. „Bran nás všechny nutí je nosit. U nás sice upíry nemáme, ale krucifixy působí i proti jiným tvorům.“ Jako třeba proti některým zákeřnějším fae, ale o tom by se Samuel před Zeem nezmínil, nebylo by to zdvořilé. Stejně jako by Zee nepřiznal, že třetí a čtvrtá kulka v jeho pistoli jsou stříbrné, sama jsem je vyrobila. Ne že by to nezvládl, ale říkala jsem si, že pokud se někdy dostane do křížku s vlkodlaky, bude to kvůli mně.

„Mercy?“ zeptal se Samuel.

Nemám ráda kříže. Má nechuť ale nemá nic společného s metafyzikem jako u upírů. Dokud jsem žila v Branově smečce, také jsem nosila křížek. Ale prostě se mi nelíbí nosit na krku nástroj umučení Krista jako symbol Prince míru, který nás učil milovat bližní. Zní to dobře, a já tomu dokonce i věřím.

Ale popravdě mi z křížů prostě běhá mráz po zádech. Živě si vzpomínám, jak jsem s matkou při jedné z jejích vzácných návštěv navštívila kostel. Mohlo mi být tak čtyři nebo pět let. Matka byla chudá, žila v Portlandu a prostě si nemohla dovolit navštěvovat mě častěji. A tak když přijela, ráda se mnou podnikala zvláštní věci. Na víkend jsme si zajely do Missouly a v neděli jsme si namátkově vybraly kostel, abychom se zúčastnily bohoslužby. Mám dojem, že to udělala spíše z povinnosti, než že by byla tak pobožná.

Zastavila se, aby si promluvila s pastorem nebo knězem, a já se zatoulala dovnitř, takže jsem byla sama, když jsem zahrnula za roh a ocitla se tvář v tvář soše Krista na kříži v nadživotní velikosti. Oči jsem měla v úrovni jeho nohou, které měl přibité

ke dřevu obrovským hřebem. Nebylo by to tak zlé, ale někdo skutečně talentovaný sochu věrohodně vybarvil, a to včetně krve. Nakonec jsme do kostela nešly a od té doby nedokážu pohlédnout na kříž, aniž bych na něm viděla umírat Božího syna.

Takže žádný kříž. Ale protože mě vychovali v Branově smečce, měla jsem u sebe něco jiného. Zdráhavě jsem vytáhla řetízek a ukázala jim ho.

Samuel se zamračil. Figurka byla maličká, takže asi nepoznal, co to je.

„Pes?“ zeptal se Zee s pohledem upřeným na řetízek.

„Jehně,“ odsekla jsem a schovala ho zpátky za tričko. „Kristovi se říká ‚Beránek Boží‘.“

Samuelovi se roztrásla ramena. „Jasně vidím, jak si Mercy drží od těla zástup upírů stříbrnou ovcí.“

Cítila jsem, jak mi rudnou tváře. Uštědřila jsem mu tvrdý štulec do ramene, ale nijak to nepomohlo. Posměšným hlasem se pustil do zpěvu. „Mercy měla malé jehňátko...“

„Slyšel jsem, že záleží jen na víře toho, kdo symbol nosí,“ řekl Zee, ale ani on se netvářil přesvědčeně. „Asi jsi to jehně na upíra ještě nikdy nepoužila, co?“

„Ne,“ odsekla jsem. Pořád jsem se vztekala kvůli písničce. „Ale pokud působí Davidova hvězda, a podle Brana působí, pak by mělo i tohle.“

Všichni jsme se otočili, když na parkoviště zabočil vůz. Vystoupili z něj muži, jeden pozdravil Zeeho nadzvednutím imaginárního klobouku a všichni společně zamířili do baru. Nebyl mezi nimi žádný upír.

„Měli bychom vědět ještě něco?“ zeptala jsem se Zeeho, který z nás byl podle všeho nejlépe informovaný. Já o upírech věděla jen to, že je lepší držet se od nich co nejdál.

„Modlení nefunguje,“ řekl. „Působí ale do jisté míry na demony a nejstarší z temných fae. Česnek taky nefuguje...“

„Ale je dobrý na zahánění hmyzu,“ ozval se Stefan, který se v tu chvíli objevil mezi dvěma zaparkovanými auty za Zeem. „Neublíží nám, ale strašlivě páchne a chutná ještě hůř. Pokud nás

nenastveš a nevezmeš s sebou přítele se zálibou v česneku, ocitneš se aspoň mezi posledními na jídelníčku.“

Neslyšela jsem ho přicházet, neviděla jsem ho ani necítila, dokud nepromluvil. Zee odněkud tasil dýku s tmavou čepelí dlouhou jako moje paže a postavil se mezi mě a upíra. Samuel zavrčel.

„Omlouvám se,“ řekl Stefan pokorně, když si uvědomil, jak nás vylekal. „Pohybovat se nepozorovaně patří mezi má nadání, ale obvykle to nepoužívám proti přátelům. Ale právě mám za sebou velmi nepříjemné setkání, a proto jsem opatrný.“

Stefan je vysoký, ale vypadá, jako by zabíral méně prostoru, než by měl, proto jsem ho jen zřídka považovala za velkého muže, dokud se ovšem nepostavil vedle někoho jiného. Všimla jsem si, že je přesně stejně vysoký jako Samuel a má skoro stejně široká ramena, scházelo mu ale něco ze statnosti vlkodlaků.

Jeho tvář s pravidelnými rysy by se asi dala považovat za pohlednou, kdyby se ovšem nekřenil tak široce a nepoužíval tak osobité výrazy, že jsem ztrácela pojem o tom, jak ve skutečnosti vypadá.

V tu chvíli se na mě ale mračil. „Mám tě předvést své paní a bylo by mi milejší, kdybys byla vhodněji oblečená.“

Pohlédla jsem dolů a uvědomila si, že mám na sobě pořád stejné oblečení, které jsem si natáhla, než jsem se rozběhla zjistit, co se děje v Adamově domě. Připadalo mi, jako by se to stalo už před týdnem, a ne předevcírem v noci. Tričko mi daroval Stefan za to, že jsem ho naučila seřizovat ventily na mikrobuse. Stálo na něm „Štěstí je německá technika, italská kuchyně a belgická čokoláda“ a hyzdila ho velká skvrna od kakaa. Uvědomila jsem si, jak dlouho už ho mám na sobě a také že je cítit trochu silněji, než je u mě obvyklé – a ne pracím práškem nebo aviváží.

„Vrátili jsme se do města teprve pozdě odpoledne,“ omluvila jsem se. „Ještě jsem neměla čas zajet domů a převléct se. Ale ty na tom nejsi o moc líp.“

Podíval se na sebe, zhoupal se na patách a rozpráhl teatrálním způsobem doširoka ruce. Na sobě měl prostou, rozepnutou černou košili s dlouhými rukávy, bílé tričko a džíny s dírou na

koleni. Nikdy jsem ho neviděla v ničem formálnějším, a přesto se mi vždy zdálo, že se k němu nedbalý vzhled nějak... nehodí, jako by měl na sobě kostým.

„Co, tohle?“ zeptal se. „Tohle oblečení podle mě nejlépe vyjadřuje ‚přátelský upír‘,“ prohlásil. „Možná jsem si mohl vzít černé džíny a černé tričko, ale nerad to přeháním.“

„Myslela jsem, že nás vyzvedneš.“ Významně jsem se rozhlédla. „Kde máš auto?“

„Dorazil jsem rychlým způsobem.“ Nevysvětlil to a pokračoval: „Viděl jsem tvoji dodávku, bude v ní dost místa pro všechny čtyři.“

„Zee zůstane tady,“ řekla jsem.

Stefan se usmál. „Aby přivedl posily.“

„Víš, kde jsou lidé, kteří napadli Adama?“ zeptala jsem se a neodpověděla na Stefanovu poznámku.

Lítostivě zavrtěl hlavou. „Paní se neobtěžovala prozradit mi víc, než kolik jsem ti už řekl.“ Obličej mu na okamžik ztuhl. „Ani si nejsem jistý, jestli mi nelhala. Je možné, že vůbec nic neví. Možná bude lepší, když si najdeš nějakou výmluvu, abys nemusela se mnou, Mercy.“

„Cizinci už jednoho muže zabili a udělali z Adamova domu kůlničku na dříví,“ řekla jsem. „Pokud tvá paní ví, kde jsou, musíme se jí na to zeptat.“

Podivně formálně se mi uklonil, otočil se k Samuelovi a zazubil se na něj, aniž by odhalil špičáky. „Neznám vás. Musíte být ve městě nový.“

Představila jsem je, ale bylo očividné, že se ze Samuela a Stefana nestanou ihned přátelé – a nebyla to Stefanova vina.

Byla jsem trochu překvapená. Oba muži byli šarmantní a dokázali ostatní snadno přimět k úsměvu. Samuel se ale choval nezvykle ponuře. Očividně neměl rád upíry.

Naskočila jsem do dodávky a čekala, zatímco se Stefan se Samuelem velmi zdvořile přeli o to, kde kdo bude sedět. Oba si vyhlídli zadní sedadlo. Byla jsem ochotná uvěřit tomu, že se Stefan jen snaží být ohleduplný, ale Samuel nechtěl, aby upír seděl za ním.

Než mohl odložit zdvořilé chování a bez obalu mu to říct, přerušila jsem je. „Potřebuji Stefana vpředu, aby mi řekl, kam jet.“

Zee mi zaklepal na okýnko, a když jsem nastartovala, abych ho spustila, podal mi dýku, kterou tasil, když Stefan vystoupil ze stínů, spolu s něčím koženým, co vypadalo jako opasek a pochva.

„Vezmi si to,“ řekl. „Opasek si můžeš přitáhnout.“

„Mohu?“ zeptal se Stefan nesměle, když se usadil vedle mě. Zee úsečně kývl a já podala dýku Stefanovi.

Upír vzal čepel do rukou a obracel ji ve světle lampičky v dodávce. Chystal se mi ji vrátit, ale Samuel se natáhl mezi sedadla a vzal mu ji. Vyzkoušel ostří a řízl se přitom do prstu. Nadechl se, ucukl a strčil si palec do úst.

Na okamžik se nic nedělo. Potom se dodávkou rozlila moc, která se v ničem nepodobala moci alfů ani magii, již používala Elizaveta Arkaděvna. Připomínala spíše maskovací kouzlo fae a chutnala po kovu a krvi. Vzápětí se znovu rozhostil klid.

„Myslím, že není zrovna moudré krmit staré čepele krví,“ poznamenal Stefan mírně.

Zee zaklonil hlavu a z plna hrdla se rozesmál. „Poslouchejte tady upíra, Samueli, synu Brana. Mojí dceři vaše krev až příliš chutná.“

Samuel mi vrátil dýku i ostatní věci, které k ní patřily. „Zee,“ řekl a potom, jako by něco pochopil, německy pokračoval, „*Siebold Adelbertkrieger aus dem Schwarzwald*.“

„Siebold Adelbertsmiter z faeské rezervace Walla Walla,“ řekl Zee mírně.

„Siebold Přemožitel Adelberta z Černého lesa,“ přeložila jsem a poprvé jsem použila něco z povinných lekcí cizího jazyka. Nezáleželo na tom. Ať už v angličtině nebo v němčině, v Samově podání to znělo jako titul, ale pro mě to nic neznamenalo.

Stačí se zastavit v jakékoli irské vesnici a poví vám jména všech fae, s nimiž jejich předci přišli do styku. Skály a tůňky tam nesou jména víl a kelpiů, kteří tam žijí. Germánské příběhy se točí spíše okolo hrdinů. Existuje jen málo germánských fae,

například Lorelei či Dupynožka, čili Rumplcimprcampr, o nichž existují příběhy, které lidem prozradí jejich jména spolu s varováním, s kým mají co do činění.

Ale Samuel o Zeem něco věděl.

Zee si všiml mého pohledu a znovu se zasmál. „Nezačínej, děvče. Žijeme v přítomnosti a minulost ať se stará sama o sebe.“

Vystudovala jsem dějiny, což je jeden z důvodů, proč jsem automechanik. Většinou uspokojuji svoji touhu po minulosti čtením historických románů a romancí. Už dříve jsem se snažila Zeeho přimět, aby mi vyprávěl příběhy, ale je stejně uzavřený jako vlkodlaci. Minulost skrývá příliš mnoho stínů. Teď jsem ale měla jméno, a to znamenalo, že až se vrátím domů, podívám se na internet.

Zee pohlédl na Stefana a smích mu zmizel z očí. „Dýka asi proti upírům moc nezmuže, ale chci, aby měla u sebe aspoň něco na obranu.“

Stefan kývl. „Dovolí jí nechat si ji.“

Dýka mi ležela v klíně a vypadala jako obyčejná zbraň, když jsem si ale vzpomněla na dotyk její moci, opatrně jsem ji vrátila do pochvy.

„Nedívej se jim do očí,“ řekl mi Zee nečekaně. „A to platí i pro vás, doktore Cornicku.“

„Nehraj s upíry hry na dominanci,“ řekl Samuel. „Vzpomínám si.“

Staré vlčí úsloví však mělo i pokračování. Říkalo: „Rovnou je zabij.“ Byla jsem ráda, že si tu část nechal pro sebe.

„Máte ještě nějaké varování, upíre, který tvrdíte, že jste Merciným přítelem?“ zeptal se Zee.

Stefan pokrčil rameny. „Nepřistoupil bych na to, kdybych si myslel, že jí chce paní ublížit. Prostě se nudí. Mercy umí odpovídat, aniž by cokoli slíbila. Pokud vlk zvládne totéž, do úsvitu bychom měli být bezpečně v postelích.“

10.

Nevím, kde jsem očekávala, že upíři budou žít. Asi mě ovlivnily levné horory, takže jsem si představovala nějaké velké viktoriánské sídlo v nechvalně proslulé části města. Na předměstí Kennewicku pár takových stojí a většina je vypulírovaná a vymalovaná jako stará operní diva. A přestože se v okolí nachází několik sešlejších čtvrtí, většina je plná domků příliš malých na to, aby se v nich usídlil i velmi malý klan.

Nemělo mě tedy překvapit, že jsem jela ulicí, kde na elegantně vydlážděných příjezdových cestách domů stály mercedesy, porsche a BMW. Silnice se zařezávala do svahu kopce, který nabízel krásný výhled na město. Už třicet let si na prudkém srázu stavěli přepychová sídla doktoři, právníci a prezidenti multimilionových společností. Ale jak nám Stefan řekl, upíři tu byli první.

Na konci hlavní ulice vedla menší, štěrková silnice mezi dvě dvoupodlažní cihlové budovy. Vypadala jako příjezdová cesta, ale pokračovala dál na neobhospodařovaný pozemek.

Jeli jsme asi čtvrt kilometru obvyklým roštím východního Washingtonu – lipnicí luční, pelyňkem a kotvičníkem – potom jsme vystoupali na malý kopec, který byl právě dost velký na to, aby ukryl rozlehlou dvoupodlažní haciendu obklopenou dva a půl metru vysokou zdí. Cesta vedla dolů z kopce a výhled na dům se tak omezil na to, co bylo vidět dvoukřídlou bránou z kovaného železa. Napadlo mě, že rozmáchlé španělské oblouky dokonale maskují fakt, že budova nemá skoro žádná okna.

Podle Stefanových instrukcí jsem zaparkovala na zarovnané zemi těsně před zdí. Upír vyskočil, obešel vůz a otevřel mi dveře, než Samuel stačil vůbec vystoupit.

„Mám to tu nechat?“ zeptala jsem se Stefana a zvedla Zeeho dýku. Zbraň byla příliš velká, než abych ji ukryla bez faeského maskovacího kouzla, které neovládám, a tak jsem se cestou rozhodla, že možná bude lepší nechat ji v autě.

Stefan pokrčil rameny a rukama si zlehka klepal do steh, jako by slyšel nějakou hudbu, kterou my ne. Byl to jeho zlozvyk, jen zřídkakdy stál naprosto nehybně.

„Tak starým artefaktem si možná získáš větší úctu,“ řekl Samuel, když obešel dodávku. „Vezmi si ji s sebou.“

„Nechtěla bych vyvolat špatný dojem,“ vysvětlila jsem.

„Neočekávám, že by dnes večer došlo k násilí,“ řekl Stefan. „Dýka nic nevyprovokuje.“ Zazubil se na mě. „Ale v tomhle státě je nošení podobné zbraně nelegální. Nezapomeň si ji odepnout, až budeš odcházet.“

A tak jsem si několikrát omotala kožený opasek okolo boků. Přezka byla vyrobená ručně a neměla zobáček, takže jsem jí konec pásku provlékla a zavázala ho.

„Máš to příliš volné,“ řekl Stefan a natáhl se po mně, ale Samuel se ke mně dostal první.

„Utáhni si to víc okolo pasu,“ řekl a upravil mi pásek. „Pak si opasek posuň na boky, aby ti ho váha čepele nestáhla až ke kotníkům.“

Když byl konečně spokojený, ustoupil.

„Nejsem nepřítel,“ řekl Stefan mírně.

„My víme,“ řekla jsem.

Stefan mě poplácal po rameni, ale pokračoval: „Nejsem váš nepřítel, vlku. Riskuji víc, než tušíte, když vás беру pod svoji ochranu. Paní pro vás chtěla poslat někoho jiného. Myslím, že to by se vám nelíbilo.“

„Proč riskujete?“ zeptal se Samuel. „Proč nás chráníte? Trochu vím, co to znamená. Neznáte mě a Mercy je jen váš automechanik.“

Stefan se zasmál a ruku stále nechával na mém rameni. „Mercy je moje přítelkyně, doktore Cornicku. Matka mě učila, že o přátele mám pečovat. Vaše snad ne?“

Lhal. Nevím, proč jsem si tím byla tak jistá, ale věděla jsem to.

Vlkodlaci dokáží říct, kdy člověk lže. Já to poznám, jen když onu osobu dobře znám a dávám *opravdu* dobrý pozor. Má to co dělat se změnou zvuků, které osoba obvykle vydává, dechu, pulsu a tak podobně. Obvykle si těchto věcí moc nevšímám. Stefana jsem nikdy neprokoukla ani jsem z něj nevycítila obvyklé emoce, které mají výrazný pach. A Stefanův puls a dech byly nevyzpytatelné. Někdy mě napadlo, že dýchá jen proto, že ví, jak lidi znervózňuje, když to nedělá.

A přesto jsem věděla, že lže.

„Právě jsi nám zalhal,“ ozvala jsem se. „Proč nám pomáháš?“ Vysmekla jsem se mu a obrátila se k němu tváří, takže jsem měla Samuela za zády.

„Na tohle nemáme čas,“ řekl Stefan a z obličeje mu vyprchala trocha života.

„Potřebuji vědět, jestli ti můžeme věřit,“ namítla jsem. „Nebo alespoň do jaké míry.“

Zaklonil hlavu a rozhodil ruce jako mág na pódiu a já ucítila dotyk skutečné magie. Stejně jako Zeeho měla i Stefanova magie zemitou příchutí, bylo v ní ale něco temnějšího.

„Dobrá,“ řekl. „Ale neobviňujte mě, když bude mít náladu pod psa, protože jsme ji nechali čekat. Dnes večer jsi mi zavolala a položila otázku.“

„Co jste teď udělal?“ zeptal se Samuel tiše.

Stefan podrážděně vydechl. „Postaral jsem se o to, abychom byli jediní, kdo uslyší náš rozhovor, protože někteří noční tvorové mají velmi dobré uši.“

Obrátil se zpátky ke mně. „Zavolal jsem naší účetní a ta mě ihned přepojila k paní, což není obvyklé. Paní se zajímala víc tady o doktora Cornicka než o tvoji otázku. Zašla za mnou a přinutila mě, abych ti zavolal zpátky, neplánovala, že vás doprovodím. Nechtěla, abyste měli jakoukoli ochranu, když jsem se ale nabídl, nemohla odmítnout. Jsem tady, Mercy, protože chci zjistit, co ji vyburcovalo z letargie, do které upadla po tom, co sem byla vyhoštěna. Musím vědět, jestli je to dobře, anebo to znamená potíže pro mě a mé druhy.“

Kývla jsem. „V pořádku.“

„Ale udělal bych to i kvůli našemu přátelství,“ dodal.

Samuel se nečekaně a trochu hořce zasmál. „Samožřejmě. Všichni děláme kvůli přátelství s Mercy hlouposti,“ prohlásil.

*

Stefan nás nevzal dovnitř hlavní bránou, která byla dost velká na to, aby jí projel nákladňák, nýbrž nás zavedl k postranní brance.

Na rozdíl od roští před bránou byl pozemek za zdí pečlivě upravený. Dokonce i v listopadu byla tráva ve světle narůstajícího měsíce tmavá a bujná. Na chráněných místech okolo domu kvetlo několik růží a posledních pár chryzantém. Zahrada byla zřízena ve francouzském stylu s pečlivě upravenými a vyrovnanými záhony. Kdyby byl dům postaven ve viktoriánském nebo tudorovském stylu, byl by celkový dojem úchvatný, vedle španělské haciendy však zahrada působila dost divně.

Stěny lemovaly holé šlahouny hroznového vína. V měsíčním světle vypadaly jako mrtví ukřižovaní na laťoví, které je podpíralo.

Zachvěla jsem se a přisunula se blíž k Samuelovu teplu. Střelil po mně divným pohledem, asi vycítil můj neklid, položil mi ale ruku na rameno a přitáhl si mě blíž.

Šli jsme po dlážděné cestičce podél bazénu zakrytého na zimu a kolem domu k širokému trávníku. Na jeho opačné straně stál dvoupodlažní dům pro hosty asi třetinové velikosti hlavního sídla. Stefan nás vedl k této menší budově.

Dvakrát zaklepal, pak otevřel dveře a mávnutím nás pozval do vstupní haly agresivně vyzdobené barvami a materiály amerického jihozápadu, a to včetně hliněných květináčů a sošek bůžků. Výzdobě však nedominovala vůně pouště, nýbrž neznámých květin a koření.

Kýchla jsem a Samuel nakrčil nos. Sušené květiny možná měly zmást náš čich, nebyly ale jedovaté. Nelíbilo se mi to, ale i přes pronikavou vůni jsem cítila starou kůži a tlející látku. Rychle, nepozorovaně jsem se rozhlédla, ale neviděla jsem nic, co by vysvětlovalo zápach hniloby. Všechno vypadalo nově.

„Počkáme v salónu,“ řekl Stefan a zamířil pod klenutými stropy do chodby.

Pokoj, do kterého nás uvedl, byl o polovinu větší než největší místnost v mém karavanu. Na poměry sídla však působil útulně. Opustili jsme jihozápadní téma, barvy ale i nadále zůstávaly zemitě teplé.

Sedělo se tu pohodlně, pokud máte rádi měkce polstrovaný nábytek. Stefan se posadil do křesla a tvářil se naprosto uvolněně, i když ho téměř spolkl. Já usedla na okraj lenošky, která byla mnohem pevnější, kdybych ale potřebovala rychle vstát, zpomalila by mě.

Samuel si sedl do podobného křesla jako Stefan, ale vyskočil na nohy, sotva ucítil, že do něj zapadá. Přesunul se za lenošku a vyhlédl ven z obrovského okna, které pokoji dominovalo. Bylo to první okno, které jsem v domě spatřila.

Dovnitř jím pronikal měsíční svit a hladil ho po tváři. Zavřel slastně oči a já cítila, jak ho měsíc volá, i když ještě není v úplňku. Já měsíc neslyším, ale Samuel mi jeho píseň jednou popsal slovy básníka. Když naslouchal jeho hudbě, rozlilo se mu po tváři takové blaho, že vypadal přímo úchvatně.

A nebyla jsem jediná, kdo si to myslel.

„Ach, ty jsi ale fešák,“ ozval se hlas. Zněl hrdelně a lehce evropsky a patřil ženě v šatech ze zlatého hedvábí. Sahaly jí do půlky lýtek, ale v kombinaci s teniskami a sportovními podkolenkami vypadaly zvláštně.

Rudozlaté kudrny měla elegantně vyčesané a sepnuté, takže odhalovaly diamantové náušnice, které ladily s drahým náhrdelníkem. Okolo očí a úst měla jemné vrásky.

Byla cítit trochu jako Stefan, takže jsem předpokládala, že je upír, ale její vrásky mě zaskočily. Stefan vypadal sotva na dvacet, a já tak předpokládala, že nemrtví jsou na tom stejně jako vlkodlaci, jejichž buňky se při proměně zregenerují a zvrátí škody napáchané věkem, nemocemi a zkušenostmi.

Žena vstoupila do pokoje a rozběhla se k Samuelovi, který se otočil a vážně se na ni zahleděl. Když se k němu přitiskla, postavila se na špičky a olízla mu hrdlo, chytil ji zezadu za krk a pohlédl na Stefana.

Přesunula jsem se ještě víc k okraji lenošky a otočila se, abych je mohla sledovat přes opěradlo. O Samuela jsem se nijak zvlášť nebála, byl totiž připraven zlámat ženě vaz. Člověk by to asi nedokázal, ale on není člověk.

„Lilly, milovaná Lilly.“ Stefan si povzdychl a narušil tak sílíci napětí v místnosti. „Neolizuj hosty, drahoušku. Kde je tvé vychování?“

Ztuhla a opřela se nosem o Samuela. Sevřela jsem pevně jílec Zeeho dýky a doufala, že ji nebudu muset použít. Samuel se ubrání sám, v to jsem alespoň doufala, ale nerad ubližuje ženám. A Stefanova Lilly vypadala velmi žensky.

„Říkala, že máme pro pobavení hosty,“ protestovala Lilly jako trucovité dítě, když zjistí, že se slíbený výlet do hračkárství odkládá.

„Určitě tím myslela, že ty máš bavit je, zlatíčko.“ Stefan se nepohnul z křesla, ale ramena měl napjatá a předklonil se.

„Ale voní tak dobře,“ zamumlala. Zdálo se mi, že trhla hlavou dopředu, ale musela jsem se zmýlit, protože Samuel se ani nepohnul. „Je tak teploučký.“

„Je vlkodlak, drahoušku. Nechutnal by ti.“ Stefan vstal a pomalu obešel lenošku. Vzal Lilly za ruku a políbil ji. „Pojď a pobav nás, má paní.“

Něžně ji odtáhl od Samuela a formálně ji doprovodil k pianinu v koutě pokoje. Vytáhl lavici a pomohl jí posadit se.

„Co mám hrát?“ zeptala se. „Mozarta nemám ráda. Byl to takový hrubián.“

Stefan se špičkami prstů dotkl její tváře. „Cokoli si budeš přát. S radostí si tě poslechneme.“

Přehnaně si povzdychla, ramena jí poklesla, ale pak se jako loutka napřímila a položila ruce na klávesy.

Nemám ráda klavírní hudbu. Když jsem vyrůstala, byla v Aspen Creeku jen jedna učitelka hudby a ta hrála pouze na klavír. Čtyři roky jsem každý den půl hodiny bušila do kláves a s každým rokem jsem klavír víc a víc nenáviděla. A on nenáviděl mě.

Během okamžiku jsem ale pochopila, že jsem se v piánu mýlila, tedy alespoň v případě Lilly. Připadalo mi nemožné, že tak krásný zvuk vyluzuje malé pianino a křehká žena u něj.

„Liszt,“ zašeptal Samuel, odstoupil od okna a posadil se na opěradlo lenošky. Zavřel oči a *poslouchal*, jako naslouchá písni měsíce.

Jakmile se Lilly plně soustředila na hudbu, ucouvl Stefan od klavíru. Přesunul se ke mně a podal mi ruku.

Pohlédla jsem na Samuela, ale ztratil se v hudbě. Vzala jsem Stefana za ruku a nechala si pomoci na nohy. Odvedl mě na opačnou stranu místnosti a teprve pak mě pustil.

„Tohle z ní neudělala proměna v upíra,“ řekl. Nešeptal, ale mluvil tak tiše, aby ho nebylo přes hudbu slyšet. „Její stvořitel ji našel, jak hraje na piáno v drahém bordelu. Rozhodl se, že ji chce, a proměnil ji dřív, než poznal, že je postižená. Za

obvyklých okolností by ji čekala milosrdná smrt, protože je nebezpečné tolerovat upíra, který se nedokáže ovládat. Vím, že u vlkodlaků to chodí stejně. Ale nedokázali jsme snést představu, že ztratíme její hudbu. A tak ji držíme v sídle klanu a střežíme ji jako poklad.“

Odmlčel se. „Obvykle jí ale není dovoleno toulat se bez dozoru. Má pečovatele, kteří dbají o její bezpečí – a o bezpečí našich hostů. Možná se paní baví.“

Dívala jsem se, jak Lilly kmitá rukama po klávesách a vyluzuje hudbu o síle a intelektu, který sama postrádá. Vzpomněla jsem si na to, co se stalo, když vešla do místnosti.

„Co kdyby Samuel zareagoval jinak?“ zeptala jsem se.

„Neměla by proti němu šanci.“ Stefan se nešťastně zhoupnul na patách. „Nemá žádné zkušenosti s neochotnými oběťmi a Samuel je starý. Lilly je náš poklad. Kdyby jí ublížil, celý klan by žádal odplatu.“

„Tiše,“ řekl Samuel.

Hrála Liszta dlouho. Ne jeho rané, lyrické kousky, nýbrž ty, které složil poté, co slyšel hrát houslistu Paganiniho. Přímo uprostřed jednoho zběsilého kousku najednou přešla k bluesové melodii, kterou jsem nepoznávala a jež se převalovala místností jako velká líná kočka. Hrála Beatles, Chopina a něco vágně orientálního, než se pustila do známých tónů Malé noční hudby.

„Myslel jsem, že Mozarta nemáš ráda,“ nadhodil Stefan, když skončila a začala pravou rukou vytukávat nějakou melodii.

„Jeho hudbu ráda mám,“ vysvětlila s pohledem upřeným na klávesnici. „Ale byl to prasák.“ Dvakrát udeřila rukama do kláves. „Ale je mrtvý, a já ne. Nejsem mrtvá.“

Nemínila jsem se s ní hádat. Ne když křehkým prstem zlomila klávesu. Ani nikdo jiný nic neřekl.

Zprudka vstala od piána a prošla místností. Na okamžik se zastavila před Samuelem, když si ale Stefan odkašlal, přihopkala k němu a políbila ho na bradu. „Půjdu se najíst,“ řekla. „Mám hlad.“

„Dobře.“ Stefan ji objal, otočil a něžně ji postrčil ven z pokoje.

Na mě ani jednou nepohlédla.

„Takže to měla být léčka?“ zeptal se Samuel s línou bodrostí, která u něj zněla divně.

Stefan pokrčil rameny. „Pro tebe, pro mě nebo možná pro Lilly. Vyberte si.“

„To mi připadá dost komplikované,“ namítla jsem. „Kdyby Samuel zemřel, rozmetal by Bran tohle místo na kusy. V celém státě by nezůstal jediný upír.“ Pohlédla jsem na Stefana. „Tvá paní je možná mocná, ale vlkodlaci jsou v přesile. Tri-Cities není tak velké. Kdyby vás tu byly stovky, všimla bych si toho. Bran může povolát všechny alfy v Severní Americe.“

„Je hezké vědět, co si o nás vlkodlaci myslí. Postarám se o to, aby paní nechala vlka na pokoji, protože by se jich měla bát,“ ozvalo se za mnou.

Vyskočila jsem a otočila se a Stefan se postavil mezi mě a nově příchozí. Tato upírka nepůsobila ani étericky, ani svůdně. Kdyby nebyla upír, odhadla bych ji na šedesát, a každý rok se jí vyryl do ponuře nesouhlasného výrazu tváře.

„Estelle,“ řekl Stefan. Nedokázala jsem říct, jestli ji zdraví, představuje nebo plísňuje.

„Změnila názor. Nepůjde nahoru, aby se s vámi setkala. Mají přijít za ní.“ Estelle si Stefana vůbec nevšimla.

„Jsou pod mojí ochranou.“ Stefanův hlas potemněl způsobem, jaký jsem ještě neslyšela.

„Můžeš jít taky, pokud chceš.“ Pohlédla na Samuela. „Budete mi muset odevzdat všechny kříže a jiné posvátné předměty, které máte u sebe, prosím. K paní nesmí nikdo vstoupit ozbrojen.“

Nastavila kožený váček zdobený zlatem a Samuel si rozepnul řetízek. Když si ho vytáhl zpoza košile, nezářil ani se netřpytil. Byl to obyčejný kov, ale já viděla, jak se upírka zachvěla, když se přiblížil k její kůži.

Pohlédla na mě a já vytáhla svůj řetízek a ukázala jí ovečku. „Žádné kříže,“ řekla jsem otevřeně. „Nečekala jsem, že si dnes večer půjdu promluvit s vaší paní.“

Na Zeeho dýku ani nepohlédla, vůbec ji nepovažovala za zbraň. Stáhla provázky na měšci a držela ho za ně. „Pojďte se mnou.“

„Za minutku je přivedu,“ řekl Stefan. „Jdi jí říct, že už jsou na cestě.“

Upírka povytáhla obočí, ale beze slova odešla a vzala s sebou váček se Samuelovým křížkem.

„Děje se tu víc, než jsem si myslel,“ řekl Stefan rychle. „Dokážu vás ochránit před většinou upírů, ale ne před paní. Pokud chcete, dostanu vás odsud a pokusím se zjistit, co potřebujete, jinak.“

„Ne,“ řekl Samuel. „Už jsme tady. Dokončíme to.“

Samuelova slova splývala a já střelila ostrým pohledem po Stefanovi.

„Znovu nabízím, že vás odsud odvedu.“ Tentokrát pohlédl Stefan na mě. „Nedovolím, aby se tobě nebo tvému příteli něco stalo.“

„Když nebude paní chtít, dokážeš zjistit, kde cizí vlkodlaci jsou?“ zeptala jsem se ho.

Zaváhal, a to byla dostatečná odpověď.

„Takže si s ní půjdeme promluvit,“ řekla jsem.

Stefan kývl, ale nezdál se z toho nadšený. „Pak vám musím připomenout gremlinovo varování. Vyhněte se jejímu pohledu. Bude mít u sebe další upíry, ať už dovolí, abyste je viděli, nebo ne. Nedívejte se nikomu do očí. Je tu čtyři nebo pět upírů, kteří by dokázali očarovat i vlka.“

Obrátil se a vedl nás domem k výklenku ukrývajícimu točité kované schodiště. Vydali jsme se po něm dolů a já předpokládala, že jdeme do sklepení, ale mířili jsme mnohem hlouběji. Jak Stefan šel, rozsvěcela se na betonové stěně malá světla. Díky nim jsme viděli schodiště a betonovou šachtu, kterou jsme scházeli dolů, nesvítila ale dost jasně na to, abychom zahlédli víc. Z malých průduchů foukal čerstvý vzduch, který sice udržoval cirkulaci, ale zároveň mi bránil cokoli cítit.

„Kam až to vede?“ zeptala jsem se a snažila se potlačit klaustrofobní nutkání otočit se a dát se na útěk.

„Asi šest metrů hluboko.“ Buďto se Stefanův hlas rozléhal, anebo zvuk vydávalo něco pod námi.

A možná jsem byla prostě nervózní.

Schodiště končilo betonovou podestou. Panovala tu tak dokonalá tma, že jsem i navzdory nočnímu vidění viděla jen na několik metrů. Cítila jsem bělidlo a několik pachů, na které jsem nikdy dřív nenarazila.

Stefan se pohnul a s blikáním ožilo několik fluorescenčních světel. Stáli jsme v prázdné místnosti s betonovou podlahou, stěnami i stropem. Působila sterilně a velice prázdně.

Stefan nezaváhal a zamířil přes místnost do úzkého, mírně stoupajícího tunelu. Stěny lemovaly v pravidelných intervalech ocelové dveře bez klik. Slyšela jsem, jak se za nimi něco hýbe, a raději jsem přidala do kroku, až jsem se mohla dotknout Samuelova ramene, což mě uklidnilo. Když jsem mýjela poslední dveře, něco do nich zevnitř vrazilo takovou silou, až se chodbou rozlehlo hluboké zadunění. Za dalšími dveřmi se někdo – nebo něco – ječivě rozesmál. Smích ukončil pronikavý vřískot.

Než utichl, skoro jsem visela Samuelovi na zádech, on ale byl stále uvolněný a nezrychlil se mu ani dech, ani tep. K čertu s ním. Já se zhluboka nenadechla, dokud jsme neminuli i poslední dveře.

Tunel zahnul a podlaha končila dvanácti schody prudce stoupajícími vzhůru. Vedly do pokoje s omítnutými klenutými zdmi, dřevěnými podlahami a měkkým osvětlením. Přímo naproti schodišti stál přepychový kožený gauč, jehož křivky kopírovaly klenutí stěn.

O jednu z područek se opírala žena podepřená dvěma silnými, vyšívanými polštáři. Oblečená byla do hedvábí. Cítila jsem zbytky bource morušového a slabý pach, který jsem si začínala spojovat s upíry.

Její šaty byly prosté, ale drahé, a odhalovaly její postavu ve víru barev od fialové po rudou. Úzká chodidla měla bosá, jen nehty jí zdobil purpurový lak. Zapřela si je tak, že jí kolena poskytovala oporu pro paperback, který zrovna četla.

Dokončila stránku, označila ji oslím rohem a nedbale odložila knihu na podlahu. Sundala si nohy z gauče a otočila se tváří k nám, teprve pak zvedla pohled. Udělala to tak ladně, že jsem sotva stačila sklopit oči.

„Představ nás, Stefano,“ řekla a její hluboký hlas zněl díky italskému přízvuku ještě svůdněji.

Stefan se uklonil. Formální gesto by mělo u někoho v roztrhaných džínách vypadat divně, u něj ale působilo spíše vznešeně a staromódně.

„*Signoro* Marsilie,“ řekl. „Dovolte, abych vám představil Mercedes Thompsonovou, výbornou automechaničku, a jejího přítele, doktora Samuela Cornicka, marokova syna. Mercy, doktore Cornicku, toto je signora Marsilie, paní klanu střední Columbie.“

„Vítejte,“ řekla.

Vadilo mi, jak lidsky ženy nahoře působily se svými vráskami a nedokonalostmi. Ve Stefanovi jsem vycítila něco zvláštního. Poznala jsem, že není člověk, už když jsem ho poprvé spatřila, ale ty ženy se mohly klidně vydávat za lidi.

Tato však ne.

Zírala jsem na ni a snažila se zjistit, proč se mi ježí vlasy vzadu na krku. Vypadala asi na dvacet, očividně zemřela a stala se upírem dřív, než ji mohl život poznamenat. Vlasy měla blondáté, což byla barva, kterou jsem si s Italy nikdy nespojovala. Její oči ale byly tmavé, stejně tmavé jako ty mé.

Rychle jsem odtrhla pohled od její tváře. Zrychlil se mi dech, když jsem si uvědomila, jak snadné je zapomenout. Nedívala se ale na mě. Stejně jako ostatní upíři se soustředila jen na Samuela, což je pochopitelné. Je syn maroka, Branův syn, a mnohem vlivnější osoba než automechanička. A většina žen raději kouká na něj než na mě.

„Řekla jsem něco, co vás pobavilo, Mercedes?“ zeptala se Marsilie. Její hlas zněl příjemně, ukrývala se v něm ale moc podobná síle alfů.

Rozhodla jsem se říct pravdu, abych viděla, jak zareaguje. „Jste dnes večer už třetí žena, která mě naprosto ignoruje,

signoro Marsilie. Považuji to ale za naprosto samozřejmé, protože i já nedokážu od doktora Cornicka odtrhnout oči.“

„Často tak působíte na lidi, doktore Cornicku?“ zeptala se šibalsky. Vidíte? Pořád se soustředila jen na něj.

Samuel, vyrovnaný Samuel, zakoktal: „Já... já ne...“ Zmlkl, zhluboka se nadechl, a když opět promluvil, podobal se víc sám sobě: „Pravděpodobně máte s opačným pohlavím víc štěstí než já.“

Zasmála se a já si konečně uvědomila, co mi na ní tolik vadí. Na jejích výrazech a gestech bylo něco nepřírozeného, jako by lidi jen napodobovala. Kdybychom tu nebyli, možná by vůbec nevypadala jako člověk.

Zee mi řekl, že moderní počítačová grafika umožňuje filmařům stvořit počítačem animované postavy, které vypadají téměř lidsky. Ale v jistém okamžiku zjistili, že čím víc se postavy podobají skutečnosti, tím nepříjemněji na diváky působí.

Přesně jsem věděla, co tím myslel.

Vše zvládala *téměř* dokonale. Srdce jí tlouklo, dýchala pravidelně. Pleť měla zružovělou, jako by se právě vrátila z procházky v chladu. Ale její úsměvy byly lehce nesprávné, přicházely buďto příliš pozdě, nebo příliš brzy. Dokázala velice dobře napodobit člověka, ale ne natolik, aby vypadala skutečně – a z toho drobného rozdílu mě mrazilo u páteře.

Obvykle se dokážu ovládat stejně dobře jako vlkodlaci. Kojoti jsou přízrůbivá, přátelská stvoření. Ale kdybych v tu chvíli byla kojot, dala bych se na útěk.

„Stefano říká, že se chcete dozvědět víc o cizincích, kteří mi dobře zaplatili za to, že je nechám na pokoji.“ Opět mě ignorovala a mně to vůbec nevadilo.

„Ano.“ Samuelův hlas zněl tiše, téměř snově. „Nakonec je tak jako tak najdeme, ale vaše informace by nám pomohly.“

„Až vám informaci dám,“ předla jako kočka, „promluvíme si o tom, jak mi marok zaplatí za spolupráci.“

Samuel zavrtěl hlavou. „Promiňte, signoro, nejsem oprávněn jednat s vámi o těchto věcech. Ale rád předám otci váš vzkaz.“

Našpulila trucovitě rty a já cítila, jak na něj působí, cítila jsem jeho sílící vzrušení. Z děsivých tvorů za ocelovými dveřmi se mu srdce nerozbušilo, ale z paní klanu ano. Předklonila se a on vykročil a zastavil se těsně před ní, s její tváří jen několik palců od svého rozkroku.

„Samueli,“ řekl Stefan tiše. „Máte na krku krev. Řízla vás Lilly?“

„Podívám se,“ navrhla signora. Zhluboka se nadechla a vydala hladový zvuk. Podobal se chrastění suchých starých kostí. „Ošetřím vás.“

To znělo jako moc, moc špatný nápad. A já nebyla jediná, kdo si to myslel.

„Jsou pod mojí ochranou, paní,“ řekl Stefan napjatě a formálně. „Přivedl jsem je sem, abyste si mohla promluvit s marokovým synem. Zaručil jsem se za jejich bezpečí svou cťou. Skoro jsem o ni přišel, když nás Lilly zaskočila bez doprovodu. Bylo by nešťastné, kdyby vaše přání protiřečila mým závazkům.“

Zavřela oči, sklopila hlavu a opřela se čelem o Samuelovo břicho. Znovu se zhluboka nadechla a Samuelovo vzrušení zesílilo, jako by ho z něj s každým vdechnutím vábila.

„Už je to tak dlouho,“ zašeptala. „Jeho moc mě volá jako brandy za chladné zimní noci. Těžko se mi přemýšlí. Kdo měl Lilly na starosti, když se objevila?“

„Zjistím to,“ řekl Stefan. „S potěšením vám viníka předvedu, abyste se mohla znovu starat o své lidi, paní.“

Kývla a Samuel zasténal. Otevřela oči. Už nebyly tmavé. V tlumeně osvětlené místnosti zářily rudozlatým ohněm.

„Mé sebeovládání už není tak dobré jako dřív,“ zamumlala. Očekávala jsem, že jí hlas zdrsní žhavým plamenem v jejích očích, namísto toho ale znězněl a svůdně se prohloubil, až začalo reagovat i mé tělo – a já se o ženy tímto způsobem nezajímám.

„Bylo by dobré vyzkoušet teď tvé jehňátko, Mercy.“ Stefan se plně soustředil na upírku, proto mi chvíli trvalo, než jsem si uvědomila, že mluví se mnou.

Pomalíčku jsem blížila k Samuelovi. Po pěti letech studia bojových umění jsem získala fialový pásek a sílu uzvednout díly

skoro stejně těžké, jako zvedají muži, a pochopila jsem, že proti upírovi zatraceně nic nezmůžu.

Přemýšlela jsem, jestli by bylo moudré srazit Samuela stranou, v tu chvíli jsem si ale uvědomila, co se mi smysly snaží celou dobu napovědět. Byli tu další upíři, které jsem neviděla ani neslyšela, jen cítila.

Rozhodla jsem se poslechnout Stefanovu radu. Vytáhla jsem řetízek. Je tak dlouhý, že si ho dokážu sundat přes hlavu. Zvedla jsem ho v ruce ve stejnou chvíli, kdy se Marsilie pohnula.

Vyrostla jsem s vlkodlaky, kteří běhají rychleji než chrti, a já jsem přesto o něco rychlejší. Marsiliin pohyb jsem ale ani nezaregistrovala. V jednu chvíli se tiskla k Samuelovým džínům a vzápětí ho nohama objímala okolo pasu a ústa mu tiskla na krk. Vše, co se stalo pak, trvalo sotva pár vteřin, mně to ale připadalo jako celá věčnost.

Jakmile začala Marsilie pít krev, iluze skrývajících ostatní upíry se rozplynula a já viděla, že jich u stěny stojí šest. Vůbec se nesnažili vypadat jako lidi a já tak spatřila šedou kůži, propadlé tváře a oči jiskřící jako drahokamy. Žádný se nepohnul, ani když Stefan Marsilii chytil a pokusil se ji odtrhnout. A nezasáhli, ani když jsem přikročila k Samuelovi s hloupým řetízkiem omotaným okolo zápěstí. Asi žádného z nás nepovažovali za hrozbu.

Samuel zavřel oči a zaklonil hlavu, aby poskytl Marsilii lepší přístup. Byla jsem tak vyděšená, že jsem sotva dýchala, když jsem přitiskla stříbrnou ovečku Marsilii na čelo a rychle, horečnatě se pomodlila, aby fungovala jako kříž.

Marsilie byla zabraná do krmení stejně jako Samuel a malé figurky na čele ani mě si vůbec nevšímala. Pak se téměř najednou stalo několik věcí. Až později jsem si je seřadila do správného pořadí.

Ovečka v mé ruce zahořela strašidelným modrým plamenem jako Bunsenův hořák. Marsilie najednou dřepěla na opěradle gauče, co nejdál od řetízku a Samuela. Vřeštěla tak pronikavě, že jsem ji sotva slyšela, a provedla gesto rukama.

Všichni sebou rázem praštili o podlahu, Samuel, Stefan i Marsiliini strážci, takže jsem tvář v tvář paní klanu zůstala stát

jen já s ovečkou svítící jako absurdně malý neonový nápis. Napřed mě napadlo, že padli k zemi dobrovolně, že zareagovali na nějaké tajné znamení, kterého jsem si nevšimla. Ale Marsilie trhla bradou vzhůru, rychle a nelidsky, a znovu zavřískla. Těla na podlaze se zkroutila jako v agonii. A já si uvědomila, že mě o dech nepřipravil jen strach, nýbrž i magie. Marsilie jim nějak ubližovala.

„Nechte toho,“ poručila jsem tak autoritativně, jak jen jsem dokázala. Vyznělo to ale tence a roztřeseně a vůbec ne působivě.

Odkašlala jsem si a zkusila to znovu. Dokázala jsem předstoupit před Brana poté, co jsem si bez řidičáku a bez svolení půjčila jeho porsche a rozsekala ho o strom, tak snad dokážu nepišťet. „Dost. Nikdo vám neublížil.“

„Neublížil?“ zasyčela, odhodila si z čela vlasy a ukázala mi ošklivou spáleninu od mého řetízku.

„Vysávala jste Samuelovi krev bez jeho svolení,“ prohlásila jsem pevně, jako bych věděla, že mi to umožnilo zasáhnout a bránit ho. Nebyla jsem si jistá, ale na vlky blufování funguje. A upíři dají na hereckou šmíru.

Vystrčila bradu, ale nic neřekla. Zhluboka se nadechla a já si uvědomila, že nedýchala od chvíle, kdy jsem ji zahнала od Samuela. Víčka se jí chvěla, jak vdechla pachy v místnosti. Já taky cítila strach, bolest, krev a něco sladkého a svůdného, co se mísilo s pachy přítomných.

„Už je to dlouho, co se mi do rukou naposledy dostal někdo takový,“ řekla. „Krvácel a byl napůl chycený.“ Neomlouvala se, ale spokojím se s vysvětlením, jen když se odsud dostaneme živí.

Stefanovi se podařilo procedit jediné slovo. „Past.“

Rychle načrtla do vzduchu kruh a trhla rukou dolů. Muži na podlaze ochabli a uvolnili se. S úlevou jsem si všimla, že Samuel pořád dýchá.

„To mi vysvětlí, Stefane,“ řekla a já si oddychla, že přesunula pozornost jinam.

„Past na vás, paní,“ řekl Stefan ochraptěle, jako by křičel. „Poranili vlka a předložili vám ho jako dárek. Byli dobří. Nevšiml jsem si, že je zotročený, dokud jsem neuviděl krev.“

„Možná máš pravdu,“ řekla. Střelila podrážděným pohledem po mně. „Schovejte to, prosím. Už to nebudete potřebovat.“

„Všechno je v pořádku, Mercy,“ zašeptal Stefan. Nezvedl se ze země a dál ležel se zavřenýma očima, jako by mu došly síly.

Schovala jsem řetízek a místnost vypadala v prostém osvětlení ještě tmavší.

„Pověz mi o té pasti, Stefano,“ poručila, slezla z opěradla gauče a posadila se. Možná se pohledem zastavila příliš dlouho u Samuela, který i nadále ležel ochabně na zemi, ale aspoň že nepřirozené plameny v jejích očích pohasly v jiskřičky.

Upíři jeví známky života, ale jen Stefan se pohnul. Zasténal, sedl si a promnul si čelo, jako by ho bolela hlava. Jeho pohyby byly trhané, nelidské.

„Lilly za námi poslali bez dozoru. Napadlo mě, že měla způsobit potíže. Kdyby ji Samuel zabil, rozpoutalo by to válku mezi klanem a marokem. Ale možná šlo o víc. Myslel jsem, že ho nestačila označit, ale teď jsem přesvědčený, že ho zotročila. Poslali ho sem dolů a předložili vám ho jako syrový, krvavý steak. Kdybyste Samuela zabila, což bylo víc než pravděpodobné, když dobrovolně hladovíte.“ Slyšela jsem nesouhlas v jeho hlase. „Kdybyste Samuela zabila...“ Odmlčel se.

Olízla si rty, jako by na nich stále cítila krev. Při pohledu na Samuela jí přes obličej přelétl smutný výraz, jako by litovala, že ji zastavili.

„Kdybych ho zabila, vypukla by válka.“ Odvrátila se od Samuela a pohlédla mi do očí, nic se ale nestalo. Zamračila se a zdála se méně překvapená než já. Ale možná pořád fungovala ovečka a chránila mě před její magií. Ťukala dlouhými, pěstěnými nehty o sebe, jako by o něčem přemýšlela.

„Čelili bychom obrovské přesile,“ řekl Stefan, když stále mlčela. Viditelně se vzchopil a vstal. „Kdyby došlo k válce, museli bychom opustit zemi.“

Ztuhla, jako by jeho slova měla velký význam. „Opustit tuhle prokletou poušť a vrátit se *domů*...“ Zavřela oči. „Kvůli tomu by mnozí riskovali můj vztek.“

I ostatní upíři se pohnuli. Postavila jsem se mezi ně a Samuela a důvěřovala jsem Stefanovi, že se postará o svoji paní. Začali vstávat, ale zdálo se, že se soustředí víc na Samuela než na Marsilii. Ignorovali mě jako skoro každý tu noc a pomalu se blížili.

„Vstávej, Same.“ Strčila jsem do něj patou.

Stefan pronesl něco rytmickým hlasem s nezaměnitelnou kadencí italštiny. Upíři ztuhli uprostřed pohybu, někteří v nepřírozených pózách, jako by imitovali mimy.

„Co je se Samuelem?“

Ptala jsem se Stefana, ale odpověděla Marsilie. „Moje kousnutí ho očarovalo,“ řekla. „Lidé mohou po Polibku i zemřít, ale na vlkodlakovi to asi nezanechá následky. Kdybych měla menší moc, vůbec by mi nepodlehl.“ Znělo to velmi potěšeně.

„Tak jak se to mohlo podařit Lilly?“ zeptal se Stefan. „Nebyl to úplný Polibek, ale přesto ho zotročila.“

Dřepla si u mých nohou a dotkla se Samuelova krku. Nelíbilo se mi, že se prostě někde jen tak objeví, a obzvláště pak v blízkosti Samuela, který se nemohl bránit.

„To je dobrá otázka,“ zamumlala. „Branův syn je dominantní?“

„Ano,“ odpověděla jsem. Víím, že pro lidi je obtížné odlišit dominantního vlka od submisivního. Myslela jsem si, že upíři to dokáží.

„Pak ho Lilly zotročit nemohla. Ale... někdo jí k tomu mohl propůjčit moc.“ Zvedla si prsty k ústům a olízla z nich Samuelovu krev. Znovu se jí rozzářily oči.

Sáhla jsem si za triko a chystala se znovu vytáhnout ovečku, za zápěstí mě ale chytila bledá ruka a strhla mě k tělu z chladných kostí a šlach.

Než jsem si stačila uvědomit, že mě někdo chytil, zareagovala jsem. Kdybych o tom přemýšlela, nikdy bych se nepokusila odhodit upíra stejným způsobem jako člověka, ale šlo o reflex zrozený ze stovek hodin strávených v doju.

Přistál rovnou na Samuelovi, protože Marsilie uskočila z cesty. Upír se otočil a mě napadlo, že na mě znovu skočí, zaměřil se ale na Samuela. Vrhla se mu na krvácející krk.

Marsilie upíra odtrhla a rozervalo Samuelovi kůži v místech, kde se zakousl. Bez zjevné námahy upíra odhodila na nejbližší stěnu. Na zem se sesypala omítka, upír se odrazil, vyskočil na nohy a zavrčel, když si ale uvědomil, kdo ho odhodil tentokrát, zmlkl.

„Ven, drahoušci.“ Všimla jsem si, že spálenina na jejím čele se hojí. „Ven, než se necháme zlákat chutným pamlskem a ztratíme všechnu čest.“

Konečně jsem vytáhla ovečku, ale než se mohla rozzářit, zůstali jsme sami, Stefan, Samuel a já.

11.

Za jedněmi dveřmi v chodbě se schovával výtah. Uvnitř se Stefan vyčerpaně opřel o stěnu. Samuela, který stále krvácel, byl v bezvědomí, ale dýchal, jsme museli nést.

„Určitě je v pořádku?“ zeptala jsem se, a ne poprvé.

„Nezemře,“ řekl, což nebylo úplně totéž.

Výtah plynule zastavil, dveře se otevřely a odhalily kuchyň. Jasná světla se odrážela ve skříňkách z javorového dřeva a v pracovních deskách z krémového kamene. Nebyla tu žádná okna, ale chytře rozmístěná zrcadla a zezadu prosvícená barevná skla je nahradila. Vedle ledničky se nacházelo něco, co ve mně vzbudilo mnohem větší zájem, a sice dveře ven. Nepočkala jsem na Stefana, rozrazila jsem je a vyběhla na pečlivě zastřižený trávník. Zhluboka a roztřeseně jsem lapala po vzduchu, který byl cítit prachem a výfukovými plyny namísto upíry, a já si uvědomila, že jsem vyšla z hlavního domu.

„Domy jsou propojené tunely,“ řekla jsem, když Stefan sešel dolů po schodech.

„Na mluvení teď není čas,“ zachroptěl.

Ohlédla jsem se a uvědomila si, že zápolí se Samuelovým tělem.

„Myslela jsem, že upíři jsou dost silní na to, aby trhali ze země stromy i s kořeny,“ prohlásila jsem.

„Ne potom, co s nimi skončí Marsilie,“ řekl Stefan. Nadhodil si Samuela, aby se mu lépe nesl.

„Proč si ho nehodíš přes rameno?“ zeptala jsem se.

„Protože nechci, aby se tak probudil. Nebude zrovna šťastný vlk. Takhle ho můžu rychle pustit a klidit se z cesty, když bude potřeba.“

„Ponesu ho,“ ozval se cizí hlas.

Stefan se otočil a vycenil zuby a já poprvé spatřila jeho špičáky. V šeru noci vypadaly bílé a ostré.

Kousek od nás stál další upír v džínech a rozhalené bílé pirátské košili, jakou často vídáte na jarmarcích a ve starých filmech s Errolem Flynnem. Na něm nevypadala dobře. Ramena měl příliš úzká a ploché břicho vypadalo vyzábale, ne sexy. Ale taky je možné, že jsem měla na jednu noc upírů po krk.

„Klid, Stefane.“ Upír zvedl ruku. „Marsilii napadlo, že bys mohl potřebovat pomoc.“

„Tím chceš říct, že nechtěla, aby byl doktor Cornick poblíž, až se probere z kouzla Polibku.“ Stefan se uvolnil. „Dobrá.“

Upíři si mezi sebou Samuela předali. Nově příchozí si očividně nedělal stejné starosti jako Stefan, protože si vlkodlaka přehodil přes rameno.

Noc byla tichá, plnilo ji ale napjaté očekávání, které jsem znala z lovu. Někdo nás pozoroval, jaké překvapení. Nikdo z nás nepromluvil, když jsme šli zahradou a ven z hlavní brány, kterou někdo, zatímco jsme byli uvnitř, otevřel a podepřel.

Otevřela jsem posuvné dveře dodávky a ukázala na dlouhé zadní sedadlo. Upír v pirátském oblečku si shodil Samuela z ramene a položil ho do auta. Tak obrovská síla působí děsivěji u upírů než u vlkodlaků – ti alespoň vypadají jako silní lidé.

Poté co upír bezpečně uložil Samuela, otočil se ke mně.

„Mercedes Thompsonová,“ řekl. „Má paní vám děkuje za návštěvu. Díky ní jsme odhalili problémy, kterých bychom si jinak nevšimli. Také vám děkuje za to, že jste jí a jejímu vazalovi, Stefanu Uccellovi, pomohla zachovat si čest.“ Zatvářila jsem se skepticky a on se usmál. „Prohlásila, že ještě nikdy neutíkala před ovčí. Před kříži, posvátnými svítky i před svěcenou vodou, ale nikdy ne před ovčí.“

„Beránek Boží,“ vysvětlil Stefan. Zdálo se, že už je zase skoro sám sebou, a loktem se opíral o dveře dodávky. „Nemyslel jsem si, že to bude fungovat. Jinak bych jí samozřejmě řekl, aby přívěsek odevzdala Estelle.“

„Samozřejmě.“ Upír se na mě šarmantně usmál. „V každém případě vám mám předat omluvu signory Marsilie za veškeré nepříjemnosti, které jste dnes v noci zažili. Doufám, že vyřídíte naši omluvu i doktoru Cornickovi. Prosím, vysvětlete mu, že mu paní nechtěla ublížit, ale její nedávná indispozice způsobila, že někteří její poddaní ztratili... kázeň. Budou potrestáni.“

„Povězte signoře, že si její omluvy cením a že se rovněž omlouvám za problémy, které jsme jí způsobili,“ lhala jsem. Ale asi jsem si vedla dobře, protože Stefan kývl na souhlas.

Upír se uklonil, za řetízek mi opatrně podal Samuelův křížek a útržek silného, ručně vyráběného papíru. Voněl stejným kořením jako dům a stála na něm kennewická adresa. Byla napsaná rozmáchlým písmem někoho, kdo se ještě učil psát brkem.

„Chtěla vám to dát osobně, ale požádala mě, abych vám řekl víc. Vlci zaplatili skoro deset tisíc dolarů za právo bydlet na této adrese dva měsíce.“

Stefan se napřímil. „To je příliš. Proč chtěla tolik peněz?“

„Nechtěla. Zaplatili bez vyjednávání. Vyjádřil jsem znepokojení nad touto podivnou transakcí, ale signora...“ Pohlédl na Stefana a pokrčil rameny.

„Marsilie není sama sebou už od chvíle, kdy ji vypověděli z Milána,“ řekl mi Stefan. Pohlédl na druhého upíra. „Dobře že k

tomu dnes v noci došlo. Je úžasné vidět paní opět mocnou a hladovou, Andre.“

Nezvolila bych zrovna slovo „úžasné“.

„To doufám,“ prohlásil druhý upír drsně. „Ale spí už dvě stě let. Kdo ví, co se stane, až se probudí. Možná jsi tentokrát doběhl sám sebe.“

„Nebyl jsem to já,“ zamumlal Stefan. „Někdo se snaží vyvolat problémy. Paní slíbila, že to mohu vyšetřit.“

Upíři zírali jeden na druhého a nedýchali.

Nakonec Stefan řekl: „Ať už byl jejich úmysl jakýkoli, podařilo se jim ji konečně probudit. Kdyby při tom neohrozili mé hosty, nepátral bych po nich.“

Upíří politika, pomyslela jsem si. Lidi, vlkodlaci a očividně i upíři, nezáleží na tom kdo. Když se sejdou víc než tři pohromadě, začnou bojovat o moc.

Trochu jsem to chápala. Staří vlci se stahují do ústraní, pryč od měnícího se světa, až žijí jako poustevníci v jeskyních a ven vychází, jen aby se nakrmili. Nakonec ztratí zájem i o to. Znělo to, jako by Marsilie trpěla podobným neduhem. Některým upírům očividně vyhovovalo, že se o ně paní nestará, Stefan mezi ně ale nepatřil. Vypadalo to, že Andre neví, na čí stranu se postavit. Já stála na straně toho, kdo mě nechá na pokoji.

„Paní chtěla, abych ti taky něco dal,“ řekl Andre Stefanovi.

Ozvala se rána, jako když někdo vystřelí z pistole, Stefan zavrával a přitiskl si ruku na tvář. Teprve ve chvíli, kdy se na jeho líci objevil otisk ruky, jsem si uvědomila, co se stalo.

„Ochutnávka,“ řekl mu Andre. „Dnes má plno práce, ale zítra se k ní po setmění dostavíš. Měl jsi jí říct, co Mercedes Thompsonová je, jakmile ses to dozvěděl. Měl jsi paní varovat, ne dovolit, aby to zjistila až ve chvíli, kdy odolala její magii. Neměl jsi ji sem vůbec vodit.“

„Nepřinesla ani kůl, ani svěcenou vodu.“ Stefan nedal nijak najevo, že by mu úder vadil. „Nepředstavuje pro nás nebezpečí. Sotva tuší, co je, a není nikdo, kdo by ji učil. Neloví upíry a neútočí na ty, kdo ji nechávají na pokoji.“

Andre trhl hlavou tak rychle, že to mělo být nemožné, a otočil se ke mně. „Je to pravda, Mercedes Thompsonová? Nelovíte ty, kdo vás jen děsí?“

Byla jsem unavená, dělala jsem si starosti o Samuela a popravdě jsem byla překvapená, že jsem setkání se signorou Marsilií a jejími poskoky přežila.

„Já nelovím nic než občas nějakého králíka, myš nebo bažanta,“ řekla jsem. „Až do tohoto týdne to bylo všechno.“ Kdybych nebyla tak vyčerpaná, poslední větu bych si nechala pro sebe.

„Co se stalo tento týden?“ zeptal se Stefan.

„Zabila jsem dva vlkodlaky.“

„Vy?“ Andre po mně střelil ne zrovna lichotivým pohledem. „Bránila jste se a zrovna jste měla po ruce pistoli?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Jednoho pobláznil měsíc, zabil by každého, kdo by se k němu přiblížil. Roztrhla jsem mu hrdlo a on vykřácel. Druhého jsem zastřelila, než mohl zabít alfu.“

„Roztrhla jsi mu hrdlo?“ zamumlal Stefan, zatímco Andre očividně nevěděl, jestli mi má věřit, nebo ne.

„Byla jsem v tu dobu kojot a snažila jsem se ho přimět, aby mě pronásledoval.“

Stefan se na mě zamračil. „Vlkodlaci jsou rychlí.“

„Já vím,“ odsekla jsem podrážděně. „Já jsem rychlejší.“ Vzpomněla jsem si na divokou honičku s Branovou družkou a dodala jsem: „Tedy většinou. Nechtěla jsem ho zabít...“

Někdo zaječel a já zmlkla. Čekali jsme, ale žádné další zvuky se neozvaly.

„Raději bych se měl postarat o paní,“ řekl Andre a zmizel. Prostě zmizel.

„Budu řídit,“ řekl mi Stefan. „Raději si sedni dozadu k doktoru Cornickovi, aby měl u sebe někoho, komu důvěřuje, až se probudí.“

Podala jsem mu klíče a naskočila si dozadu.

„Co se stane, až se probudí?“ zeptala jsem se, když jsem se usadila na zadním sedadle, zvedla Samuelovi hlavu a přesunula

se pod ni. Pohládila jsem ho po vlasech a po krku. Na ráně na krku se už vytvořily strupy.

„Možná nic,“ řekl Stefan, sedl si za volant a nastartoval. „Vlci ale někdy nereagují na Polibek zrovna dobře. Signora Marsilie dávala přednost vlkům před lidmi, proto přišla o své postavení v Itálii a byla poslána sem.“

„Pít krev vlkodlaků je tabu?“ zeptala jsem se.

„Ne.“ Otočil dodávku a vydal se zpátky po příjezdové cestě. „Pít krev vlkodlačí milenky Pána noci ano.“

Řekl Pán noci, jako bych měla vědět, kdo to je. „Kdo je Pán noci?“

„Pán Milána – nebo jím alespoň byl, když jsme o něm slyšeli naposledy.“

„Kdy to bylo?“

„Asi před dvěma sty lety. Vyhostil signoru Marsilii sem spolu se všemi, kdo jí byli zavázáni životem nebo vazalstvím.“

„Před dvěma sty lety tady nic nebylo,“ řekla jsem.

„Prý prostě píchl špendlíkem do mapy. Máš pravdu, nic tu nebylo. Nic než poušť, prach a indiáni.“ Upravil si zpětné zrcátko, aby mě v něm viděl, pohlédl mi do očí a pokračoval: „Indiáni a něco, s čím jsme se doposud nikdy nesetkali, Mercy. Byli to měňavci, kteří neslyšeli volání měsíce. Muži a ženy, kteří se mohli proměnit podle libosti v kojota. Z velké části byli imunní vůči magii, díky níž můžeme žít mezi lidmi neodhalení.“

Zírala jsem na něj. „Nejsem imunní vůči magii.“

„Neřekl jsem, že jsi,“ odpověděl. „Ale část naší magie tě prostě obchází. Proč si myslíš, že jsi odolala Marsiliinu vzteku, když jsme sebou my ostatní sekli o zem?“

„Díky ovci.“

„Nebylo to ovci. Kdysi dávno, Mercedes, by tě to, co jsi, stálo život. Zabíjeli jsme takové, jako jsi ty, kdykoli se naskytla příležitost, a oni nám opláceli stejným.“ Usmál se na mě a já cítila, jak mi z jeho chladného, ledového pohledu tuhne krev v žilách. „Upíři jsou všude okolo, Mercedes, a ty jsi jediný kožoměnc poblíž.“

Vždycky jsem si myslela, že Stefan je můj přítel. Dokonce ani v sídle klanu jsem nepochybovala o jeho přátelství, ne doopravdy. Byla jsem hlupák.

„Dostanu se domů sama,“ řekla jsem mu.

Obrátil pohled zpět k silnici, tiše se zasmál a zastavil u okraje. Vystoupil a nechal motor běžet. Uvolnila jsem ruku, kterou jsem svírala Samuelovi rameno, a přinutila jsem se opustit bezpečí zadního sedadla.

Neviděla jsem Stefana ani ho necítila, když jsem vystoupila z vozu a zamířila na místo řidiče, jeho pohled mě ale pálil v zádech. Rozjela jsem se, ale pak jsem sundala nohu z plynu a dupla na brzdu.

Stáhla jsem okýnko a zavolala do noci. „Vím, že tam nebydlíš. Jsi cítit kouřem a popcornem. Chceš svézt domů?“

Zasmál se. Vyskočila jsem a pak znovu, když se naklonil do okýnka a poplácal mě po rameni.

„Jdi domů, Mercy,“ řekl a zmizel, tentokrát doopravdy.

*

Ploužila jsem se za nákladáky a kombíky a přemýšlela o tom, co jsem se právě dozvěděla.

Věděla jsem, že upíři jsou stejně jako fae, vlkodlaci a jejich příbuzní nadpřirozenými tvory Starého světa. Přišli sem ze stejných důvodů jako většina lidí: získat bohatství, moc nebo půdu a uniknout pronásledování.

Během renesance byla existence upírů veřejným tajemstvím. Mít pověst upíra dodávalo moc a prestiž. Italská a francouzská města se pro ně stala útočišti. Ale i přesto jich nebylo mnoho. Bylo to podobné jako s vlkodlaky, většina lidí, která se chtěla stát upíry, zemřela dřív, než mohla dosáhnout cíle. Většina princů a šlechticů, o nichž se říkalo, že jsou upíři, byli jen chytří muži, kteří využívali této pověsti k odrazení soků.

Církev se na to dívala jinak. Když jí španělská invaze do Nového světa naplnila truhly, takže už nebyla závislá na

laskavosti šlechticů, rozhodla se jít nejen po upírech, ale i po všech ostatních nadpřirozených tvorech.

Zemřely stovky, možná tisíce lidí, kteří byli obviněni z upírství, čarodějnictví a lykantropie. Jen malé procento jich doopravdy bylo upíry, ale přesto to byly těžké ztráty – lidé se totiž našťestí pro ně množí rychleji než nemrtví.

A tak přišli upíři do Nového světa, protože byli stejnými obětmi církevní perzekuce jako quakeři a puritáni, jen byli jiní. Vlkodlaci a jejich příbuzní, kteří rovněž odpovídali na volání měsíce, přišli najít nová lovecká teritoria. Fae se snažili uniknout chladnému železu průmyslové revoluce, ta je ale přesto dostihla. Imigranti pak společnými silami zničili většinu nadpřirozených tvorů, kteří v Americe původně žili, takže po nich nezůstaly ani příběhy.

A moji lidé byli očividně mezi nimi.

Zabočila jsem na nájezd na dálnici do Richlandu a vzpomněla si na něco, co mi kdysi řekla matka. Moc dobře mého otce neznala. V mé poloprázdné šperkovnici ležela stříbrná spona opasku, kterou vyhrál v rodeu a daroval ji matce. Řekla mi, že měl oči barvy sluncem prozářeného zázvorového piva a že chrápal, když spal na zádech. Věděla jsem o něm už jen jednu další věc – kdyby někdo našel jeho rozmlácený truck dřív, mohl žít. Nezemřel rovnou při nehodě. Něco ostrého mu rozřízlo tepnu a on vykrvácel.

Zezadu z dodávky se něco ozvalo. Trhla jsem zpětným zrcátkem, až jsem viděla na zadní sedadlo. Samuel měl otevřené oči a silně se třásl.

Stefan mi neřekl, jak vypadá zlá reakce na Polibek, ale byla jsem si jistá, že to brzy zjistím. Míjela jsem odbočku ke columbijskému parku, přesto se mi podařilo na ni zabočit, aniž by do mě zezadu někdo nabořil.

Zajela jsem na malé parkoviště vedle dílny údržbářů. Zastavila jsem, zhasla světla, proklouzla mezi sedadly a opatrně se přiblížila k Samuelovi.

„Same?“ řekla jsem a on se tak na okamžik přestal divoce vzpírat.

Ve stínech dodávky se zaleskly jeho oči. Cítila jsem adrenalin, hrůzu, pot a krev.

Musela jsem bojovat s nutkáním vzít nohy na ramena. Jedna moje část věděla, že takový strach musí mít nějakou příčinu. Ta druhá pochopila, proč vlkodlaci reagují na upíří Polibek tak zle. Po probuzení se nemohli pohnout a poslední, na co si vzpomínali, bylo, že jim něco vysávalo krev. To by vyvolalo hrůzu v každém vlkodlakovi.

„Tiše,“ řekla jsem a dřepla si do prostoru mezi sedadlem a posuvnými dveřmi. „Upíří jsou pryč. To, co cítíš, je důsledek kousnutí. Znehybní oběť, aby se mohli napít nepozorovaně. Vyprchá to. Stefan říkal, že to na tobě nezanechá následky.“

Začal mi naslouchat. Poznala jsem to podle toho, jak se mu uvolnila ramena. Potom mi zazvonil mobil.

Zvedla jsem ho, ale nečekaný zvuk byl na Samuela příliš. Dodávka se divoce zakymácela, jak přešel zadní sedadlo do zavazadlového prostoru.

„Ano?“ řekla jsem tiše.

„Mercy.“ Byl to Warren a jeho hlas zněl naléhavě. „Musíš sem přijet, jak nejdříve to půjde. A vezmi s sebou Samuela.“

Samuel vydával za sedadlem pronikavé zvuky. Proměna byla pro vlky bolestivá i ve chvílích, kdy se cítili pohodlně a dychtili po lovu. Proměnit se za pachy hrůzy a krve ve vzduchu nemohlo být dobré. Vůbec ne.

„Samuel je indisponován,“ řekla jsem, zrovna když zařval agonií a zoufalstvím. Bojoval s proměnou.

Warren zaklel. „Pověz, bojí se Adam, že ho někdo ve smečce zradil?“

„To je moje vina,“ řekla jsem. „Warrene, míří smečka k tobě domů?“

Zabručel. Takže asi ano.

„Pověz to Adamovi.“

„Připravil jsem steak a před hodinou ho nakrmil. Spí. Než jsem ti zavola, pokoušel jsem se ho probudit, ale upadl do hlubokého, léčivého spánku. Netuším, co udělat, abych ho vzbudil.“

„Doktor Cornick ano,“ zamumlala jsem a trhla sebou nad zvuky, které Samuel vydával vzadu ve voze. „Ale v tuhle chvíli nemůže k telefonu.“

„To je v pořádku, Mercy.“ Jeho hlas zněl najednou klidně. „Postarám se o to. Pokud Samuel podstupuje nedobrovolnou proměnu, vypadni odtamtud a dej mu čas, aby se uklidnil.“

„Cože? Mám nechat Samuela lovit uprostřed Kennewicku? To si nemyslím.“

„Nepozná tě, ne pokud se mění takhle. Nebude to Samuel, Branův syn, jen vlk.“

Zvuky za sedadlem se začaly podobat víc vlčím než lidským.

„Mercy, vypadni odtamtud.“

„To je v pořádku, Warrene,“ řekla jsem a doufala jsem, že se nemýlím.

Vlci, skuteční vlci, nejsou obvykle zákešní, pokud nejsou vyděšení, zranění nebo zahnaní do kouta. Vlkodlaci jsou vždy zákešní a připravení zabíjet.

„Pokud se něco pokazí, pověz mu, že mě dostali upíři,“ řekla jsem. „Myslím, že si to nebude pamatovat. A bude to vlastně tak trochu pravda. Upíři v něm vyvolali proměnu. Pověz mu to.“ Zavěsila jsem.

Na útěk už bylo pozdě, ale stejně bych neutekla. Měla bych Samuela opustit a nechat ho, aby se vypořádal s následky běsnění svého vlka? Samuel je léčítel, obránce slabých. Nebyla jsem si jistá, jestli by dokázal žít s tím, že prolil krev nevinných.

Kdysi dávno jsem ho už jednou opustila. Znovu to neudělám.

Zvuky utichly a já slyšela jen těžké lapání po dechu, cítila jsem ale jeho vztek. Neobtěžovala jsem se svléknout a prostě jsem se proměnila. Svlékání by trvalo příliš dlouho. Když se nad opěradlem objevila Samuelova bílá hlava, couvala jsem zrovna z trička a podprsenky.

Ztuhla jsem, přitiskla se břichem k podlaze vozu a ocas stáhla mezi nohy. Nevzhlédla jsem, ale cítila jsem, jak povolily pružiny, když pomalu přešel opěradlo a zůstal stát na sedadle.

Tolik jsem se bála, že jsem skoro nemohla dýchat. Věděla jsem, co musím udělat, ale nebyla jsem si jistá, jestli to dokážu.

Kdyby si jedna moje část nebyla absolutně jistá, že mi Sam, můj Sam, neublíží, nedokázala bych to.

Byl naprosto zticha. V Montaně vlci při lovu vyjí, ale ve městě loví naprosto bezhlesně. Vrčení, kňučení a štěkot jsou součástí zastrašovací taktiky, tichý vlk vás zabije.

Samuel zůstal stát na zadním sedadle a já se převrátila na záda a nastavila břicho jeho čelistem. Natáhla jsem čenich a odhalila i hrdlo. Byla to jedna z nejtěžších věcí, jakou jsem kdy udělala. Ne že by mě nemohl stejně snadno zabít, i kdybych zůstala ležet na břiše, ale odhalit zranitelné břicho je mnohem horší. Submisivitu prostě nemám v krvi.

Dodávka se znovu zhoupla, jak seskočil dolů a dopadl skoro na mě. Cítila jsem jeho zlost – kyselý zápach strachu zmizel spolu s jeho lidskostí a zůstal jen vlk. Horký dech mi čečral chlupy, jak mě očichával a čenichem mi při tom prohraboval srst. Vztek se pomalu zklidnil a spolu s ním zmizela i prudkost, díky níž jsem věděla, co cítí.

Naklonila jsem hlavu, zariskovala jsem a pohlédla na něj. Samuel zaplňoval prostor mezi sedadlem a posuvnými dveřmi. Byla jsem pod ním uvězněná, přední tlapu měl totiž opřenou u mých ramen. Najednou mě ovládla klaustrofobie. Instinktivně jsem se pokusila přetočit.

Ihned jsem se sice ovládla, ale Samuel se přesto vrhl vpřed, varovně zavrčel a cvakl mi čelistmi před čenichem. Snažila jsem se najít v jeho vrčení útěchu, protože teoreticky vzato, pokud vrčel, nechystal se mě zabít, ale byla jsem si příliš vědomá výbušné povahy vlkodlaků.

Najednou se pohnul a chytil mě zuby za krk, ale příliš zešíroka, než aby šel po krkavici. Cítila jsem přes srst jeho zuby, zastavily se ale, sotva pronikly na kůži.

Modlila jsem se, aby měl Bran pravdu a Samuelův vlk mě považoval za družku. Pokud se mýlil, zaplatíme za to oba, já i Samuel.

Ani jsem se nepohnula a srdce mi zoufale bušilo v hrudi. Najednou mě pustil, něžně mě kousl do čenichu a nehlučně se stáhl.

Překulila jsem se na nohy, otrásla se, abych si upravila srst, a konečně se vysmekla z podprsenky. Samuel ležel natažený na zadním sedadle a pozoroval mě nádhernýma bílýma očima. Mrkl, pak si položil čenich na přední tlapy a zavřel oči. Beze slov mi tak řekl, že obě půlky jeho duše jsou opět spojené.

Slyšela jsem, jak se cestou k parku blíží auto s tiše předoucím silným motorem. Co nejrychleji jsem se proměnila zpátky v člověka a začala se shánět po oblečení. Světle zelené spodní prádlo jsem našla nejdřív. Sportovní podprsenka se mnohem snadněji obléká, než svléká, a tričko jsem našla tak, že jsem na ně šlápla.

Auto se přiblížilo, zpomalilo a světlomety ozářilo oknem dodávky její útroby.

„Kalhoty, kalhoty, kalhoty,“ opakovala jsem a šmátrala rukou po podlaze. Zavadila jsem o ně prsty, zrovna když venku zapraskal štěrk a auto zastavilo za námi. A taky jsem našla Zeeho dýku. Strčila jsem ji pod gumovou podložku co nejdále od posuvných dveří.

Horečnatě jsem si natáhla kalhoty a zapnula zip a knoflík, právě když se u cizího auta otevřely dveře řidiče. Boty. Naštěstí byly bílé. Popadla jsem je a natáhla si je na bosé nohy, aniž bych je rozvazovala.

Zběsile jsem pohlédla na obrovskou bestii nataženou na zadním sedadle. Samuel se ještě nějakou dobu nebude moct proměnit zpátky, pravděpodobně celé hodiny. Chvilí trvá, než se vlkodlak, třeba i tak mocný jako Samuel, z vynucené proměny vzpamatuje, a na to, abych ho ukryla, už bylo příliš pozdě.

„Jsi hodný pes, Samueli,“ řekla jsem mu přísně. „Nevylekej toho milého strážníka. Na výlet na policejní stanici nemáme čas.“

Našlo si mě světlo baterky a já zamávala a pomalu otevřela posuvné dveře.

„Běhala jsem, strážníku,“ řekla jsem. Světlo mi bránilo pohlédnout mu do obličeje.

Nastala dlouhá odmlka. „Je jedna v noci, madam.“

„Nemohla jsem spát.“ Omluvně jsem se usmála.

„Běhat v noci sama není bezpečné, madam.“ Sklopil baterku a já rychle mrkala a doufala, že skvrny před očima brzy zmizí.

„Proto si s sebou vždycky беру jeho,“ řekla jsem a ukázala palcem dozadu do dodávky.

Policista zaklel. „Promiňte, madam. Ale, zatraceně, to je největší psisko, jaké jsem kdy viděl. A to jsme chovali bernardýny.“

„Neptejte se mě, co je za rasu,“ řekla jsem, vyklouzla z vozu a postavila se vedle policisty, abychom měli oči ve stejné úrovni. „Vzala jsem si ho z útulku, když byl ještě štěně. Veterinář říká, že to může být irský vlkodav zkřížený s něčím, jako je vlk nebo husky, nebo možná samojed.“

„Nebo sibiřský tygr,“ zabručel policista, ale nechtěl, abych to slyšela. Hlasitěji pak řekl: „Ukažte mi řidičák a papíry od vozu, madam.“ Uvolnil se, už nečekal potíže.

Otevřela jsem dveře spolujezdce a vytáhla peněženku z odkládací skříňky, kam jsem ji schovala, když jsme zastavili U strýčka Mikea. Hned vedle papírů od vozu a mého SIGu.

Život bude mnohem jednodušší, když milý strážník pistoli neuvidí – stejně jako marlinovku vzadu v dodávce. Sice jsem měla povolení nosit zbraň, ale raději bych celou věc nerozmazávala. Obzvláště pokud měl Stefan pravdu a Zeeho dýka byla nelegální.

Vytáhla jsem potřebné papíry a zavřela přihrádku – opatrně, aby SIG nezarachotil. Nemusela jsem si dělat starosti. Když jsem se ohlédla, zjistila jsem, že policista sedí na podlaze dodávky a hledí Samuela.

Kdyby to byl kterýkoli jiný vlkodlak, dělala bych si starosti. Nejsou mazlíčci a nemají rádi, když se k nim tak někdo chová. Samuel ale naklonil hlavu, aby policista našel to správné místo za jeho uchem, a slastně zasténal.

Samuel má lidi rád. Vzpomínám si, jak o přestávkách chodil do školy a hrál si s dětmi. Většina vlkodlaků se dětem vyhýbá, ale Samuel ne. Děti samozřejmě věděly, kdo je, a když ho viděly v lidské podobě, oslovovaly ho „doktore Cornicku“ a chovaly se k němu jako ke každému jinému dospělému. Když ale přišel do

školy jako vlk, jezdily na něm jako na poníkovi a honily se s ním, byl pro ně divokým, ale věrným vlčím přítelem. Bavilo ho to stejně jako děti.

„Je krásný,“ řekl policista, vstal a vzal si ode mě papíry. „Jak je velký, když se postaví?“

Luskla jsem prsty. „Samueli, pojď.“

Postavil se na sedadle a vrškem hlavy se otřel o střechu dodávky. Pak se protáhl a seskočil ze sedadla na štvěrkovou cestu, aniž by se dotkl podlahy dodávky. Úmyslně se pohyboval jako velký pes, trochu nešikovně a pomale. Silná zimní srst a noční tma zamaskovaly rozdíly, které by se nedaly vysvětlit žádným křížením.

Přední tlapy vlkodlaků se podobají spíše medvědím nebo lvím než vlčím. Vlkodlaci používají drápy k trhání masa, proto potřebují jiné svalstvo.

Policista hvízdal a obešel ho. Dával si pozor, aby baterkou neposvítil Samuelovi do očí. „No páni,“ zamumlal. „Ani unce tuku a řekl bych tak devadesát kilo.“

„Myslíte? Nikdy jsem ho nevážila,“ řekla jsem. „Vím, že je těžší než já, a to mi stačí.“

Policista mi vrátil řidičák a papíry, aniž by se na ně doopravdy podíval. „Ale přesto by bylo lepší, kdybyste běhala za světla, madam. Park je v každém případě v noci zavřený, je to bezpečnější pro všechny.“

„Cením si vaší starostlivosti,“ řekla jsem upřímně a poplácala vlkodlaka lehce po hlavě.

Policista uhnul s autem, ale počkal, dokud jsem nezavřela Samuela vzadu v dodávce, a sledoval mě ven z parku až k nájezdu na dálnici, takže jsem nemohla zastavit a obléct si ponožky. Nesnáším, když musím chodit v kožených teniskách bez ponožek.

Samuel si přelezl na přední sedadlo, vystrčil hlavu z okýnka a přitiskl si uši k hlavě, aby se chránil před větrem.

„Nech toho,“ pokárala jsem ho. „Všechny části těla patří do auta.“

Ignoroval mě a otevřel tlamu, takže mu jazyk vlál stejně jako uši. Po chvíli vtáhl hlavu dovnitř a zazubil se na mě.

„Vždycky jsem to chtěla zkusit,“ přiznala jsem. „Až bude po všem, mohl by ses posadit za volant a já vystrčím hlavu z okna.“

Obrátil se ke mně, přední tlapy položil na podlahu mezi sedadly, čenich mi zabořil do břicha a zakňučel.

„Nech toho!“ vyjekla jsem a pleskla ho po čenichu. „To je neslušné.“

Zvedl hlavu a tázavě na mě pohlédl. Využila jsem toho a koukla na tachometr, abych se ujistila, že jedu v limitu.

„Způsobíš nehodu, Samueli Llewellyne Cornicku. Nestrkej nos do mých věcí.“

Odfrkl si, položil mi tlapu na koleno, dvakrát mě klepl – a strčil mi nos zpátky do pupku. Tentokrát byl rychlejší než moje plesknutí a stáhl se až na zadní sedadlo.

„Moje tetování?“ zeptala jsem se a on štěkl – bylo to velmi hluboké štěknutí. Přímo pod pupíkem mám vytetovaný otisk tlapy. Asi ho viděl, když jsem se bleskurychle oblékala. Pár dalších tetování mám na pažích.

„Karen, moje spolubydlící na vysoké, studovala umění. Vydělávala si tetováním. Pomohla jsem jí udělat zkoušku z chemie a ona mi jedno zadarmo nabídla.“

Dva roky jsem žila s matkou a předstírala jsem, že jsem dokonalá, protože jsem se bála, že i druhý domov ztratím stejně nečekaně jako první. Ani by mě nenapadlo udělat takovou pošetilost jako nechat se tetovat.

Matka stále viní Karen z toho, že jsem přešla od strojařiny k historii, čímž je přímo zodpovědná za mé současné povolání, a sice opravování starých aut. Matka má asi pravdu, ale jsem teď mnohem šťastnější, než bych byla jako strojní inženýr.

„Nechala mě prolistovat katalog s tetováním, která už dělala, a asi uprostřed jsem narazila na obrázek chlápka, který si nechal na záda vytetovat vlčí stopy, od boku k rameni naproti. Chtěla jsem něco menšího, a tak jsme se shodly na jediné stopě.“

Matka a její rodina věděly, co jsem, ale nikdo se neptal a já ukrývala svou kojotí podobu a snažila se co nejlépe zapadnout do

jejich životů. Byla to má vlastní volba. Kojoti jsou velmi přizpůsobiví.

Pamatuji si, jak jsem hleděla na záda toho muže a uvědomila si, že ačkoli se musím skrývat před ostatními, sama před sebou se schovávat nemůžu. A tak jsem si nechala tetováním ozdobit střed těla, kde jsem mohla svá tajemství lépe chránit a kde mě mohla držet pohromadě. Konečně jsem si začala užívat to, co jsem, místo abych si přála být vlkodlakem nebo člověkem, abych lépe zapadla.

„Je to otisk kojoti tlapy,“ řekla jsem pevně. „Ne vlčí.“

Zazubil se na mě a tentokrát vystrčil z okýnka nejen hlavu, ale i ramena.

„Ty jednou vypadneš,“ řekla jsem mu.

12.

„Smečka je na cestě,“ řekla jsem Samuelovi, když jsme pomalu projížděli kolem Warrenova domu, abychom se podívali, jaká je situace. „Nevím, kolik si pamatuješ z toho, co se dělo během proměny, ale volal Warren a žádal o pomoc. Adam spal a on ho nemohl vzbudit...“ Samuel byl v bezpečí, takže jsem si mohla dělat starosti o Adama. „Je to normální?“

Samuel kývl a mě zalila vlna úlevy. Odkáslala jsem si a pokračovala: „Smečce nemůžeme věřit, takže Warren asi udělá, co bude v jeho silách, aby jí zabránil se k němu dostat, což by bylo v pořádku, kdyby Adamovým zástupcem nebyl Darryl.“ Znamenalo to souboj.

Samuel mi kdysi řekl, že se vlkodlaci navzdory fyzickým výhodám, které získají, dožijí v průměru jen asi deseti let. Na statistice se částečně podílí vlci jako můj starý přítel doktor

Wallace, kteří musí být zlikvidováni během prvního roku. Ale většina vlkodlaků zemře v soubojích o dominanci s jiným vlkodlaky.

Nechtěla jsem, aby Warren, a dokonce ani Darryl dnes v noci zemřeli, byla by to totiž moje vina. Kdyby mi intuice nebo paranoia nenakukala, že se smečkou není něco v pořádku, Warren by se nikdy nepokusil Darrylovi zabránit dostat se k Adamovi.

V Richlandu panovalo ticho, ale obě strany ulice ve Warrenově bloku byly plné zaparkovaných aut. Poznala jsem Darrylova mustanga ze šedesátého sedmého. Smečka už dorazila. Zaparkovala jsem o blok dál a se Samuelem po boku jsem se rozběhla zpátky.

Na verandě před Warrenovými dveřmi stála žena. Černočerné vlasy měla stažené do culíku, který jí padal až do pasu. Když mě spatřila, založila si svalnaté paže na hrudi a rozkročila se. Byla učitelkou chemie na richlandské střední a Darrylovou družkou.

„Auriel,“ řekla jsem, vyšla nahoru po schodech a zastavila se na verandě naproti ní.

Zamračila se na mě. „Řekla jsem mu, že bys Adamovi nikdy neublížila, a on mi uvěřil. Řekla jsem mu, že bys nikdy nepoškodila smečku. Máš nám co vysvětlovat.“

Jako Darrylova družka zastávala Auriel ve smečce vysoké postavení. Obvykle bych si s ní o celé věci promluvila zdvořile, teď jsem se ale potřebovala dostat do Warrenova domu dřív, než někdo dojde k úhoně.

„Dobře,“ řekla jsem. „Ale vysvětlím své jednání Darrylovi, *ne tobě a ne teď*.“

„Darryl má práci,“ odsekla. Už v minulosti jsem si všimla, že učení teenagerů Auriel naučilo prohlédnout každou lež.

Znovu jsem otevřela ústa, abych něco namítla, ale ona mě přerušila: „Udržujeme Ticho.“

Vlci ovládají jen velmi málo tradiční magie. Občas se objeví někdo s darem, jaký má Charles, ale povětšinou se vlkodlaci dokáží jen proměnit a ovládají pár triků, které jim umožňují zabránit odhalení. A mezi takové triky patří Ticho.

Rozhlédla jsem se a spatřila čtyři lidi (bezpochyby bych našla i další, kdybych po nich pátrala), kteří stáli nevtíravě okolo Warrenova domu, měli zavřené oči a pohybovali ústy, jak odříkávali zaklínání, které mělo za úkol zastřít vše, co se dělo uvnitř kruhu.

Cílem bylo zajistit, aby souboj v kruhu nerušil okolí. A to znamenalo, že už začal. Smečka by nikdy dobrovolně neporušila Ticho a nevpustila mě dovnitř.

„Souboj je zbytečný,“ naléhala jsem. „Naprostě zbytečný.“

Vykulila oči. „Právě naopak, Mercy. Darryl je druhý ve smečce a Warren se mu postavil. To nemůže zůstat bez odpovědi. Můžeš si s ním promluvit, až potrestá viníka.“ Pohlédla na Samuela a stáhla obočí. Úplně jiným hlasem pronesla: „Kdo je to? V Adamově domě jsme našli mrtvé cizí vlky.“

„To je Samuel,“ řekla jsem netrpělivě a vykročila jsem. „Jdu dovnitř.“

Chystala se mi zastoupit cestu, když si ale všimla Samuelova neobvyklého zbarvení, zaváhala. „Který Samuel?“ zeptala se.

Dvakrát do roka se alfové schází s Branem v sídle jeho společnosti v Coloradu. Občas s sebou vezmou druhé a třetí vlky smečky, ale nikdy ne ženy. Zčásti to je z praktických důvodů. Alfové se mimo své teritorium necítí příjemně a s jinými alfy vycházejí dost špatně. S družkami po boku se neklid a teritoriální chování mohou rychle zvrhnout v násilí.

To znamená, že Auriel se se Samuelem nikdy nesetkala, ale slyšela o něm. Bílí vlci jménem Samuel nejsou běžní.

„Doktor Samuel Cornick,“ řekla jsem pevně. „Pusť nás dovnitř. Mám informaci o lidech, kteří napadli Adama.“

Byla jsem unavená a dělala si starosti o Warrena a Darryla, jinak bych podobnou chybu neudělala. Myslím, že kromě rozkazu v mém hlase nic jiného neslyšela.

Nebyla hloupá. Věděla, že nejsem Adamova družka, bez ohledu na to, co před smečkou prohlásil. Nejsem vlkodlak, nepatřím ke smečce, nejsem dominantnější než ona, a to znamená, že nemohla uposlechnout a udržet si přítom postavení.

Odhodila veškerou zdrženlivost a zastoupila mi cestu. Byla jsem mnohem vyšší než ona, ale ani jsem ji nezpomalila. Je vlkodlak, a když mě chytila za ramena a strčila do mě, zavravorala jsem o tři nebo čtyři kroky zpátky.

„Nejsi tu paní,“ prohlásila hlasem, který ve třídě dozajista fungoval.

Znovu se pokusila do mě strčit. Byla to chyba. Je mnohem silnější než já, ale nemá žádné zkušenosti s bojem v lidské podobě. Uhnula jsem do strany a nechala zapracovat setrvačnost. Lehce jsem do ní šťouchla a shodila ji ze schodů. Ztratila rovnováhu, takže nedokázala správně dopadnout, přistála na chodníku a udeřila se hlavou o schod.

Nepočkala jsem, abych zjistila, jestli je v pořádku. Prostý pád ze schodů vlkodlaka sotva zpomalí. Vlk, který stál nejbliž, se pohnul, ale musel se zastavit, aby nenarušil kouzlo Ticha.

Dveře nebyly zamčené, a tak jsem je otevřela. Samuel se prosmýkl okolo mě. Auriel vztekle zavrčela a já si radši pospíšila za ním.

Po Warrenově obývacího byl rozházený nábytek a knihy, ale Warren i Darryl byli stále v lidské podobě. To mi napovědělo, že se oba snaží zabránit tomu, aby se ze souboje stal boj na život a na smrt. Vlkodlaci byli i v lidské podobě sice silní, ale ani zdaleka ne tak smrtící jako ve vlčí.

Warren popadl jednu ze židlí a přerazil ji Darrylovi o hlavu. Zapaštění ztlumilo kouzlo, takže jsem sílu úderu mohla odhadnout jen podle rozprsknutých třísek a spršky krve.

Pohybem tak rychlým, že jsem ho skoro nezachytila, povalil Darryl Warrena na zem a popadl ho za krk.

Samuel k nim přiskočil, chňapl Darrylovi po zápěstí a rychle odtančil z dosahu. Jeho zásah byl tak nečekaný – nikdo nás neslyšel přicházet – že Darryl uvolnil sevření. Warren se mu vytrhl a odplazil se stranou.

Díky tomu mohl Samuel zaujmout pozici mezi nimi. Warren se zadýchaně opřel o stěnu a utřel si krev z očí. Darryl udělal dva rychlé kroky vpřed, pak ale poznal Samuela a skoro upadl, jak se ho snažil nedotknout. Na tváři se mu objevil naprostý úžas.

Jakmile jsem se ujistila, že Darryl ani Warren nebudou pokračovat v souboji, poplácala jsem Samuela po rameni, abych upoutala jeho pozornost. Pohlédl na mě a já si ukázala na ústa a uši. Bylo naprosto nepravděpodobné, že by mě vlkodlaci venku poslechli a ukončili zaklínání, a my si potřebovali promluvit.

Očekávala jsem, že Samuel vyjde ven, ale udělal něco jiného. Jeho moc se prohnala domem silou ohnivé bouře, jako když nějaký idiot otevře dveře a vpustí do místnosti, kde hodiny doutnal oheň, kyslík. Naplnil dům svým pachem a mocí. Vzduch praskal a jiskřil, až jsem měla pocit, že dýchám prskavky, se kterými si děti hrají na čtvrtého července. Výbuch moci se přese mě přelil takovou silou, až mě pálila kůže a já ztratila kontrolu nad tělem. Bezmocně jsem klesla na kolena. Před očima mi jiskřilo. Viděla jsem jen černé víry a ostré záblesky, proto jsem složila hlavu na kolena a měla jsem co dělat, abych zůstala při vědomí.

„Dost, Samueli,“ pronesl hlas, který, jak jsem vzdáleně poznala, patřil Adamovi. „Nevím, o co se snažíš, ale myslím, že už to pochopili.“

Nechala jsem hlavu na kolenou. Adam byl tady a vše ostatní mohlo počkat, dokud nepopadnu dech.

Na schodišti se ozvaly lehké, rychlé kroky, které jsem si spojovala s Adamem. Zotavil se skutečně rychle. Zvedla jsem hlavu příliš brzy a musela jsem ji zase sklopit. Adam mi položil ruku na hlavu, pak ustoupil.

„Co to má znamenat?“ zeptal se.

„Hledali jsme tě dva dny, Adame.“ Darrylův hlas zněl trochu zkresleně. „Měli jsme jen vzkaz na záznamníku Elizavety Arkaděvny, prý byl od Mercy, tvůj zničený dům a tři mrtvé vlkodlaky, které nikdo nepoznával. Ty, Jesse a Mercy jste zmizeli. Sledovali jsme tvůj dům, ale čirou náhodou jeden z nás zahlédl Mercy v Kyleově autě. Zavolał jsem Warrenovi a on nepřiznal, ale ani nepopřel, že jsi tady, a tak jsem svolal smečku a přijeli jsme sem.“

Znovu jsem vzhledla a tentokrát se svět neroztočil. Darryl i Warren klečeli na podlaze poblíž místa, kde předtím bojovali.

Pochopila jsem, proč Darryl tak špatně mluví – měl rozseknutý ret, rána se ale rychle hojila.

„Nemohl jsem Darrylovi lhát,“ vysvětlil Warren. „Upadl jsi do hojivého spánku a já tě nedokázal probudit. Nemohl jsem k tobě pustit nikoho ze smečky, dokud jsi byl zranitelný.“

Samuel se posadil vedle mě, olízl mi obličej a tiše zakňučel.

„Fuj,“ řekla jsem a odstrčila ho. „To je odporné. Nech toho, Samueli. Copak tě Bran nenaučil slušnému chování?“

Úmyslně jsme odvedli pozornost, aby se každý mohl rozhodnout, jak nastalou situaci vyřešit bez dalšího krveprolití.

„Warren se řídil mými rozkazy,“ řekl Adam pomalu.

„Chápu,“ řekl Darryl a z tváře si pečlivě odstranil jakýkoli výraz.

„Nešlo o tebe.“ Adam mávl rukou ve výši hrudi. Jeho gesto říkalo: *Nebud' ublížený, nebylo v tom nic osobního.*

„Tak o koho?“

„Nevíme,“ řekla jsem mu. „Ale něco mě znepokojilo.“

„Pověz jim, co se tehdy v noci stalo,“ řekl Adam.

Poslechla jsem.

Když jsem jim řekla, že mě při pomyslení, že bych měla zavolat smečku, přepadl zlý pocit, překvapilo mě, že Darryl jen pokýval hlavou a zeptal se: „Odkud věděli, kde Adam bydlí? Nebo kdy schůzka skončí? Jak mohli vědět, že si v domě nedrží celou armádu jako jiní alfové? Jesse není hloupá. Když uslyšela výstřely, určitě nekřičela. Ale přesto věděli, že tam je.“

Zamyslela jsem se. „Měli s sebou jen jednoho člověka. Poslali ho za ní a on šel rovnou do jejího pokoje.“

Darryl udělal rozmáchlé gesto. „Neříkám, že neexistuje jiné vysvětlení než zrada uvnitř smečky, ale rozhodla ses správně.“

Nemělo mě to potěšit, ale poplácání po zádech mi udělá stejnou radost jako jakékoli jiné ženě.

„Pokračuj, Mercy,“ řekl Adam.

Pustila jsem se do dalšího vysvětlování co nejstručněji, což znamenalo, že jsem vynechala všechny podrobnosti, do kterých jim nic nebylo, jako třeba můj vztah se Samuelem.

Zatímco jsem mluvila, vešel dovnitř zbytek smečky a usadil se na podlaze. Když to bylo nutné, odsunuli stranou rozbitý nábytek. Neobjevila se celá smečka, ale bylo jich tu deset nebo patnáct.

Auriel se posadila vedle Darryla a opřela se o něj kolenem. Na čele měla ošklivou modřinu a mě napadlo, jestli se ke mně bude i nadále chovat s chladnou zdvořilostí jako doposud, nebo mě bude od této chvíle považovat za nepřítele jako ženy v Branově smečce.

Warren si s Adamovou podporou právě upevnil místo ve smečce – tedy alespoň z pohledu Darryla, jehož řeč těla ostatním napověděla, že Warren není v nemilosti. Uvědomila jsem si, jak si Darryl cení věrnosti, a náhle jsem si byla jistá, že on Adama nezradil.

Tak kdo? Rozhlédla jsem se po tvářích okolo, některé jsem znala, jiné ne. Ale Adam je dobrý alfa a kromě Darryla tu není nikdo dostatečně dominantní, aby se mohl stát alfou.

Dostala jsem se k našemu rozhodnutí odvézt Adama k Warrenovi a jako důvod jsem uvedla jen to, že jsme jeho dům považovali za lepší skrýš než ten můj, pak jsem zmlkla, protože Darryl se doslova chvěl potřebou klást otázky.

„Proč unesli Jesse?“ zeptal se, jakmile jsem domluvila.

„Podle Warrena nikdo nežádal o výkupné,“ řekl Adam. Někdy během vyprávění začal pochodovat sem a tam. Neviděla jsem žádný náznak toho, že byl zraněný, ale tušila jsem, že to trochu hraje. Alfa nikdy nepřizná slabost před smečkou. „Přemýšlel jsem o tom, ale upřímně netuším proč. Jednoho z vlků, kteří přišli ke mně domů, jsem kdysi znal – před třiceti lety. Proměnili nás ve stejnou dobu. Jeho zkušenost byla... trýznivá, protože se proměnil bez pomoci.“ Viděla jsem, jak sebou několik vlků trhlo. „Možná mi to zaslívá, ale čekat s pomstou třicet let je trochu dlouho, pokud to byl jediný důvod, proč Jesse unesli.“

„Patří k nějaké smečce?“ zeptala se Mary Jo vzadu v místnosti. Mary Jo je hasička tady z Kennewicku. Je malá, houževnatá a neustále si stěžuje, že musí předstírat, že je slabší než její mužští kolegové. Mám ji ráda.

Adam zavrtěl hlavou. „David je z vlastní vůle vlk samotář. Nemá vlkodlaky v lásce.“

„Říkal jsi, že s sebou měli lidi a mladé vlky,“ ozval se Warren.

Adam kývl, ale já pořád přemýšlela o vlku samotáři. Proč se muž, který byl třicet let vlk samotář, přidal najednou ke smečce mladých vlkodlaků? Proměnil je sám? Nebo jsou oběťmi stejně jako Mac?

Samuel si položil čenich na mé koleno a já ho mimoděk pohládila.

„Říkalas, že použili dusičnan stříbrný, DMSO a ketamin,“ řekla Auriel, učitelka chemie. „Znamená to, že pro ně pracuje nějaký doktor? Nebo možná výrobce drog? Ketamin není tak běžný jako metamfetamin nebo crack, ale i ten občas vidíme na střední.“

Napřímila jsem se. „Doktor nebo veterinář,“ řekla jsem. Samuel vedle mě se napjal. Pohlédla jsem na něj. „Veterinář by měl ke všem těm látkám přístup, že ano, Samueli?“

Samuel na mě zavrčel. Nelíbilo se mi, kam moje myšlenky směřují.

„Kam tím míříš?“ zeptal se Adam a hleděl na Samuela, i když mluvil se mnou.

„Doktor Wallace,“ řekla jsem.

„Carter má problémy, protože nedokáže přijmout fakt, že je vlkodlak, Mercy. Zdá se mu to příliš násilnické a raději zemře, než aby byl tím, čím jsme. Chceš mi namluvit, že je zapletený do něčeho, při čem jsou mladí vlci drženi v klecích a jsou na nich prováděny experimenty? Slyšela jsi někdy, co si myslí o pokusech na zvířatech v kosmetickém průmyslu?“

Na okamžik mě překvapilo, že toho Adam o doktoru Wallacem tolik ví. Ale podle reakcí lidí v Aspen Creeku jsem poznala, že tam Adam strávil nějaký čas. Asi dávalo smysl, že ví o doktorových problémech. Ale podle mumlání okolo o nich zbytek smečky neměl ani tušení.

Adam se přestal věnovat mně a vysvětlil ostatním, kdo doktor Wallace je. Já tak mohla přemýšlet.

„Podívej,“ řekla jsem, když skončil. „Všechny ty chemikálie, kterými tě napumpovali, jsou bez problémů přístupné, ale kdo by věděl, jak je zkombinovat a proč? Kdo by chtěl ochromit vlkodlaka? Doktor Wallace se může kdykoli přestat ovládat, já to tento týden zažila na vlastní kůži. Dělá si starosti o svoji rodinu. Možná tu drogu nevyvinul proto, aby unesl Jesse, ale proto, aby ji v případě, že by ztratil kontrolu a na někoho zaútočil, mohli použít na něj.“

„Možná,“ řekl Adam pomalu. „Zítra zavolám Branovi a požádám ho, aby se na to doktora Wallaceho zeptal. Branovi nikdo lhát nemůže.“

„Takže co mohou Jessiným únosem získat?“ zeptal se Darryl. „Peníze se v tuto chvíli zdají být směšným důvodem. Vypadá to, že Adama přepadli proto, že je alfou Smečky columbijského porůčí, a ne úspěšným obchodníkem.“

„Souhlasím.“ Adam se zamračil. „Možná chce někdo získat kontrolu nad smečkou. Není toho mnoho, co bych pro dceru neudělal.“

Kontrolu nad smečkou, nebo kontrolu nad Adamem? uvažovala jsem. *A je v tom rozdíl?*

„Ať už jsou kdokoli a chtějí cokoli, před úsvitem bychom to měli zjistit. Víme, kde se ukrývají,“ řekla jsem. Sáhla jsem do kapsy džínů, vytáhla papír, který jsem dostala od upírů, a podala ho Adamovi.

„Podle Zeeho informátorky zaplatili upírům skoro deset tisíc dolarů, aby je nechali během jejich zdejšího pobytu na pokoji,“ řekla jsem Adamovi.

Adam sevřel papírek tak pevně, až mu zbělely prsty, a obočí mu vystřelilo vzhůru. „Deset tisíc je příliš mnoho,“ řekl. „Zajímalo by mě, proč to udělali.“

Podíval se na papír, pak se rozhlédl po místnosti. „Darryle? Warren? Cítíte se dneska v noci na další dobrodružství?“

„Nemám nic zlomeného,“ řekl Darryl.

„Ani já už ne,“ přitakal Warren. „Jsem v pořádku.“

„Samueli?“

Bílý vlk se na něj zazubil.

„Můžeme vzít moji dodávku,“ nabídla jsem.

„Děkuji,“ řekl Adam, „ale ty zůstaneš tady.“

Vystrčila jsem bradu a on mě poplácal po tváři, blahosklonný bastard. Zasmál se mému výrazu, ale ne, jako by se mi posmíval, spíše jako by si něco užíval... Mě.

„Nejsi postradatelná, Mercedes, a nemáš na to, aby ses pletla do války smeček.“ Domluvil, úsměv mu zmizel z tváře a rozhlédl se po lidech v místnosti.

„Poslouchej, kámo,“ řekla jsem. „Já tenhle týden zabila dva vlkodlaky stejně jako ty a s upíry jsem si taky nevedla špatně, když jsem od nich získala tuhle adresu.“

„Ty jsi dostala tu adresu od *upírů*?“ zeptal se Adam nebezpečně tichým hlasem.

*

„Nadutý bastard,“ bručela jsem, když jsem projížděla prázdnými ulicemi Východního Kennewicku. „*Nepatřím* ke smečce. *Nemá* právo mi říkat, co mám dělat a jak to dělat. *Nemá* právo na mě ječet za to, že jsem mluvila s upíry. *Není* můj opatrovník.“

Nakonec jsem ale musela přiznat, že v bitvě se smečkou vlkodlaků jim nijak nepomůžu. Warren slíbil, že mi zavolá, až bude po všem.

Zívla jsem a uvědomila si, že jsem nespala už skoro dvacet hodin. Předchozí noc jsem sebou házela na cizím motelovém lůžku a zdálo se mi střídavě o tom, že Mac zemřel kvůli něčemu, co jsem neudělala, a o osamělé Jesse křičící o pomoc.

Zabočila jsem na svoji příjezdovou cestu a ani jsem se neobtěžovala zaparkovat na obvyklém místě, v bezpečí přistavěné garáže. Ráno uklidím obaly od jídla a ponožky a schovám auto. Zeeho dýka, kterou jsem se před odjezdem od Warrena opásala, abych ji nezapomněla ve voze, se mi zapletla do bezpečnostního pásu. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem měla slzy na krajíčku, než jsem ji konečně vyprostila.

Anebo jsem možná brečela jako dítě, které vyberou jako poslední do školního softballového týmu a řeknou mu, ať se někam uklidí a neplete se ostatním při hře pod nohy.

Nezapomněla jsem si vzít z auta zbraně a peněženku. Začala jsem stoupat nahoru po schodech a poznala jsem, že se Elizaveta Arkaděvna ještě nedostala k tomu, aby mi vyčistila verandu. Pořád jsem cítila Maca a výrazný pach smrti.

Ne, rozhodla jsem se a vycenila vztekly zuby, brečím proto, že jsem se chtěla zúčastnit lovu. Tihle lidé se vetřeli na moje území a ublížili lidem, které mám ráda. Bylo mojí povinností, mým právem, potrestat je.

Jako bych něco zmohla proti smečce vlkodlaků. Ohnala jsem se rukou po zábradlí a přerazila suché dřevo stejně snadno, jako by leželo na cvičebních blocích v doju. Něco malého a hebkého se mi otřelo o kotníky a vítalo mě hlasitým mňoukáním.

„Ahoj, Médeo,“ řekla jsem, utřela si oči a sehnula se. Zvedla jsem ji ze země a strčila si ji pod volnou paži. Odemkla jsem dveře a neobtěžovala se rozsvítit. Schovala jsem zbraně, mobil jsem postavila do nabíječky vedle normálního telefonu, stulila se na gauči do klubíčka společně s předoucí Médeou a usnula jsem při čekání na Warrenův telefonát.

*

Probudilo mě slunce, svítilo mi totiž přímo do očí. Na chvíli jsem si nedokázala vzpomenout, proč spím na gauči. Hodiny na DVD přehrávači tvrdily, že je devět ráno, což znamenalo, že je deset. Nikdy nepřestavuji hodiny při změně času.

Zkontrolovala jsem zprávy a mobil. Volal Zee a žádal mě, abych se mu ozvala, ale to bylo vše. Zatelefonovala jsem mu a nechala vzkaz na *jeho* záznamníku.

Pak jsem zavolala Adamovi domů, na mobil a na pager. Pak jsem zkusila Warrenovo číslo. Vyhledala jsem Darrylovo číslo v seznamu, vytočila ho a zapsala si všechna, která na mě vychrtil jeho záznamník. Ale nezvedal ani mobil.

Po chvíli přemýšlení jsem zapnula televizi a naladila místní kanál, nevysílali ale žádné naléhavé zprávy. Předchozí noc nedošlo v Západním Richlandu k žádnému masakru. Možná ještě nenašli těla.

Sebrala jsem mobil, nasedla do rabbita a zajela na adresu, kterou mi dali upíři. Dala jsem sice papír Adamovi, ale zapamatovala jsem si to. Dům byl úplně prázdný a na trávníku před ním stála cedule NA PRODEJ. V okolí jsem zachytila slabý pach smečky, ale nenašla jsem stopy po krvi ani po rvačce.

Pokud byla adresa falešná, kam se všichni poděli?

Zajela jsem do garáže, teprve pak jsem si vzpomněla, že je Den díkůvzdání a nikdo dnes nepřiveze na spravení žádná auta. Ale přesto to bylo lepší než sedět doma a přemýšlet o tom, co se asi stalo. Otevřela jsem velká garážová vrata a pustila se do rozdělané zakázky.

Pracovalo se mi těžko. Odložila jsem mobil, abych ho při práci nerozbila, a pořád se mi zdálo, že ho slyším zvonit. Nikdo nezavolal, dokonce ani matka.

Přiblížilo se neznámé auto, zastavilo před garáží a ven vystoupila žena v červených teplácích a bílých teniskách. Pohlédla na mě, kývla a rychlým krokem se ke mně vydala.

„Sylvie Sandovalová,“ řekla a napřáhla ruku.

„Raději mi teď rukou netřeste,“ řekla jsem s profesionálním úsměvem. „Mercedes Thompsonová. Co pro vás mohu udělat?“

„Už jste udělala.“ Nechala ruku klesnout a kývla na auto, starého buicka, který byl i přes rezavé skvrny a promáčkнутý přední blatník dokonale čistý. „Od chvíle, kdy ho pan Adelbertsmiter opravil, šlape jako hodinky. Ráda bych prosím věděla, kolik vám dlužím. Pan Adelbertsmiter naznačil, že byste byla ochotná zvážít to, že u vás syn náklady odpracuje.“

Našla jsem čistý hadr a začala si utírat z rukou nejhorší olejové skvrny, abych o tom mohla popřemýšlet. Líbilo se mi, že si zapamatovala Zeeho jméno. Nebylo právě snadné ho vyslovit, obzvláště pak pro člověka, jehož rodilým jazykem je španělština.

„Musíte být Tonyho přítelkyně,“ řekla jsem. „Neměla jsem ještě čas podívat se na účet, který Zee vystavil, ale chybí mi tu pomocník. Ví váš syn něco o autech?“

„Umí vyměnit olej a pneumatiky,“ řekla. „Zbytek se naučí. Je příčinlivý a bystrý.“

Stejně jako Zee jsem obdivovala její přímé, odhodlané jednání. Kývla jsem. „Dobrá. Proč ne? Ať váš syn přijde...“ Kdy? Netušila jsem, co budu v následujících několika dnech dělat. „V pondělí po škole. Může náklady odpracovat, a pokud si padneme do noty, práce mu zůstane. Přes týden po škole a v sobotu celý den.“

„Škola má přednost,“ řekla.

Kývla jsem. „S tím můžu žít. Uvidíme, jak to bude fungovat.“

„Děkuji,“ řekla. „Bude tady.“

Dívala jsem se, jak nasedá do auta, a napadlo mě, že Bran má štěstí, že Sylvie není vlkodlak, jinak by měl problém zachovat si postavení alfy.

Ztuhla jsem a zadívala se na své ruce. Včera v noci se někdo zeptal, co únosci chtějí. Nepotřebují Adamovo místo ve smečce, pokud mají vlastní smečku. Pokud chtějí peníze, musí existovat snazší způsob, jak si je opatřit, než unést alfovou dceru. Takže je na Adamovi něco zvláštního. U vlkodlaků je záležitostí bezpečnosti vědět, jaké místo zastáváte ve smečce. V marokovské hierarchii to tak důležité není, stačí si pamatovat, že Bran stojí nade všemi. Ale lidé podobné věci stejně sledují.

Jasně si vzpomínám, jak můj nevlastní otec dřepěl před mojí židlí a na prstech vypočítával jména. Mohly mi být tak čtyři pět. „První je Bran,“ říkal. „Druhý Charles a třetí Samuel. Čtvrtý je Adam ze smečky v Los Alamos. Pátý Everett ze smečky v Houstonu.“

„Jednička je Bran,“ opakovala jsem nyní. „Dvojka Charles a trojka Samuel, oba Branovi synové. Čtvrtý je Adam, který je teď alfou Smečky columbijského poříčí.“

To je jediná věc, která je na Adamovi skutečně zvláštní – kromě Branových synů je nejbližší uchazeč o titul maroka.

Napřed jsem se snažila na to nemyslet. Kdybych chtěla, aby Adam bojoval s Branem, rozhodně bych se ho k tomu nesnažila přinutit tak, že bych mu unesla dceru. Ale možná to neudělali.

Posadila jsem se do brouka na sedadlo řidiče a stará koženka pode mnou zapraskala. Co když si chtěli s Adamem jen promluvit? Co když na něj nechtěli zaútočit? Zavřela jsem oči. Předpokládejme, že za ním přišel někdo, kdo Adama dobře zná, jako třeba starý kámoš z armády. Adam je hněvivý, dokonce výbušný, když se ale uklidní, dá se přesvědčit k tomu, aby naslouchal.

Nepřítel je vlkodlak, takže se Adama určitě bojí nebo je přinejmenším opatrný. Tak hra o dominanci funguje. Setkat se s alfou na jeho domácím území znamená ocitnout se v nevýhodném postavení. Nemůžete s sebou vzít zbraň nabitou stříbrnou municí, protože by to bylo považováno za vyhlášení války – musel by Adama zabít, nebo sám zemřít. A co když má nepřítel přístup k drogám, které by dokázaly zklidnit vlkodlaka? K něčemu, co by Adamovi zabránilo ho zabít, kdyby jednání nedopadla dobře?

Ale neskončí to podle plánu. Někdo zpanikaří a zastřelí osobu, která otevře dveře – méně dominantní vlkodlaci by mohli při pokusu o vniknutí do alfova domu zpanikařit. Střelí tu osobu několikrát. Chyba, ale ne nenapravitelná.

Vzápětí ale zaútočí Adam. A tak střelí i Adama a spoutají ho, aby ho přiměli poslouchat. Ale Mac zemře a Adam nemá na pokec náladu. Začne trhat pouta, a tak ho napumpují drogami, aby ho zastavili, v tu chvíli je už ale tak mimo, že se s ním nedá mluvit.

Nepřátelé zpanikaří. Musí vymyslet nový plán. Jak by mohli přimět Adama spolupracovat?

„Jesse je nahoře,“ řekla jsem, luskala rychle prsty a dávala si věci dohromady.

Zajmou Jesse a přinutí Adama poslouchat. Když odmítne, pohrozí, že ji zabijí.

Dávalo to stejný smysl jako cokoli jiného. Tak jak do toho zapadají Mac a experimenty s drogami?

Vyškrábala jsem se z brouka a odběhla do kanceláře pro zápisník. Neměla jsem důkazy, jen to, co mi napovídaly instinkty – ale moje instinkty byly někdy dost dobré.

Na jednu stránku jsem napsala: *Drogové experimenty / nákup nových vlků?* Na další pak: *Proč nahradit Brana Adamem?*

Opřela jsem se bokem o trojnožku a klepala perem o papír. Kromě ochromující látky, která zabila Maca, jsme neměli žádné fyzické důkazy jiných drog, ale Macovy zkušenosti napovídaly, že skutečně existují. Po chvíli jsem si zapsala: *Byly ketamin / dusičnan stříbrný / DMSO jedinými drogami?* Pak jsem přidala jména lidí, kteří o nich mohli vědět: *Samuel, doktor Wallace* a po delší odmlce *Auriel*, učitelka chemie. Povzdychla jsem si a připustila, že to mohl být kdokoli. Pak jsem tvrdohlavě zakroužkovala doktora Wallaceho.

Měl vědomosti i motiv vyrobit uspávací prostředek, který by mu zabránil ublížit jeho milovaným. Přestala jsem si hrát s perem. *Opravdu?*

Nebyl upíří Polibek podobně ochromující? Je možné, že na submisivního vlkodlaka by působil jako na obyčejné zvíře, byl by omámený a klidný. Stefan říkal, že jen u některých vlků se vyskytnou problémy. Když se probral Samuel, bojoval, jeho vlk byl připravený zaútočit, jako by byl uvězněný.

Vzpomněla jsem si na rozlomená pouta v Adamově domě. Připsal svoji reakci na vrub Jessinu únosu, ale možná to nebylo všechno. To však prozatím nebylo důležité.

Podívala jsem se na druhou stránku. *Proč nahradit Brana Adamem?*

Přejela jsem prsty po slovech. Nebyla jsem si jistá, jestli je to skutečný motiv, ale kvůli podobné věci by pachatelům nevadilo zanechat po sobě pár těl. Nechali Adama žít, i když ho mohli snadno zabít, takže od něj něco potřebovali.

Bran je marokem už skoro dvě stě let. Proč si někdo najednou tak zoufale přeje to změnit?

Napsala jsem: *Chtějí změnu?*

Bran umí být pěkný bastard. Je vládce ve staromódním slova smyslu, skutečný despota, ale zdálo se, že přesně to vlkodlaci

chtějí. Pod jeho vládou vlkodlaci v Severní Americe vzkvétali, jak mocí, tak počtem, zatímco v Evropě upadali.

Ale byl by Adam jiný? No... ano, ale ne způsobem, který by mohl někomu prospět. Adam by možná byl ještě větší despota. Samuel říkal, že Bran zvažoval, že použije Adama jako příkladného zástupce vlkodlaků, ale to by nikdy nefungovalo. Na to je Adam příliš výbušný. Stačilo by, aby mu nějaký reportér strčil foťák do obličeje, a Adam by ho rozmázl po chodníku.

To je ono!

Zotra jsem se nadechla. Nešlo o to, že někdo touží po změně. Někdo chce, *aby všechno zůstalo při starém*. Bran plánoval vystoupit s vlkodlaky na veřejnost.

Najednou mi nepřipadalo divné, že Adama jeden z jeho vlků zradil. (Já si nebyla svými instinkty tak jistá jako ostatní.) Dokázala jsem si představit, že některý z Adamových vlků mohl mít pocit, že když nepříteli pomůže, vlastně Adama nezrazuje. Přípravoval mu cestu k moci. Při nájezdu na Adamův dům se nikomu nemělo nic stát, ale nenechali se odradit ani mrtvými. Vlkodlaci umírají a tito zemřeli pro věc. Vlk jako Mac, který ani nepatřil ke smečce, nemohl být ve srovnání s tím, co bylo v sázce, velkou ztrátou.

Zrádce mohl být kdokoli. Nikdo z Adamovy smečky necítil k Branovi osobní věrnost.

Vytáhla jsem vizitku, kterou jsem dostala od Brana, a vytočila horní číslo. Ozval se po druhém zazvonění.

„Brane, tady je Mercy.“ Když jsem ho teď měla na drátě, nevěděla jsem, kolik mu toho mám říct. Velká část mých domněnek byla pouhými spekulacemi. Nakonec jsem se zeptala: „Ozval se ti Adam?“

„Ne.“

Podupávala jsem nohou. „Je... je tam doktor Wallace?“

Bran si povzdychl. „Ano.“

„Mohl by ses ho zeptat, jestli nevymyslel uspávací prostředek, který působí na vlkodlaky?“

Hlas se mu zotřil. „Co víš?“

„Nic. Vůbec nic. Ani to, kde teď jsou Adam a tvůj syn. Kdy vlastně chceš s vlkodlaky vystoupit na veřejnost?“

„Samuel zmizel?“

„Tak daleko bych nezacházela. Mají s sebou celou smečku, jen se neobtěžovali ohlásit se mi.“

„Dobře,“ řekl. Očividně ho nepřekvapilo, že nikdo nepovažoval za nutné říct mi, co se děje. „Abych odpověděl na tvoji předchozí otázku, věřím, že je nutné udělat to co nejdřív. Ne tento týden nebo příští, ale za rok už bude pozdě. Moji lidé v laboratořích FBI říkají, že naše existence je už teď veřejným tajemstvím. Dospěl jsem ke stejnému názoru jako Šedí páni. Naše odhalení je nevyhnutelné a je nezbytné, abychom si nad ním ponechali kontrolu.“

Vidíte? Vlkodlaci *jsou* posedlí kontrolou.

„Kolik lidí... kolik *vlků* o tom ví?“ zeptala jsem se.

Odmlčel se. „Má to něco společného s Adamem?“

„Věřím, že ano.“

„Asi většina místních,“ řekl. „Netajil jsem se tím. Příští měsíc chci na Konkláve udělat veřejné prohlášení.“

Víc neřekl a čekal, až mu povím, co mě napadlo. Byla to čirá spekulace a je možné, že se vystavím posměchu. Seděla jsem na stoličce a uvědomovala si, že i já mám svoji loajalitu. Sice nejsem vlkodlak, ale Bran je přesto můj marok. Musela jsem ho varovat.

„Nemám důkaz,“ začala jsem. „Jen teorii.“ A pověděla jsem mu svůj názor na to, co se stalo a proč.

„Nemám zdání, kdo to je,“ řekla jsem do ticha na opačné straně. „Nebo jestli mám pravdu.“

„Pokud jde o vlkodlaka, kterému se nelíbí, že by se měl odhalit lidem, je divné, že by spolupracoval s lidmi,“ řekl Bran, ale neznělo to, jako by považoval moji teorii za hloupou.

Na lidi jsem skoro zapomněla. „Správně. A nemám ani vysvětlení pro drogové experimenty, o kterých vyprávěl Mac. Jedině že by zkoušeli dávkování a vedlejší účinky. Platit za nové vlkodlaky je velké riziko s minimálním ziskem.“

„Kdyby byl při souboji jeden z vlků pod vlivem drog, mohlo by to ovlivnit výsledek,“ řekl Bran. „Líbí se mi tvoje teorie, Mercedes. Není dokonalá, ale zdá se, že jsi na správné stopě.“

„S věrností lidí by si nemusel dělat starosti,“ řekla jsem a přemýšlela nahlas.

„Kdo?“

„David Christiansen.“

„Ano.“ Nepřekvapilo mě, že marok ví, o kom mluvím. Bran vyvolával dojem, že zná každého vlkodlaka osobně. Možná že znal.

„David pracuje s lidmi,“ řekl Bran pomalu. „Ale ne s vlkodlaky. Nikdy bych si nepomyslel, že se bude podílet na znásilnění – na proměnách, jako byla ta, kterou zažil Alan MacKenzie Frazier. Ale přesto to stojí za úvahu. Zavolám Charlesovi a uvidíme, co na to řekne.“

„Pořád je v Chicagu?“

„Ano. Měla jsi pravdu, byl to Leo. Vypadá to, že si chtěl žít na vysoké noze a plat mu na to nestačil.“ Branův hlas zněl neutrálně. „Neznal vlka, kterému prodal oběti, jako byl Alan MacKenzie Frazier. Celkem jich bylo šest. Ani netušil, k čemu mladé chtěli. To od něj bylo hloupé. Obchod zařídil jeho zástupce, ale Charles má problém získat víc informací, protože ten opustil město. Může chvíli trvat, než ho najdeme. Zdá se, že zbytek smečky neměl tušení o tom, co se děje, ale přesto ji rozdělíme.“

„Brane? Pokud se ti ozvou Samuel nebo Adam, povíš jim, aby mi zavolali?“

„Povím,“ řekl něžně a zavěsil.

13.

Po rozhovoru s Branem jsem neměla náladu pracovat dál na broukovi, proto jsem zavřela dílnu a zamířila domů. Bran si myslel, že na mé teorii něco je, což je sice hezké, ale neuvolnilo to napětí v mých útrebách, které mi říkalo, že už mi měl někdo zavolat. Čich mi prozradil, že Adam Jesse v prázdném domě v Západním Richlandu nenašel, ale neřekl mi, kam se vydali potom.

Zastavila jsem se na verandě, protože jsem znovu ucítila zápach smrti. Došlo mi, že mě Elizaveta Arkaděvna asi trestá za to, že jsem jí neřekla, co se děje. Budu muset verandu sama vyčistit, jinak mi bude dalších několik měsíců připomínat Macovu smrt pokaždé, když se vrátím domů.

Otevřela jsem dveře a stále jsem myslela na Maca, proto jsem si až příliš pozdě uvědomila, co ještě se mi snažily smysly napovědět. Stačila jsem se sklonit, takže mi muž za dveřmi

nestačil nasadit kravatu, ale přesto mě pevně chytil za hlavu a krk.

Zprudka jsem se v jeho sevření otočila, až jsem k němu stála tváří, a všechnu sílu jsem vložila do krátkého, ostrého úderu do nervového centra svalu na stehně. Zaklel, uvolnil stisk, já se mu vysmekla a pustila se do skutečného boje.

Můj styl karate, shi sei kai kan, byl vytvořen pro vojáky, kteří museli bojovat s několika protivníky najednou, což bylo dobře, protože na mě v obýváku čekali tři muži. Jeden byl vlkodlak v lidské podobě. Neměla jsem čas přemýšlet, jen reagovat. Podařilo se mi zasadit několik dobrých úderů, ale rychle jsem poznala, že ti muži studovali násilí mnohem déle než já.

V tu samou chvíli, kdy jsem si uvědomila, že pořád stojím a bojuji jen proto, že moji protivníci dělají, co mohou, aby mi neublížili, mě vlkodlak jednou a tvrdě udeřil do bránice. Zalapala jsem po dechu a on se mnou mrštil o podlahu a zalehl mě.

„Zlomila mi můj zasn...“

„Jsou tu dámy,“ pokáral ho muž. Držel mě v neúprosném sevření, které ale bylo zároveň tak něžné, jako když matka drží dítě. V hlase mu zazníval stejně líný přízvuk, jaký se někdy ozve v Adamově. „Žádné klení.“

„Zlomila mi můj *zatracený* nos,“ prohlásil první hlas suše, ale tlumeně – asi se držel za nos.

„Zahojí se.“ Vlkodlak ignoroval mé pokusy vysmeknout se. „Ještě někdo je zraněný?“

„Kousla Johna-Juliana,“ ozval se znovu první muž.

„Nic to není. Jsem v pořádku.“ Odkášlal si. „Omlouvám se. Nenapadlo mě, že by mohla mít výcvik. Nebyl jsem připravený.“

„Propříště se z toho pouč, chlapče,“ řekl můj věznitel. Potom se sklonil a hlasem tak mocným, až mi rozechvěl páteř, prohlásil: „Promluvme si, dobře? Nechceme vám ublížit. Kdybyste se nevzpírala, neměla byste ani modřiny. Kdybychom chtěli, mohli jsme vám ublížit mnohem víc.“ Věděla jsem, že má pravdu, neznamenal to ale, že budeme přátelé.

„Co chcete?“ zeptala jsem se tak klidně, jak jen to šlo, když vezmeme v úvahu, že jsem ležela rozplácá na podlaze pod cizím vlkodlakem.

„Hodné děvče,“ pochválil, zatímco já hleděla na podlahu mezi gaučem a koncem stolu asi půl metru od mé levé ruky, kam zapadla Zeeho dýka, když jsem včera v noci usnula.

„Nejsme tady, abychom vám ublížili,“ řekl mi. „To je první věc, kterou musíte vědět. Druhá je, že vlkodlaci, kteří sledovali váš a seržův dům, byli odvoláni, takže vám nikdo nepomůže. A třetí...“ Zmlkl, sklonil hlavu a zhluboka se nadechl. „Jste vlkodlak? Ne, nejste. Na to správně nevoníte. Myslel jsem, že je to tou kočkou, nikdy jsem neměl kočku, ale to vy jste cítit srstí a lovem.“

„Dědo?“

„To je v pořádku,“ odpověděl vlkodlak, „neublíží mi. Co jste, děvče?“

„Záleží na tom?“ zeptala jsem se. Nazval Adama „seržou“. Že by „seržant“?

„Ne,“ řekl. Zvedl se ze mě a pustil mě. „Ani v nejmenším.“

Překulila jsem se ke gauči, popadla dýku a shodila z ní pochvu a opasek. Jeden z vetřelců se pohnul vpřed, ale vlkodlak zvedl ruku a muž se zastavil.

Ustupovala jsem, dokud jsem s dýkou v ruce a zády ke stěně nedřepěla na opěradle gauče.

Vlkodlak měl tak tmavou pleť, že se leskla spíše modře a fialově než hnědě. Klečel na podlaze, kam se stáhl, když mě pustil. Na sobě měl volné khaki kalhoty a světle modrou košili. Na další pokyn se muži stáhli ještě dál a poskytli mi tolik prostoru, kolik jen mohli. Stejně jako vlkodlak měli tmavou pleť. Barva kůže, stavba těla a to, že ho jeden nazval „dědou“, mě přivedlo k závěru, že jsou příbuzní.

„Jste Adamův kamarád z armády,“ řekla jsem vlkodlakovi a snažila se, aby můj hlas zněl uvolněně, jako kdybych si myslela, že by mohl být na mojí straně, jako kdybych nevěděla, že je zapletený do průšvihů v Adamově domě. „Ten, kterého proměnili spolu s ním.“

„Ano, madam,“ řekl. „David Christiansen. Tihle muži patří ke mně. Moji vnuci Connor a John-Julian.“ Kývli, když je představoval. John-Julian si mnul rameno, do kterého jsem mu zabořila zuby, a Connor si jednou rukou přidržoval pod nosem chuchvalec papírových kapesníků, v druhé držel moji krabici s kleenexy.

„Mercedes Thompsonová,“ řekla jsem. „Co chcete?“

David Christiansen si sedl na podlahu a učinil se tak zranitelným, jak jen jako vlkodlak mohl.

„No, madam,“ řekl. „Dostali jsme se tak trochu do překerní situace a doufali jsme, že byste nám mohla pomoci. Pokud víte, kdo jsem, pak asi víte i to, že jsem od proměny z vlastní vůle vlk samotář.“

„Ano,“ řekla jsem.

„Nikdy jsem nedokončil střední školu a armáda byla všechno, co jsem znal. Když mě starý kámoš rekrutoval do žoldácké tlupy, šel jsem rád. Nakonec mě unavilo přijímat rozkazy a vytvořil jsem si vlastní jednotku.“ Usmál se na mě. „Když odešli z armády moji vnuci a připojili se k nám, rozhodl jsem se, že už nechci bojovat za jiné lidi jejich války. Specializujeme se na záchranu unesených. Obchodníků, humanitárních pracovníků, misionářů a tak dále. Zachraňujeme je z rukou teroristů.“

Začínaly mě bolet nohy, proto jsem se na opěradlo gauče posadila. „Co to má společného se mnou?“

„Na tohle nejsme zrovna pyšní,“ přiznal vlkodlak.

„Ocitli jsme se na nesprávné straně,“ vysvětlil muž jménem John-Julian.

„Přišel za vámi Gerry Wallace,“ zašeptala jsem, jako by hlasitý zvuk mohl narušit moje náhlé prozření. Davidova zmínka o životě vlka samotáře byla posledním kouskem skládačky. Vlci samotáři a doktor Wallace znamenali, že Gerry je prostředník při jednání s vlky beze smečky. „Řekl vám, že Bran zamýšlí odhalit vlkodlaky světu.“ Není divu, že Gerry byl tak zaměstnaný a neměl čas trávit čas s otcem.

„Správně, madam,“ přitakal David a zamračil se na mě. „Nejste vlkodlak, to bych odpřísáhl, tak jak to, že toho víte tolik

o...“ Zmlkl a na tváři se mu objevil výraz náhlého pochopení. „Kojot. Vy jste to děvče, co se mění v kojota, to, které vychoval marok.“

„Trefa,“ řekla jsem. „Takže Gerry vám řekl o Branově rozhodnutí vystoupit s vlkodlaky na veřejnost?“

„Bran předhodí vlky lidem, stejně jako to udělali Šedí páni s fae,“ prohlásil Connor se zkrvaveným nosem. Moje zvláštnost zjevně nebyla tak důležitá jako jeho rozhořčení nad Branovým rozhodnutím. „Má svoje lidi chránit. *Někdo* ho musel vyzvat dřív, než to udělá.“

„Takže jste navrhli Adama?“

„Ne, madam.“ Davidův hlas zněl jemně, ale vsadila bych se, že kdyby byl ve vlčí podobě, tiskl by si uši k lebce. „To Gerry. Chtěl, abych za ním zašel a promluvil si s ním jako přítel s přítelem.“

„Bran není jako Šedí páni. Nikdy by vlky neopustil. Asi vás nenapadlo prostě zvednout sluchátko, zavolat Adamovi a promluvit si s ním. Nebo třeba i s Branem,“ nadhodila jsem.

„Právě jsme se vrátili z mise,“ řekl David. „Měli jsme čas. Některé věci je lépe udělat osobně.“

„Jako únos?“ zeptala jsem se suše.

„Ten nebyl součástí plánu,“ prohlásil Connor nažhaveně.

„Opravdu?“ zamumlal David. „Přemýšlel jsem o tom. Celá věc se vyhrotila příliš snadno, čtyři Gerryho vlci zemřeli. Nemůžu si pomoci a musím se ptát, jestli to tak nenaplánoval.“

„Tři jeho vlci,“ řekla jsem. „Mac byl náš.“

David se usmál, ale spíše očima než ústy. „Ano, madam. Tři jeho vlci a jeden Adamův.“

„Proč by chtěl zabít vlastní vlky?“ zeptal se Connor.

„Museli bychom si prohlídnout mrtvé.“ David vypadal zamyšleně. „Zajímalo by mě, jestli byli dominantní. Žádného z nich jsem neznal – až na Karu. Jí by se začalo brzy zajídat přijímat rozkazy od Gerryho. A ten chlapec, Mac, ho zradil, když šel k Adamovi pro pomoc.“

„Mluvíš o Gerrym, jako by byl psychopat,“ namítl John-Julian. „Nepřipadá mi šílený.“

„Je vlkodlak,“ řekl David. „Vnímáme hierarchii citlivěji než lidé. Pokud si chtěl udržet kontrolu, musel se zbavit dominantnějších vlků – a taky těch, kdo zradili smečku.“

Pohlédla jsem na Davida. „Neznám Gerryho dobře, ale pokud mám hádat, jste i vy dominantnější než on.“

David se ušklíbl. „Mám své lidi. Nechci Gerryho smečku a on to ví líp než kdokoli jiný. Sledoval mě roky.“

„Takže považoval za bezpečné povolat vás na pomoc,“ řekla jsem opatrně. „Věděl, že se nevzepřete jeho velení.“

„Gerry řekl dědovi, že Adam nechce vyzvat Brana na souboj, ale možná by poslechl starého přítele,“ řekl John-Julian mírně. „Nabídl, že nás sem dopraví letadlem, a tak jsme souhlasili. Brzy jsme ale pochopili, že se tu děje víc, než tušíme.“

„Poptal jsem se kolem,“ ujal se David slova. „Zavolal jsem pár přátelům a zjistil jsem, že Bran se opravdu chystá alfům na prosincové schůzce oznámit, že vystoupí na veřejnost. A tak jsme si přišli promluvit s Adamem. Nemyslel jsem si, že něco zmůžeme. Adam má maroka příliš rád, než aby ho vyzval na souboj.“

„Ale všechno bylo trochu jinak, než nám řekli,“ řekl Connor. „Nevěděli jsme, že Gerry dává dohromady armádu žoldáků a vlkodlaků.“

„Armádu?“ řekla jsem.

„Malou armádu. Dva nebo tři vlkodlaky, jako byla Kara, kteří nemohli najít vlastní smečku,“ vysvětlil John-Julian. „A skupinu žoldáků, samotáře, kterým prý nabídl, že z nich udělá vlkodlaky.“

„Měl jsem to zarazit ve chvíli, kdy ten hlupák vyzbrojil skupinu vyděšených idiotů uspávacími pistolemi.“ David zavrtěl hlavou. „Možná kdybych tušil, že Gerry vynalezl něco, co může ublížit vlkodlakovi... No, od té chvíle šlo všechno do háje.“

„Adam říkal, že Maca střelili, sotva otevřel dveře,“ řekla jsem.

„Gerry je tak vyplašil řečmi o tom, jak je Adam nebezpečný, že vystřelili, aniž by se podívali, kdo to je.“ V hlase Johna-

Juliana zaznívala stopa lítosti. Měla jsem pocit, že lituje spíše neúspěšné akce než Macovy smrti.

„Znali jste Maca?“ zeptala jsem se a zadívala se na Zeeho čepel, protože jsem nechtěla, aby věděli, jak jsem rozzlobená. Ale David jako vlkodlak to samozřejmě věděl.

„Ne, neznali,“ řekl David. „Přiletěli jsme v pondělí odpoledne.“ Zkoumavě na mě pohlédl. „Byli jsme u toho, když se jeden z Gerryho lidských žoldáků vrátil celý vyděšený.“

„Tvrdil, že někdo zabil jeho partnera,“ řekl John-Julian a taky na mě pohlédl. „Démon.“

„Žádný démon.“ Pokrčila jsem rameny. „K zabítí nevycvičeného mladého vlkodlaka není zapotřebí démona.“

Spolkla jsem vztek. Nemohli za to, že Maca neznali. Pohlédla jsem na ně a zaváhala. Možná mohli.

Chtěla jsem jim věřit. Zčásti proto, že jejich historka zněla pravdivě, i když jsem je neznala dost dobře na to, abych si tím mohla být jistá. Zčásti kvůli tomu, jak zněl Adamův hlas, když vyprávěl o Davidu Christiansenovi.

„Povím vám něco o Macovi, o chlapci, který mi zemřel na verandě,“ řekla jsem a vyprávěla jim o jeho proměně, o chicagském alfovi, který ho prodal Gerrymu, a o drogových experimentech.

„My viděli jen uspávací pistole,“ řekl John-Julian pomalu. „Ale toho mladého vlka zabily dva výstřely, na Adama jsme museli použít pět, než byl dostatečně omámený na to, abychom ho mohli spoutat.“

„Stříbro vyřadí náš metabolismus a DMSO přenesení drogu rychleji do krve?“ zeptal se David. „Znamená to, že někdo by klidně mohl vyměnit ketamin za něco jiného?“

„Nejsem doktor,“ řekla jsem. „Ale asi by to mohlo fungovat i s něčím jiným.“

„Možná to napadlo i Gerryho a zkoušel to,“ řekl David. „Se skutečnou smečkou by to nefungovalo, ale u zvrácených vlků samotářů a u mladých vlků stvořených ze žoldáků, kteří taky pracovali sami? Nikdo by necítil potřebu je chránit.“

Příroda tímto způsobem vyvažovala vlkovu dominanci. Vlci mají silnou potřebu následovat ty, kdo jsou dominantnější, ale stejně silný je i instinkt dominantních vlků chránit slabší.

„Všichni vlci samotáři nejsou zvrhlíci,“ protestoval Connor.

David se usmál. „Děkuji. Ale vlkodlaci potřebují smečku. Stranou je drží jen něco silnějšího. Někteří jsou jako já, nenávidí to, co jsou, natolik, že nedokáží žít ve smečce. Ale většina jsou vyvrhelové, které smečka odmítla přijmout.“

Jeho úsměv se stal bezútešným. „Já smečku mám, Connore. Prostě to nejsou vlkodlaci.“ Pohlédl na mě. „Zbytek týmu jsem nechal u Gerryho, aby dohlédl na situaci. Je nás šest. Malá smečka, ale mně stačí. Většina vlků, která žije dlouhodobě mimo smečku, se trochu pomátne. Se žoldáky je to podobné. Žoldák, který pracuje sám, to obvykle dělá proto, že s ním ostatní odmítají spolupracovat, protože je idiot nebo šílenec – a idioti umírají hodně rychle.“

„Na podobného vlkodlaka bych narazit nechtěla,“ řekla jsem. Zazvonil mi telefon. „Promiňte.“ Hrábla jsem do kapsy pro mobil, který zázračně přežil bez úhony

„Šťastný Den díkůvzdání, Mercy!“

„Šťastný Den díkůvzdání, mami,“ řekla jsem. „Můžu ti zavolat zpátky? Zrovna teď mám napilno.“

„Tvá sestra nám právě oznámila, že je zasnoubená...“ pokračovala matka a naprosto mě ignorovala. A tak jsem poslouchala, jak tlachá o mých sourozencích a nevlastním otci, zatímco v mém obýváku seděli tři žoldáci a zírali na mě.

„Mami,“ řekla jsem, když zpomalila. „Mami, mám tu společnost.“

„Ach, dobře!“ prohlásila. „Bála jsem se, že budeš o Díkůvzdání sama. Je to Warren a ten jeho milý mladý muž? Doufám, že si ho udrží. Vzpomínáš si na toho posledního? Byl to fešák, to jo, ale inteligentní rozhovor s ním člověk vést nemohl, to tedy ne.“

„Ne, mami,“ řekla jsem. „Tohle jsou noví přátelé. Ale musím jít, jinak si budou myslet, že je ignoruju.“

O několik minut později jsem jemně zavěsila.

„Zapomněl jsem, že je dneska Díkůvzdání,“ řekl David, ale nedokázala jsem říct, jestli mu to vadí, nebo ne.

„Přemýšlel jsem o těch drogových experimentech,“ řekl Connor. „Většina lidí, která plánuje vraždu vůdce, se chce dostat na jeho místo.“

„Mluvíme o vlkodlacích,“ upozornil ho dědeček. „Ne o lidech. Gerry by se nikdy nemohl stát marokem. Ach ano, je dominantní, ale pochybuji, že by byl dost silný na to, aby se stal alfou jedné smečky, natož všech. A ví to.“

„Ale líbí se mu to?“ zeptal se Connor. „Sledoval jsi ho mezi jeho vlky? Všiml sis, že žoldáci, které ještě neproměnil, vykazují známky dominantního chování? Říká jim, že si nemůže dovolit riskovat, že je ztratí, ale myslím, že je prostě opatrný. Nelíbí se mu, když vydáváš rozkazy jeho vlkům a oni poslouchají.“

„Nemůže změnit, co je,“ řekl David, ale neznělo to, jako by nesouhlasil.

„To ne. Ale teď má pod kontrolou Adama, že? Se správnou kombinací drog a s Adamovou dcerou pod zámkem by mohl Adama kontrolovat.“

David naklonil hlavu na stranu, pak jí zavrtěl. „To by nefungovalo. Ne na dlouho. Alfa raději zahyne, než aby se podřídil. Porazí drogy, nebo zemře.“

Tím jsem si nebyla tak jistá. Myslím, že nikdo přesně nevěděl, jak drogový koktejl funguje – dokonce ani Gerry, který experimentoval s mladými vlky a žádný nebyl tak silný jako Adam.

„Nezáleží na tom, co si myslíme my. Mohl by si Gerry myslet, že mu to vyjde?“ zeptal se John-Julian.

Z nějakého důvodu pohlédli na mě, ale já jen pokrčila rameny. „Neznám ho. Netrávil čas se smečkou, protože kvůli práci hodně cestoval.“ Zaváhala jsem. „Bran by na jeho místo nedosadil nikoho hloupého.“

David kývl. „Dříve jsem Gerryho taky nepovažoval za hlupáka. Ale to krveprolití mě přimělo změnit názor.“

„Podívejte,“ řekla jsem. „Ráda se s vámi o něm budu bavit, ale proč mi napřed nepovíte, co tu vlastně chcete? Co chcete ode mě?“

„Branův plán se mi pořád nelíbí,“ zabručel David. „Vůbec ne. Ale to, co vyvádí Gerry, se mi líbí ještě méně.“

„Požádal nás, abychom nechali tělo toho chlapce na vašem prahu,“ vysvětlil John-Julian. „Tvrdil, že potřebujete varovat, abyste nestrkala nos do vlčích záležitostí. Setkali jsme se s ním na jeho základně a zjistili, že unesl Adamovu dceru a nechal tři své vlky zemřít.“

„Spolubojovníci se neopouští,“ prohlásil Connor.

„A nevinní se neunáší,“ řekl mi John-Julian. Znělo to jako motto.

David se pousmál. „A i když jsem přesvědčen, že někdo musí Brana zastavit, jen hlupák si může myslet, že dokáže Adama přinutit udělat něco proti jeho vůli. Nechal bych Gerryho, ať to zjistí sám, ale jde tu o naši čest. Neubližujeme nevinným. Proto dneska v noci Adama a jeho dceru osvobodíme.“

„Mají Adama?“ Nijak mě to nepřekvapilo. Co jiného by smečce zabránilo zvedat celý den telefon? Dokonce se mi trochu ulevilo, protože mě napadl tucet jiných, hrozivějších možností.

V tu chvíli se otevřely vstupní dveře. Zaskočilo mě to, protože jsem venku na verandě nikoho necítila. Dovnitř vešel Samuel. Byl zpátky v lidské podobě a na sobě měl jen džíny. Byl dokonce bosý a trochu kulhal, když ke mně přistoupil. „Mají Adama,“ potvrdil.

Já ho možná neslyšela ani necítila, ale David nevypadal překvapeně. Drobným gestem svým mužům přikázal zůstat na místě, ale já si všimla, jak ztuhli a připravili se zareagovat.

„Davide Christiansene, představuji vám doktora Samuela Cornicka,“ řekla jsem. „Samueli, tohle je David, Adamův starý kamarád z armády. Je tu, protože chce dostat Adama s Jesse ven.“

„Slyšel jsem,“ řekl Samuel a posadil se na gauč u mých nohou.

„Co se ti stalo?“ zeptala jsem se.

„Na té adrese jsme našli jen několik stop, nic určitého. Dlouho jsme to tam pročesávali, ale pak si Darryl uvědomil, že Adam i jeho vůz zmizeli. Kdosi ho viděl s mobilem v ruce a ten u sebe neměl, když jsme odjížděli od Warrena. Několik vlků si všimlo, že auto odjíždí, ale nikoho nenapadlo zeptat se, co Adam dělá.“

„Okamžiček,“ řekla jsem, protože jsem začínala mít velmi nepříjemný pocit. „Okamžiček. Upíři adresu určitě zkontrolovali – Bran říká, že nikdo není paranoidnější než upír. Určitě si ověřili, že vlci jsou tam, kde mají být, nemyslíš? I kdyby jen proto, aby se ujistili, že to jsou skutečně vlci. Pak se ale objeví půlka smečky a nemůže najít dost stop na to, aby je zavedly k nepříteli?“ Pohlédla jsem na Davida. „A když jsem objevila na verandě Macovo tělo, nikoho jsem necítila, dokonce ani vás.“ Nahrbila jsem ramena. „Jak to, že mi to nedošlo? Není do toho zapletený jen Gerry, že?“ Samuel ztuhl a já si uvědomila, že to nevěděl. „Gerry Wallace spolupracuje s čarodějkou.“

Existuje spousta čarodějek, které dokáží sterilizovat tělo do té míry, že na něm neobjeví nic nejen nejlepší nos, ale dokonce ani nejlépe vybavený a trénovaný tým forenzních techniků. Ale Elizaveta Arkaděvna je jedna z mála čarodějek, které by dokázaly odstranit jen pach Davida a jeho mužů a ponechat pachy Adamova domu.

„Spolupracuje s ním ruský čaroděj,“ řekl David.

„Pokud vlčí smečky vystoupí na veřejnost, přijdou čarodějky o kšeft,“ řekla jsem. „Za utajení se dobře platí a čarodějky z toho těží. Nejsem si ani jistá, jestli tím porušuje smlouvu, když Gerry plánuje udělat z Adama maroka.“

„Cože?“ Samuelův hlas zněl tak tiše, až jsem znervóznila.

„Gerry nechce, aby se vlci odhalili světu,“ vysvětlila jsem. „Rozhodl se, že Adam je jediný, kdo tomu může zabránit, a to tak, že zabije Brana.“

Zvedl ruku a chladně se zadíval na ostatní muže. „Myslím, že by mi pan Christiansen měl říct, o co tu podle něj jde.“ Aby Samuel mohl zjistit, jestli lže, nebo ne. Byl jeden z vlků, kteří to dokáží.

David to věděl, poznala jsem to podle jeho úsměvu. „Gerry Wallace mi řekl, že se Bran rozhodl předhodit vlky lidem napospas. Požádal mě, abych s Adamem promluvil a přesvědčil ho, aby se tomu vzepřel.“

„Zpochybnil by tak marokovo vůdcovství,“ objasnil Samuel.

„Ano. Proto mě sem s chlapci přivezl. *Překvapilo* mě, jakou metodu zvolil. Já bych s sebou na schůzku s alfou v jeho domě ozbrojené muže nevzal, ale nemohl jsem se Gerrymu vzepřít, protože by to znamenalo souboj, po kterém bych se musel ujmout jeho vlků a ubožejší tlupu jsem ještě neviděl. Věděl jsem, že se Adam umí bránit, proto jsem souhlasil.“

David pokrčil rameny „Tady se slečnou Thompsonovou jsme ale dospěli k názoru, že Gerry od počátku plánoval prolít krev, protože vlci, kteří zemřeli, mu mohli způsobit problémy. Řekl bych, že mu celou dobu šlo o vydírání, a ne o obyčejný rozhovor.“

Samuel kývl. „Zná Adama. Nikdy by otce nevyzval, i kdyby s Branovým plánem nesouhlasil. Nechce být marok.“

„Moc dobře ho asi nezná, když si myslí, že ho ovládne tím, když bude vyhrožovat jeho dceři,“ namítl David.

„Myslím, že se mýlíte,“ řekla jsem. „Adam by udělal cokoli, aby Jesse zachránil.“

„Zní to, jako byste byli všichni přesvědčeni, že Adam dokáže otce zabít.“

Zvážila jsem to. „Gerry tomu věří. Možná plánuje udělat něco, čím by pojistil Branovu smrt. Pořád si myslí, že je jediný, kdo ví o ochromujících drogách.“

Samuel zavrčel a já ho poplácala po hlavě. Na opěradle se nesesedělo tak dobře jako na gauči, ale líbilo se mi sedět výš než vlkodlaci. Samuel mě vzal za ruku, položil si ji na rameno a držel ji tam.

„Tak proč jste tady?“ zeptal se Davida. „Nemohli jste najít Adamovu smečku?“

„Nehledal jsem smečku,“ řekl David. „Gerry Adama úplně zdrogoval. Zašel jsem za ním, abych si s ním promluvil, a on málem přerval řetězy. Podle toho, co říkal, si myslí, že má ve

smečce zrádce, a já tuším, že má pravdu. Tak ho asi zajali. Ale drogy ještě zhoršují jeho paranoi. Dostat ho do bezpečí i s jeho lidským dítětem, k tomu budeme potřebovat pomoc.

Mně nevěří, a nerad to říkám, ale má dobrý důvod.“ Pohlédl na Samuela. „Vám asi taky nevěří, jste muž a on tam má dceru.“ Obrátil se zpátky ke mně. „Ale vy máte jeho pach po celé dodávce a on má váš obrázek v ložnici.“

Samuel na mě ostře pohlédl. „V ložnici?“

Pro mě to byla taky novina. Teď jsem si ale dělala starosti o Adama a Jesse, ne o fotku.

„Dobrá,“ řekla jsem. „Kde ho drží?“

*

Samuelovi nevadilo, že David celou akci naplánuje, trval ale na dvou věcech. Za prvé aby povolali smečku, i když souhlasil, že jen jako zálohu a že počká ve vzdálenosti několika minut od cíle. Jen Darryl bude až do poslední chvíle vědět, co se doopravdy děje.

A také trval na tom, že zavolá otci a poví mu všechno, co víme.

„Adam s ním bojovat nebude,“ řekl Samuel Davidovi, když ten celý ztuhl. „Sice se mu nelíbí, že vlkodlaci vystoupí na veřejnost, ale chápe otcovy důvody.“ Povzdychl si. „Podívejte, nikdo z nás z toho není zrovna nadšený, dokonce ani sám marok. Ale několik vlků otci oznámilo, že je jedna z vládních agentur vydírá a nutí ke spolupráci.“

Přes Davidovu tvář přelétl nějaký výraz tak rychle, že jsem ho nedokázala rozluštit, ale Samuel kývl. „Napadlo mě, jestli neoslovili i vás. Ostatní patřili k armádě. Stalo se z nás veřejné tajemství, a to není bezpečné. Popravdě jsem překvapený, že Bran dokázal tajit naši existenci tak dlouho. Myslel jsem, že jakmile veřejnost přijme fae, odhalí nás všechny.“

„Nechtěli o nás vědět,“ řekla jsem. „Většina lidí miluje svůj malý bezpečný svět.“

„Co udělá váš otec dědovi?“ zeptal se Connor.

Samuel povytáhl obočí. „Podle mě neudělal nic špatného. Nesložil přísahu ani Branovi, ani komukoli jinému. A nezahlavil ani naše tajemství, právě naopak.“

Znovu mi zazvonil mobil. Byl to Bran. Někdy dokáže být dost strašidelný. „Mercedes, nech mě promluvit se synem.“

Pohlédla jsem na Samuela a řekla: „Není tu. Jak jsem říkala, od včerejší noci se mi neozval.“

„Dost her,“ řekl Bran. „Dej telefon Samuelovi.“

S pozvednutým obočím jsem pohlédla na Davida Christiansena a jeho muže, podala telefon Samuelovi a poslouchala, jak vysvětluje situaci. Bran pravděpodobně poznal, že lžu, když jsem mu řekla, že tu Samuel není. Možná. Ale David, který slyšel obě strany hovoru, bude nadosmrti přesvědčený o tom, že marok *věděl*, že Samuel sedí vedle mě.

Skryla jsem zadostiučinění. Čím mocnější Bran vlkům připadá, tím je ve větším bezpečí.

14.

Většinu cesty jsme jeli s Christiansenem a jeho vnuky, já jako člověk a Samuel ve vlčí podobě. Proměnil se v mém domě, protože vlci proměnu cítí.

David nás vysadil asi kilometr a půl od cíle a dal nám přesné instrukce, jak se dostat na místo. Měli jsme se se Samuelem připlížit potají a sami. Já se pak měla protáhnout dírou ve stěně skladiště, kde drží Adama a Jesse, a Samuel měl spolu s Adamovou smečkou počkat na signál.

Adama s Jesse drželi na lesní farmě v kopcích na jih od Bentonu, městečka asi dvacet minut od Richlandu.

Samotná farma byla zavřená, okolo se ale rozkládaly akry nevytěžených stromů. Cestou jsem poznala javory a duby, a dokonce i několik borovic.

Za samotnou usedlostí se tyčila obrovská budova, očividně skladiště, o kterém mi říkal David. Dům měl zatlučená okna a velká cedule realitní kanceláře hrdě hlásila PRODÁNO.

Se Samuelem po boku jsem si dřepla do příkopu obrostlého hlošinou a dobře jsem si celé místo prohlédla. Neviděla jsem žádné vozy, což znamenalo, že asi byly zaparkované na opačné straně skladu.

Christiansen říkal, že farmu koupilo místní vinařství a plánovalo na pozemcích pěstovat hroznové víno. Chtěli ho ale vysázet až na jaře a dům i skladiště tak byly prozatím prázdné.

Cedule realitní kanceláře mi prozradila, že jeden z Adamových vlků skutečně zradil. Teď už jsem znala jméno.

Vytáhla jsem mobil a vytukala Darrylovo číslo. Už jsem ho znala nazpaměť.

„Spojili jste se s Johnem Cavanaughem?“ zeptala jsem se. John Cavanaugh patřil k vlkům, které jsem moc dobře neznala, ale byl u Warrena, když jsme plánovali zásah.

„Nemůžeme ho najít.“

Darryl ignoroval mé oddechnutí, protože byl stále podrážděný kvůli tomu, že jsme ho nezasvětili do našeho plánu. A taky se mu nelíbilo, že musí poslouchat Samuelovy rozkazy.

„Podle rozkazu jsem nenechal nikomu vzkaz na záznamníku. To znamená, že nám chybí dost lidí.“

„Na ceduli realitní kanceláře před farmou, kde drží Adama, stojí jméno John Cavanaugh,“ řekla jsem mu.

Nastala dlouhá odmlka.

„Chápu,“ řekl zamyšleně a zavěsil. Darryl nikdy nedal na dlouhé loučení, ale je to chytrý chlap. Johna Cavanaugha na tuto akci nepřizvou – a ani na žádnou další. Možná mi mělo vadit, že jsem právě někomu podepsala rozsudek smrti, ale než začnu Cavanaugha litovat, napřed zjistím, v jakém stavu se z celé věci dostanou Adam a Jesse.

Samuel vedle mě tiše zakňučel.

„Dobrá,“ řekla jsem mu a začala se svlékat. Byla zima. Ne tak jako v Montaně, ale dost na to, abych ze sebe svršky shodila co nejrychleji. Dávala jsem si přitom dobrý pozor, abych se

nepopíchala o trny hlošiny. Bez velké pečlivosti jsem šaty složila a vypnula mobil.

„Nemusíš čekat, dokud se nedostanu dovnitř,“ řekla jsem mu znovu.

Jen na mě hleděl.

Strojeně jsem si povzdychla a proměnila se. Ihned jsem se příjemně zahřála. Protáhla jsem se, zavrtěla ocasem a zamířila ke skladišti. Bylo pořád světlo, proto jsem šla oklikou, aby mě nikdo nezahlédl. Věděla jsem, že mě Samuel sleduje, i když jsem ho neviděla, což bylo s ohledem na jeho zbarvení vskutku působivé – bílá se hodí pro zimu v Montaně, ale ve východním Washingtonu se zima obvykle barví do šedé a hnědé.

Jeden roh plechové stěny skladiště byl ohnutý trochu nahoru, přesně jak Christiansen říkal. Musela jsem se sice snažit, ale nakonec jsem se dovnitř přece jen dostala a stálo mě to jen hrst chlupů. Čenich mi napověděl, že stejnou cestu použil v posledních měsících nejeden skutečný kojot a další malá havěť. Pokud Gerry nebo některý z jeho vlků zachytí můj pach, budou si, doufejme, myslet, že dovnitř vlezl prostě jen další kojot.

Skladiště bylo uvnitř obrovské a nebylo v něm o nic tepleji než venku. Christiansen sice říkal, že nebudu mít problém schovat se, já ale přesto očekávala, že najdu sklad prázdný. Místo toho jsem objevila stovky, možná tisíce beden. Měly výšku asi jednoho metru a velikost palety a vyrobené byly z překližky nyní zkroucené vlhkem a stářím. Stály po třech na sobě na policích sahajících až ke stropu, který se nacházel dobrých devět metrů nade mnou.

Vzduch páchl zatuchle. Rozhlédla jsem se a spatřila systém rozprašovačů a odtoky v podlaze. Dávalo to smysl. Když máte skladiště plné stromů, musíte je nějak zavlažovat, než je odešlete.

Našla jsem kupu beden, v níž ta spodní nesla označení *Hamamelis virginiana* – Vilín virginský 3'-4'. Byla prázdná, ale šedé dřevo stále trpce páchlo. Mohla jsem se schovat do horní bedny, ale to by mě viděli skákat dovnitř a zase ven. Raději jsem se proto stulila do klubíčka mezi bednami a vnější kovovou stěnou. Prozatím jsem tak byla víceméně v bezpečí.

Podle plánu jsem měla počkat, až pro mě přijde jeden z Davidových vnuků. „Extrakci“, jak říkal, měli provést v noci a do setmění zbývalo ještě několik hodin.

Gerry měl s Adamem problémy. Dokonce i když ho napumpovali uklidňujícími drogami, strážce v cele ho přiváděly k nepřítelosti. Pamatovali si, jak rozlomil pouta ve svém domě, proto se ho snažili udržovat v klidu. Důsledkem bylo, že s Jesse zůstával většinu času sám a jen před dveřmi stál strážce. Gerryho pach vadil Adamovi do té míry, že nesměl do skladiště vstoupit vůbec.

Bude sice trvat ještě několik hodin, než odsud Jesse a Adama dostaneme, mohla jsem ale jít za nimi a co nejlépe Adama připravit.

Hádali jsme se o to. David chtěl, abych počkala, dokud za soumraku nenastoupí na stráž jeho muž, ale já nechtěla nechat Adama s Jesse o samotě déle, než bylo nezbytně nutné. David si myslel, že riziko odhalení je příliš velké.

Hádku ukončil Samuel. „Nechte ji jít. Stejně to udělá a takhle aspoň snížíme riziko.“

David z toho nebyl nadšený, ale podřídil se vyšší autoritě a zdravému úsudku. Samuel měl pravdu. Nemínila jsem nechat Adama s Jesse o samotě a bez ochrany, když jsem mohla být s nimi. Jen Gerry mohl poznat můj pach a ten se držel od skladiště co nejdál. Ostatní vlci budou prostě předpokládat, že jsem jen další kojot, a těch jsou tady spousty.

Musela jsem ale počkat na doprovod, což mohlo nějakou dobu trvat, bylo to však bezpečnější, než kdybych se toulala kolem sama a snažila se zjistit, kde Adama s Jesse schovávají.

Je nemožné čekat bez hnutí a zachovat si obezřetnost. Nakonec jsem upadla do lehké dřímoty a spala skoro hodinu, než mě probudil teď už povědomý pach Johna-Juliana.

Opatrně jsem se vyplížila ven, ale byl sám a přes rameno měl přehozený můj batoh. Nepromluvil na mě, prostě se otočil a proplétal se mezi bednami k části skladiště, kde kdysi zřejmě bývaly kanceláře. Stejně jako krabice byly i kanceláře naskládány tři na sobě.

Vyšel po schodech do prvního patra, kde jedny z dveří byly vybaveny novým, lesklým zámkem, který je odlišoval od ostatních. Když je odemkl a otevřel, vběhla jsem dovnitř a zastavila se.

Není divu, že Gerry nechával před dveřmi na stráži jen jednoho muže. Neexistovala šance, že by Jesse a Adam bez pomoci utekli.

Jesse ležela na holé matraci. Někdo jí kolem spodní části obličeje omotal lepicí pásku a zalepil jí tak ústa, vlasy a krk. Bude velký problém ji sundat. Zápěstí měla spoutaná želízky a ta byla horolezeckým lanem přivázaná ke kovovému rámu postele. Také kotníky měla spoutané a přivázané k nohám postele, takže se mohla sotva vrtět.

Hleděla na Johna-Juliana tupým pohledem a mě si vůbec nevšimla. Oblečená byla do pyžama, měkkých bavlněných kalhot a trika, které asi měla na sobě, když ji unesli. Na spodní části levé paže měla modřinu tak tmavou, že vypadala spíše černě než fialově.

Adam seděl na židli, kterou očividně vyrobil stejný nešikovný tesař jako lůžko. Byla nahrubo sešroubovaná z trubek, styl ale asi při výrobě nebyl nejpodstatnější. Tížily ho okovy, které se daly očekávat spíše ve voskovém muzeu nebo ve středověké mučírně, a poutaly mu zápěstí k opěrkám židle a kotníky k jejím nohám. Ale ani kdyby židli zničil, pout by se nezbavil. Bylo v nich dost stříbra na to, aby se z nich dal rok financovat místní školský systém.

„Gerry sem nepřijde,“ řekl John-Julian. Adam pootevřel oči a já si všimla, že jeho zlatožluté duhovky hoří vzteky. „Jeho přítomnost působí na Adama stejně jako dědečkova. Dokonce ani drogy Adama nezklidní, a tak sem Gerry radši nechodí. Náš muž bude na hlídce už jen pět minut. Další je nepřítel. Ale po něm se na dvě hodiny ujme hlídky Shawn a ten patří k nám.“

Věděla jsem to, ale John-Julian mi vše zopakoval, aby se ujistil, že jsem to správně pochopila. „Shawn vám pomůže, jak jen bude moci. Stráže mají zůstat dole a nahoru jít jen při nástupu do služby. Ale musíte je nechat spoutané, dokud Shawn

nepřevezme hlídku, pro případ, že se někdo objeví. Jeden muž má na starosti vězně, čtyři hlídkují na pozemcích. Jeden prostě chodí kolem skladiště. V domě je elektřina a satelit, takže většina mužů tráví volný čas tam. Nečekají, že smečka najde Adama tak brzy, proto si nedávají dobrý pozor.“

Na zajatce většinou dohlíželi Davidovi muži, protože Gerry neměl dost důvěryhodných lidí, kterým by svěřil bezmocné patnáctileté děvče. Podobné skrupule nejsou ve světě žoldáků a vlků samotářů zrovna časté. David říkal, že jim Gerry zaplatil za to, že zůstanou a ujmou se hlídání. Zdálo se, že Gerry věří, že se David neobrátil proti němu, dokud mu bude platit.

Zatímco John-Julian mluvil, rozhlédla jsem se po místnosti, která nenabízela zrovna mnoho úkrytů. Pokud strážce nevejde úplně dovnitř, budu se moct schovat za dveřmi nebo ve velké skříni s posuvnými dveřmi, některá klišé prostě fungují. Strážce nebudou mít důvod místnost prohledávat, dokud budou Adam s Jesse na místě.

Jesse se konečně pohnula, protože si uvědomila, že nemluví s ní. Nemotorně se zkroutila, a když si mě konečně dobře prohlédla, vyrazila drsný zvuk.

„Tiše,“ řekl jí, pak se obrátil zpět ke mně. „Máte asi čtyři hodiny. Odvést pozornost není moje práce, ale poznáte, oč jde, až to uslyšíte. Vaším úkolem bude dostat ty dva dolů ze schodů a do místnosti u velkých garážových vrat. Dědeček si tam pro vás přijde a odvede vás.“

Kývla jsem a on položil můj batoh na podlahu.

„Hodně štěstí,“ řekl tiše, odešel a zamkl za sebou dveře.

Sotva se dveře zavřely, proměnila jsem se, otevřela batoh a vytáhla spodní prádlo, tmavé tričko a staré tepláky. Oblékla jsem se, natáhla si popruhy podpažního pouzdra a schovala do něj svůj SIG. Byl odjištěný a připravený k výstřelu. Vzala jsem si s sebou i Smith & Wesson nevlastního otce. Na podpažní pouzdro byl příliš velký a nedalo se z něj střílet tak rychle, ale kulky .44 magnum napáchají mnohem větší škodu než moje devítka. Pokud všechno půjde podle plánu, nebudu žádnou zbraň potřebovat.

Zaslechla jsem, jak někdo stoupá nahoru po schodech, a uvědomila jsem si, že jsem neslyšela Johna-Juliana sejít dolů. Předpokládala jsem, že se jedná o nového strážce, proto jsem sebrala batoh, schovala se do skříně a vytáhla SIG z pouzdra. Skříň měla posuvné dveře, ale já je nechala tak, jak byly, otevřené na straně dál ode dveří.

Viděla jsem, jak Jesse šklubla za provazy, když někdo odemkl a rozrazil dveře.

„Hej, krásko,“ řekl strážce. Cítila jsem česnek, který nedávno snědl, a něco nezdravého a kyselého. Nebyl to sice vlkodlak, přesto jsem ho nechtěla vidět v Jessině blízkosti. „Jsem tu, abych tě odvedl na záchod. Když na mě budeš hodná, možná ti dokonce dám i něco sníst. Už musíš mít hlad.“

Zamířil k Jesse a odhalil mi tak záda. Panika v Jessiných očích a pach strachu, který se z ní linul, nutkání vystřelit ještě zesílily.

Adam zavrčel a strážce se otočil, tasil zbraň a namířil. Stiskl spoušť a Jesse vydala strašlivý, nevěřicný zvuk. Zvedla jsem zbraň a chystala se vystřelit, když jsem si uvědomila, že se ozvalo jen tiché lupnutí, ne hlasitá rána. Střílel z uspávací vzduchovky. Kdyby byl vlkodlak, musela bych ho tak jako tak zastřelit, protože by slyšel, jak jsem zalapala po dechu, když po Adamovi vypálil.

„To tě na chvíli zklidní,“ řekl pravděpodobně Adamovi. Schoval zbraň a sehnul se, aby rozvázal uzly u Jessiných nohou. Kdyby se otočil, uviděl by mě, stejně jako mě viděla Jesse.

Zavrtěla jsem hlavou, dotkla se očí a ukázala na strážce. Pochopila, protože se odvrátila a upřela oči na strop.

Neslyšel, že někdo běží nahoru po schodech. Asi ho přilákal výstřel z pistole, ať už byl jakkoli tichý. Dveře zely dokořán, proto druhý muž vešel rovnou dovnitř. Byl to vlkodlak. Neviděla jsem ho, ale cítila.

„Smrdí to tu po zvířeti,“ řekl a hlas měl tak hluboký, že zněl tlumeně.

Byla jsem si jistá, že mluví o mně.

Strážce se zaskočeně otočil. Kdyby přesunul pohled o deset stupňů do strany, hleděl by přímo na mě, jeho pozornost ale zcela upoutal druhý strážce.

„Jsi zvíře, Jonesi?“ zeptal se druhý muž tiše a dychtivě. „Já jo.“

Jones couvl k posteli, až ho rám uhodil zezadu do kolen. Dosedl napůl na Jesse. Mohla jsem mu říct, jakou hloupost udělal. Před dravci se neustupuje, můžou si to totiž špatně vyložit.

Jones neřekl nic a vlkodlak se zasmál. „Myslel jsem, že ti šéf řekl, aby ses k tomu dítěti nepřibližoval. Nemám pravdu?“

Netuším, co vlkodlak dělal, ale muselo to být dost děsivé, protože Jones začal tiše kňourat. Vlkodlak se pohnul a já ho konečně spatřila, velkého, rusovlasého muže s krátce zastřiženým tmavým vousem. Popadl Jonese za tričko a se zabručáním ho zvedl z postele. Obrátil se ke dveřím a odhodil lehčího muže přes místnost. Neviděla jsem Jonese dopadnout, ale slyšela jsem, jak zalapal po dechu.

„Táhni,“ poručil vlkodlak.

Slyšela jsem, jak Jones peláší dolů ze schodů, ale nebyla jsem si jistá, jestli jsme se jenom nedostali z bláta do louže. Muž, který v místnosti zůstal, byl mnohem nebezpečnější. Zmínil se o zvířeti. Cítil mě? Nebo si z Jonese prostě utahoval?

Stála jsem bez hnutí, neovladatelně se třásla a snažila se myslet pozitivně. Strach silně páchne, Jesse se ale bála dost za nás za obě, proto jsem doufala, že si mě vlkodlak nevšimne.

„Tak jo, andílku, rozvážeme tě,“ řekl Jesse něžně. Uklidnilo by mě to, kdybych necítila jeho chtíč. Jesse ale neměla tak dobrý čich, proto se trochu uvolnila.

Velkýma rukama rozvázal uzly, džentlmensky jí pomohl sednout si a počkal, dokud se nezbavila ztuhlosti v ramenou a zádech. Chytře se posadila tak, aby se musel odvrátit od skříně.

Něžně ji zvedl na nohy, lehce ji podepřel a odvedl ji. Opřela jsem se o stěnu, zavřela jsem oči a modlila se, aby to bylo správné rozhodnutí, aby ji jen vedl na záchod.

Já mezitím potřebovala zkontrolovat Adama.

Šipku měl pořád zabodnutou v krku. Vytáhla jsem ji a odhodila na zem. Když jsem se ho dotkla, otevřel oči, ale nemyslím si, že by něco viděl.

„Už je to v pořádku,“ řekla jsem mu a něžně masírovala krvavou skvrnu na krku. „Jsem tady a dostaneme vás odsud. Odhalili jsme jednoho zrádce, a i kdyby jich bylo víc, nenapáchají už žádné škody.“

Neřekla jsem mu, kdo je to „my“. Nebyla jsem si vůbec jistá, jestli mě slyší, ale chtěla jsem ho uklidnit, ne vydráždit. Další šipku měl zapletenou do rukávu na pravé paži a já se přes něj naklonila, abych ji vytáhla. Sklonil hlavu a zabořil mi ji mezi rameno a krk. Nedokázala jsem říct, jestli to udělal sám od sebe, nebo jsem do něj strčila, ale prohloubil se mu dech.

„Správně,“ řekla jsem mu. „Spi a zbav se jedu.“

Objímala jsem ho, dokud jsem znovu neuslyšela někoho na schodišti. Opřela jsem Adama do stejné polohy jako předtím, tedy až na šipky, a tiše jsem se vplížila zpět do úkrytu.

Ustaraně jsem čekala, protože na schodech jsem slyšela jen jednu osobu. Teprve když se strážce objevil ve dveřích, pochopila jsem, že nese Jesse v náruči. Byla ztuhlá a zírala na stěnu.

„Promiň, andílku,“ broukal, když ji znovu svazoval. „Poskytl bych ti soukromí, kdyby to šlo, ale nemohl jsem riskovat, že ne?“

V ten okamžik jsem se rozhodla, že ho zabiju. Dobře jsem si prohlédla jeho rysy a pohyby, abych ho později poznala, i když jsem pochybovala, že by měl Gerry ve smečce dva rusovlasé obry. Slyšela jsem zadostiučinění v jeho hlase a Jesse určitě taky. Chtěl ji vyděsit.

Adam se pohnul. Slyšela jsem ho, i když jsem na něj neviděla. „Mercy,“ zachraptěl.

Strážce se zasmál. „Mercy, co? Tak tu tady nenajdeš.“ Natáhl se a poplácal Jesse po tváři. „Tak zase příště, andílku.“

Vzpomněla jsem si, že Adam jí taky říká andílku, a udělalo se mi zle. Dveře se zavřely a cvakl zámek. Počkala jsem, dokud nesešel úplně dolů, teprve pak jsem vylezla ze skříně. Jesse dál zírala na stěnu.

Adamovi opět klesla hlava na prsa a já si nemohla pomoci a musela jsem se ho dotknout, abych se ujistila, že ještě dýchá. Pak jsem se vydala k jeho dceři.

Od chvíle, kdy ji strážce znovu svázal, se nepohnula. Kavalerie dorazí až za dvě hodiny, ale já si řekla, že nebude vadit, když už je rozvážu. Začala jsem v batohu hledat něco, čím bych přerežala Jessiny provazy. Nemohla jsem ji tak nechat další dvě hodiny.

Nevím, proč jsem s sebou vzala Zeeho dýku nebo proč jsem sáhla po ní místo po kapesním noži, ale vklouzla mi do ruky, jako by tam patřila.

Jesse sebou trhla, když jsem si klekla na postel a dotkla se jejího ramene. „To jsem já, Mercy. Ted’ už ti nikdo neublíží. Ještě chvíli to potrvá, ale dostaneme vás odsud. Musíš ale zůstat zticha. Pokud to zvládneš, rozvážu tě a podívám se, co můžu udělat s tou lepící páskou.“

Předtím se chovala naprosto pasivně, sotva jsem se jí ale dotkla, roztřásla se, jako by byla úplně promrzlá. V místnosti bylo chladno a oni ji nepřikryli, takže to mohlo být tím. Lapala ale těžce po dechu, což nebylo nijak jednoduché, když mohla dýchat jen nosem.

Dotkla jsem se palcem ostrí dýky. Byla ostrá, přesto nebude lehké přerezat s ní horolezecké lano. Vsunula jsem čepel mezi lano a rám postele a skoro jsem se bodla. Když jsem totiž zatáhla, nenarazila jsem na žádný odpor. Napřed mě napadlo, že dýka zpod lana vyklouzla, ale pak jsem zjistila, že lano je čistě přeríznuté.

S úctou jsem na dýku pohlédla. Měla jsem vědět, že dýka, kterou u sebe nosí pro osobní ochranu Zee, bude mít v záloze pár triků. Přerežala jsem lano na Jessiných nohách a ona se objala pažemi a přitáhla si kolena k hrudi. Po tváři se jí kutálely slzy a já ji chvíli hladila po zádech. Když se trochu uklidnila, vrátila jsem se k batohu a vytáhla jsem malou cestovní plechovku oleje ve spreji.

„Ocet, jedlá soda a olej ve spreji, zázraky našeho věku,“ řekla jsem jí. „Použijeme ho k uvolnění lepící pásky.“

Nebyla jsem si jistá, jestli to bude fungovat, i když jsem tak odstraňovala zbytky lepící pásky z aut. Sotva ale olej pronikl pod její okraj, pomalu jsem ji odlepila. Když jsem ji dostatečně uvolnila, opatrně jsem pod ni vsunula Zeeho dýku a hladce ji prořízla těsně u Jessina ucha. Prozatím jsem se nesnažila odlepit ji z vlasů, potřebovala jsem ji jen sundat z obličeje.

Šlo to stejně lehce jako u aut. Netrvalo dlouho a uvolnila jsem Jesse ústa a zbytek pásky jsem uřízla, takže jí zůstal jen kousek ve vlasech.

„Má to odpornou chuť,“ zachraptěla a utřela si ústa do lemu trička.

„Taky mi nechutná,“ souhlasila jsem. Olej se mi jednou nebo dvakrát dostal do úst, když jsem zapomněla, že ho mám na rukách. „Jak je to dlouho, co jsi měla něco k pití?“

„Když přinesli tátu,“ zašeptala do kolen. „Mluvila jsem na něj a on se probíral z toho, co mu píchali, a tak mi zalepili pusy. Myslela jsem, že na vlkodlaky drogy nepůsobí.“

„Tahle ano,“ řekla jsem, vrátila se k batohu a vytáhla termosku s kávou. „Ale myslím, že ne tak dobře, jak by chtěli.“

Měla jsem s sebou vzít vodu,“ řekla jsem a podržela jí hrnek s odporně smrdící kávou před obličejem. Víím, že většina lidí tu vůni miluje, ale já ji nemůžu vystát.

Když se nepohnula, obořila jsem se na ni. „No tak, na sebelítost teď není čas. Až se dneska večer vrátíš domů, klidně se sesyp. Teďka mi musíš pomoci postavit tátu na nohy.“

Cítila jsem se, jako bych nakopla kňučícího psa, Jesse se ale napřímila a vzala si ode mě kovový hrnek. Ruka se jí silně třásla. Čekala jsem to, proto jsem ho naplnila jen z půlky. Ušklíbala se nad chutí kávy.

„Vypij to,“ řekla jsem. „Pomůže ti to. Kofein a cukr. Já tohle nepiju, proto jsem zaběhla k vám domů a ukradla vám tu drahou věc z mrazničky. Nemělo by to být tak strašné. Samuel říkal, že ji mám udělat silnou a hodně sladkou. Měla by chutnat jako hořký sirup.“

Pousmála se, pak se zakřenila, zacpala si nos a vypila hrnek na jeden doušek. „Příště,“ zachrptěla, „vařím kafe já.“

Zazubila jsem se. „Platí.“

„Můžeš mi nějak sundat želízka?“ zeptala se.

„Za pár hodin se objeví náš spojenec,“ řekla jsem. „Přinese klíče.“

„Dobře,“ řekla, ale rty se jí chvěly. „Nemohla bys je zkusit otevřít paklíčem? Nejsou to policejní želízka, spíše ta, co se dají koupit v sexshopu.“

„Jessico Tamarindo Hauptmanová,“ řekla jsem šokovaně. „Odkud tohle víš?“

Uplakaně se zachichotala. „Kamarád koupil jedny na garážovém výprodeji. Zacvakl si je na rukách a nemohl najít klíč. Docela zpanikařil, ale jeho máma vypáčila zámek.“

Dobře jsem si prohlédla klíčovou díрку. Vypadala až podezřele neforemně. Neměla jsem po ruce sponku na papír ani drátěný věšák, ale Zeeho dýka měla úzkou špičku.

Vzala jsem pouto do ruky a pokusila se strčit hrot dýky do dírky. Napřed jsem si myslela, že se dovnitř nevejde, pak jsem ale zatlačila a hrot vklouzl dovnitř jako po másle.

„Au.“ Jesse trhla rukou.

Zvedla jsem dýku a zadívala se na škrábanec na jejím zápěstí. Pak jsem pohlédla na želízka a zjistila, že dýka přeřízla kov skoro stejně snadno jako provaz.

„Skutečný kovový mág,“ zamumlala jsem.

„Co je to za nůž?“ zeptala se Jesse.

„Dýka. Půjčená.“ Přiložila jsem dýku k řetízku mezi náramky a dívala se, jak se na tmavě šedém ostří taví. „Hm. Až si příště půjčím něco od fae, napřed se poptám, jak ta věcička funguje.“

„Dokáže přeříznout celá pouta?“ Jesse zvedla z půlky naříznutý náramek.

Odtáhla jsem pouto od zhmožděné kůže a opatrně vsunula dýku mezi zápěstí a kov. Vypadalo to jako špatný filmový efekt, kov se totiž začal pod tlakem čepele rozevírat. Filmaři by přidali jiskry a jasnou rudou záři. Já cítila jen závan ozónu.

„Od koho sis ji půjčila?“ zeptala se, když jsem rozřízla druhý náramek. „Od Zeeho?“ Viděla jsem, jak se ze starého, nerudného přítele pro ni stává úchvatná hádanka. „Bezva.“ Znělo to, jako by

zase byla sama sebou, fialovějící modřina na tváři a šrámy na zápěstí tak vyvstávaly ještě bolestivěji.

Nevzpomínám si, že by měla na obličeji modřinu, než ji vlkodlak vzal dolů.

„Uhodil tě?“ zeptala jsem se, dotkla se její tváře a vzpomněla si, jak ji strážce nesl a ona se snažila být co nejmenší.

Odtáhla se, úsměv jí povadl a oči zmatněly. „Nechci na něj myslet.“

„Dobře,“ souhlasila jsem ochotně. „S ním už si nemusíš dělat starosti.“

O to se postarám sama, pokud budu muset. Vzala jsem si od ní hrnek, našroubovala ho zpátky na termosku a uvědomila si, jak snadno se dokážu vzdát civilizovaného chování. Stačil pohled na její modřinu a byla jsem připravena vraždit.

„Opravdu bys měla vypít víc,“ řekla jsem jí. „Ale potřebuji kofein pro tvého tátu. Možná s sebou Shawn něco přinese.“

„Shawn?“

Pověděla jsem jí o Davidu Christiansenovi a o tom, že nám slíbil dostat je odtamtud.

„Věříš jim?“ zeptala se, a když jsem kývla, řekla: „Dobře.“

„Pojďme se podívat na tvého otce.“

Osobodila jsem Jesse, takže nemělo smysl nechávat Adama v řetězech, a všechno to stříbro mu určitě nepomáhalo. Zvedla jsem Zeeho dýku, ale Jesse mě chytila za ruku.

„Mercy?“ řekla tiše. „Když se začne probouzet, je dost...“

„Děsivý?“ Poplácala jsem ji po ruce. Někdy mě napadlo, jestli vlkodlaky díky svým zkušenostem nepovažuje spíše za mazlíčky než za nebezpečné predátory. Zdá se, že tohle už problém nebude. Vzpomněla jsem si, že Adam prý zešílel, když se k němu David přiblížil, a taky na ruiny Adamova obývacího pokoje. Možná jí strhli klapky z očí až příliš.

„Cos čekala, když se ocitl bezmocný v rukou nepřátel?“ namítla jsem rozumně. „Snaží se tě chránit. Je potřeba strašně silné vůle, aby překonal to, co do něj pumpují. Výsledky tím pádem nejsou pěkné.“

Chystala jsem se pustit do jednoho z řetězů, ale Jessiny obavy mě přiměly přemýšlet, jestli je rozumné Adama úplně osvobodit. Na druhou stranu jsem ho ale potřebovala dostat na nohy a přimět ho k pohybu. Kdybych se ho bála, probudila bych v něm dravce.

Odhodlaně jsem přitiskla dýku k těžkému poutu na jeho levém zápěstí. Musela jsem být opatrná, protože okovy mu přiléhaly těsně ke kůži. Nemohla jsem tak vsunout dýku pod kov, aniž bych ho pořezala. Pamatovala jsem si, jak čepel reagovala, když se o ni řízl Samuel, a to by v tuhle chvíli nebylo zrovna dobré. A tak jsem dýku na kov jen položila, abych mohla ucuknout, sotva jím pronikne.

Napřed jsem si myslela, že jílec zahřívám rukama, když ale čepel rozťala pouto, musela jsem ji pustit, protože se tak rozžhavila. Ruka sklouzla Adamovi z područky do klína.

Trvalo skoro hodinu, než jsem odřezala zbytek okovů a řetězů. Dýka se žhavila stále rychleji a chladla déle. Než jsem Adama konečně zbavila všech stříbrných řetězů, hyzdily linoleum na podlaze spáleniny a moje ruce puchýře.

Jesse mi pomohla řetězy posbírat a odnést na postel. Musely jsme si dávat pozor a netahat je po podlaze, protože řinčení kovu o tvrdý povrch se rozléhá.

Právě jsme odnášely poslední, když jsem na schodech uslyšela kroky. Zeeho dýku jsem hodila na postel, postrčila Jesse ke skříni a vytáhla zbraň. Namířila jsem na dveře asi ve výšce metru osmdesáti, ztuhla jsem a čekala, až cvakne zámek.

Když vsunul klíč do zámku, hvízdal si a já se snažila nechvět. Plánovala jsem, že ho napřed střelím jednou do hrudi, pak dvakrát do hlavy. I kdybych ho tak nezabila, ochromila bych ho natolik, že bych se ho snadno zbavila. Sice bych tím zburcovala ostatní, ale neměla jsem na vybranou. A neměla jsem ani čas, ani chuť spoutávat zajatce.

Nadechla jsem se, když tu se ozval mužský hlas. Dveře a vzdálenost ho zkreslily natolik, že jsem nedokázala rozeznat, co říká. Ale muže přímo za dveřmi jsem slyšela jasně. Když už jsem

musela někoho zabít, potěšilo mě, že to bude muž, který uhodil Jesse.

„Chci zkontrolovat zajatce,“ řekl. „Je na čase, aby někdo zase střelil Hauptmana.“

Druhý muž něco odpověděl.

„Nepotřebuju hlídat hodiny,“ řekl. „Hauptman musí dostat další dávku. Kvůli troše stříbra bačkorami nezaklepe. Wallace může jít k čertu.“

Ostře jsem se nadechla, protože jsem cítila, jak se nahoru po schodech blíží někdo mocný. Ne jako Adam nebo Samuel, ale přesto mocný. Uhádla jsem, že strážce zastavil David Christiansen.

Strážce zavrčel, ale vytáhl klíč ze zámku a odpochoďoval dolů. Slyšela jsem krátkou, ošklivou hádku, nahoru po schodech se už ale nikdo nevydal a já pochopila, že Christiansen vyhrál. Schovala jsem zbraň.

„No,“ řekla jsem Jesse a snažila se zklidnit dech, „to nebylo zábavné.“

Choučila se v koutku skříně. Na okamžik jsem si myslela, že tam zůstane, ale je houževnatá. Sebrala odvahu a vstala.

„Co teď?“

Pohlédla jsem na Adama. Ani se nepohnul.

Přikročila jsem k němu a položila mu ruku na tvář. Jeho kůže byla na dotyk studená, což bylo zlé. Vlkodlaci mají výkonný metabolismus, proto obvykle přímo hřejí. Přemýšlela jsem, kolik stříbra do něj napumpovali.

„Musím do něj dostat trochu kafe,“ řekla jsem Jesse. „A taky jídlo, to by mělo pomoci.“

Postavila se vedle mě, pohlédla na něj, pak na mě. „Dobře,“ řekla nakonec. „Vzdávám se. Jak do něj to kafe dostanem?“

Nakonec jsme ho stáhly ze židle a opřely mu hlavu o Jessino stehno. Kávu, která byla stále horká, jsme mu kapaly do úst. Nevěděly jsme, jak ho přimějeme polknout, ale po několika kapkách to udělal sám.

Po třetím doušku otevřel oči. Byly tmavé jako půlnoční samet. Natáhl se a chytil Jesse za ruku, kterou mu položila na rameno, oči ale upíral na mě.

„Mercy,“ zamumlal. „Cos to *k čertu* provedla s mojí francouzskou praženou kávou?“

Na okamžik mě napadlo, že všechny mé obavy byly k ničemu, pak ale pustil Jessinu ruku, prohnul se ostře v páteři a vtlačil jí hlavu hlouběji do klína. Kůže mu zešedla, pak mu na ní naskákaly tmavé skvrny. Zatáhl ruce v pěst a oči obrátil v sloup, až bylo vidět jen bělmo.

Upustila jsem kávu na zem, popadla Jesse pod rameny a odtáhla ji od Adama tak rychle a tak daleko, jak jen to šlo.

„Uhodí se do hlavy,“ řekla a vzepřela se, protože jsme si uvědomily, že má záchvat.

„Jemu se prasklá lebka snadno zahojí, tobě ne,“ řekla jsem. „Jesse, je vlkodlak. V takovém stavu k němu nemůžeš. Kdyby tě uhodil, zlámal by ti kosti.“ Děkovala jsem pánubohu, že pustil Jessinu ruku dřív, než ji mohl rozdrtit.

Zdálo se, že stejní démoni, kteří mu způsobili záchvat, uvolnili i jeho moc. Cítila jsem, jak z něj číší – a stejně tak ji museli cítit všichni vlkodlaci v okolí. Pokud Christiansen počítal správně, bylo jich tu dvanáct.

„Umíš střílet?“ zeptala jsem se Jesse.

„Ano.“ Neodtrhla oči od otce.

Vytáhla jsem SIG a strčila jí ho do ruky.

„Zamiř na dveře,“ řekla jsem a ze dna batohu vyhrabala čtyřiačtyřicítku. „Až řeknu ‚střílej‘, zmáčkní spoušť. První výstřel půjde trochu ztuha, zbraň je nabitá na vlkodlaky. Ale máme tu spojení, takže počkej, dokud ti neřeknu.“

Našla jsem revolver. Neměla jsem čas ho zkontrolovat, ale než jsem ho schovala do batohu, nabila jsem ho. Bude to muset stačit. Smith & Wesson byl mnohem těžší než SIG, ale dokázal taky napáchat mnohem větší škody.

„Co se děje?“ zašeptala Jesse a já si vzpomněla, že je člověk a necítí volání alfovy síly.

Moc sílila, najednou se ale zdvojnásobila a její zdroj se rozplynul, takže už jsem nedokázala říct, zda vychází z Adama. Nahoru po schodech vyběhly lehké nohy a cvakl zámek. Jesse se stále dívala na mě, ale já mířila revolverem na dveře. Začaly se otevírat.

„Nestřílej,“ řekla jsem, zvedla jsem zbraň a položila ruku na její, abych sklonila hlavě k zemi. „Patří k nám.“

Muž ve dveřích měl pleť barvy horké čokolády, zelené tričko s nápisem DINOSAURY ZABILI DRACI a oříškové oči. Podle trička jsem poznala, že je to Davidův muž. Stál bez hnutí a poskytl nám čas uvědomit si, že je na naší straně.

„Jsem Shawn,“ představil se, pak spatřil Adama.

„Zatraceně,“ řekl, vstoupil dovnitř a tiše zavřel dveře. „Co se děje?“ zeptal se s očima upřenými na Adama, který ležel na zádech a trhal rukama a nohama.

„Myslím, že se mění,“ odvětila Jesse.

„Křeče,“ řekla jsem. „Nejsem doktor, ale myslím, že se mu do nervového systému dostalo příliš mnoho stříbra a poškodilo něco důležitého.“

„Bude v pořádku?“ Jesse se třásl hlas.

„Je silný,“ řekla jsem a doufala, že si nevšimne, že jsem jí neodpověděla na otázku. Kolik stříbra je potřeba k zabití vlkodlaka? Obvykle o tom rozhodovala vlkodlakova moc, ale někteří vlci na ně byli citlivější než jiní.

„Zrovna jsem si vyměňoval hlídku s Hamiltonem, když se kapitán pustil do rvačky s Connorem a dal mi znamení, že mám pohnout zadkem a jít sem,“ řekl Shawn. „Neudělal jsem ještě ani tři kroky a všichni vlkodlaci se seběhli ke kapitánovi. Asi na ně zapůsobil jeho záchvat, co?“

Kývla jsem a pokusila se jim to vysvětlit. „Nevím, jak to Christiansen dělá,“ řekla jsem, „ale stahuje k sobě Adamovu moc a kalí ji. Vsadila bych se, že si všichni budou myslet, že je za tím on.“

„Kvůli rvačce,“ řekl Shawn, jako by se mu rozsvítilo.

Najednou jsem ale ztratila o Christiansena všechnu zájem, protože Adam zůstal ochablý, nehybně ležet. Jesse se k němu chystala rozběhnout, ale já ji zadržela.

„Počkej,“ řekla jsem a sebrala jí pistoli dřív, než někoho nechtíc zastřelí. „Musíme zjistit, jestli už je po všem.“

„On není mrtvý?“ zeptala se.

„Ne. Slyším jeho dech.“ Byl slabý a mělký, ale pravidelný.

Schovala jsem Smith & Wesson do batohu a SIG vrátila zpátky do pouzdra. Díky Christiansenovi jsme sice neměli v patách smečku vlkodlaků, ale to se může kdykoli změnit.

Adam se nepohnul, ale dýchal hlouběji. Chystala jsem se říct Jesse, že je všechno v pořádku, když tu se Adam nečekaně překulil na bok, schoulil se do klubíčka a tiše zasténal.

15.

*T*ed' se mění?“ zeptala se Jesse.
„To by bylo zlé,“ řekl Shawn. „Raději by se neměl proměnit, dokud se nevstřebají i zbytky drog. Mluvil jsem s chlapy, kteří byli u vás v domě, když se osvobodil. Tehdy byl taky omámený.“

„Přestaňte ji děsit,“ vyštěkla jsem. „Bude v pořádku. A kromě toho si nemyslím, že se mění.“ Popravdě řečeno jsem necítila nic z jeho předchozí vlkodlačí moci. Netušila jsem, co s ním je.

Košile, kterou měl Adam na sobě, byla špinavá, potrhaná a potřísněná krví a vypadala spíše šedá než bílá. Dost šedá. Zbrotil ho pot, látka se mu lepila na kůži a odhalovala napjaté svaly na ramenou a zádech. Viděla jsem dokonce i hrbolky páteře. Třásl se a košile se v chladném světle zářivek třpytila. Nedokázala jsem říct, jestli je při vědomí, nebo ne.

Schovala jsem pistoli do pouzdra a pomalu k němu přistoupila.

„Adame,“ řekla jsem, protože ke mně byl otočený zády. Není dobré zaskočit vlkodlaka. „Jsi v pořádku?“

Nijak mě nepřekvapilo, když neodpověděl.

Dřepla jsem si a dotkla se mokré látky. Vtom mě popadl za zápěstí. Pohnul se tak rychle, že jsem si toho vůbec nevšimla, prostě najednou ležel na zádech. Ani si nevzpomínám, kdy se přetočil. Oči měl žluté a chladné, ale sevření lehké.

„Jsi v bezpečí,“ konejšila jsem ho a snažila se zůstat klidná. „Jesse je tady a taky je v bezpečí. Dostaneme tě na nohy, dáme tě do pořádku a pak odsud vypadneme.“

„Stříbro,“ řekl Shawn užasle. „Proto má košili šedou. Do prd... teda, do prkýnka. *Zatraceně*. On potí stříbro. *Zatraceně*.“

Adam se ode mě neodvrátil, při zvuku Shawnova hlasu sebou ale trhl. Hleděl zářivě žlutýma očima do mých. Byly zároveň žhavé i ledové. Měla jsem se odvrátit, ale nějak se mi zdálo, že tu nejde o souboj vůlí. Měla jsem pocit, jako by používal mé oči k tomu, aby se vytáhl z míst, kam ho zahnały drogy. Snažila jsem se nemrknout a nepřerušit kouzlo.

„Mercy?“ zašeptal chraplavě.

„*C'est moi, c'est moi*, ano, já,“ řekla jsem mu. Zdálo se to příhodně melodramatické, i když jsem netušila, jestli mu dojde, nač narážím. Nemusela jsem se obávat.

Nečekaně se zasmál. „Proč mě nepřekvapuje, že cituješ Lancelota místo Guinevery?“

„Oba to byli hlupáci,“ řekla jsem mu. „Artuš měl poručit, aby se za trest vzali, a sám si žít spokojeně jako starý mládenec. Z *Camelotu* mám nejradši hudbu.“ Zabroukala jsem kousek melodie.

Prázdné tlachání pomáhalo. Tep už mu tolik nepádil a dýchal hluboce a vyrovnaně. Až jeho oči získají zpět normální barvu, budeme z průšvihů venku. No, samozřejmě až na tu drobnost, že skladiště je plné nepřátel. Ale jak vždycky říkám, jeden problém po druhém.

Zavřel oči a já se na okamžik cítila odříznutá, opuštěná, dokud jsem si neuvědomila, že mě stále drží za zápěstí, jako by se bál, že zmizím, když mě pustí.

„Hlavu mám jako střep,“ řekl, „a cítím se, jako by mě přejel parní válec. Je Jesse v bezpečí?“

„Jsem v pořádku, tati,“ řekla, ale poslechla mé naléhavé gesto a zůstala tam, kde byla. Jeho hlas sice zněl klidně, ale jeho pach a to, jak naléhavě mi svíral zápěstí, říkaly něco jiného.

„Je samá modřina a vylekaná,“ řekla jsem. „Ale jinak jí nic není.“ Uvědomila jsem si, že to nevím jistě, a stfelila jsem po Jesse ustaraným pohledem.

Usmála se, ale byla to jen mdlá imitace obvyklého výrazu. „Jsem v pořádku,“ zopakovala.

Ulehčeně si oddychl. „Pověz mi, co se děje.“

Rozhodla jsem se pro stručnou verzi, přesto mi chvíli trvalo, než jsem shrnula všechno. Oči otevřel jen ve chvíli, kdy jsem dospěla k tomu, jak David Christiansen vnikl do mého domu, jinak je nechával zavřený, jako by ho bolely. Než jsem skončila, začal se neklidně vrtět.

„Svědčí mě kůže,“ řekl.

„To je reakce na stříbro.“ Mělo mě to napadnout dřív. Dotkla jsem se košile a ukázala mu šedý kov na ukazováku. „Ještě nikdy jsem neslyšela o tom, že by někdo potil stříbro.“ Začala jsem mu pomáhat se svlékáním, když jsem si uvědomila, že s Jesse poblíž nemůže pobíhat nahý. „Nemáte náhradní oblečení, Shawne? Stříbro na kůži ho jinak popálí.“

„Půjčím mu svoje tričko,“ řekl. „Ale nemůžu zajít pro šaty. Mám stát na hlídce.“

Povzdychla jsem si. „Může si vzít moje tepláky.“ Tričko mi sahalo do půli stehů.

Spolu se Shawnem jsme Adama co nejrychleji svlékli a košili mu utřeli z kůže stříbro, pak jsme ho navlékli do Shawnova zeleného trika a mých tepláků. Když jsme skončili, Adam se celý třásl.

Káva z hrnku se rozlila po podlaze, ale ani hrnek, ani termoska se při pádu nerozbily. Požádala jsem Jesse, aby do otce

nalévala kávu tak rychle, jak jen to půjde. Jakmile se měla čím zaměstnat, uklidnila se. Když vypil všechnu kávu, krmila ho syrovou roštěnkou z pytlíků a nehnula přitom ani brvou.

Adamova pasivita mi dělala starosti, protože jsem ho v takovém stavu dosud nezažila. Samuel tvrdil, že dlouhodobé působení stříbra zvyšuje citlivost. Vzpomněla jsem si na Adamovu bolest hlavy a křeče a jen jsem doufala, že mu lykantropie pomůže uzdravit se.

„Víte,“ řekl Shawn zamyšleně, „Gerry chce, aby do měsíce bojoval s hlavou všech vlkodlaků, moc dobře se o něj ale nestará.“

Zamračila jsem se na něj, když tu se otevřely dveře.

„Hej, Morrisi,“ řekl cizinec ve dveřích, „šéf tě chce vidět a...“ Zalétl očima k Adamovi a Jesse a sáhl po zbrani.

Kdybych byla sama, byli bychom už všichni mrtví. Ani mě nenapadlo vytáhnout zbraň, jen jsem šokovaně zírala. Pozdě jsem si uvědomila, že Shawn za sebou nezamkl dveře. Shawnova zbraň třikrát rychle a tiše lupla, nenadělala přitom víc rámusu, než když otvíráte plechovku s pitím, a v mužově hrudi se objevil úhledný krvavý trojúhelník. Střílel z automatické pistole malého kalibru s tlumičem.

Zraněný muž klesl pomalu na kolena a padl na obličej. Konečně jsem vytáhla SIG a namířila.

„Ne,“ řekl Adam. „Počkej.“ Pohlédl na dceru. „Tvrdila jsi, že nejsi zraněná. Je to pravda?“

Jesse rezolutně přitakala. „Mám jenom modřiny.“

„Tak dobře,“ řekl. „Mercy, pokusíme se jich nechat co nejvíce naživu. Mrtví nemůžou svědčit a já chci přesně vědět, co se tu stalo. Zmizíme dřív, než se tenhle uzdraví natolik, aby nás ohrozil. Nech ho být.“

„On není mrtvý?“ zeptal se Shawn. „Kapitán říkal, že vlkodlaci se olovem dají zabít.“

Christiansenovi muži s vlkodlaky obvykle nebojovali, neměli tedy stříbrnou munici a moje zásoby byly omezené. Stříbrné kulky jsou drahé a já vlkodlaky pravidelně nelovím. Jen Connor

měl zbraň vhodného kalibru pro munici, kterou jsem měla u sebe, a tak jsem mu dala půl tuctu svých kulek.

„Když nemáte stříbro, musíte vlkodlakovi mířit na páteř,“ řekla jsem. „A i pak...“ Pokrčila jsem rameny. „Stříbrná munice působí rány, ze kterých se tak rychle nevyléčí, takže můžou případně vykrvácet.“

„Zatraceně,“ řekl Shawn a naposledy pohlédl na vlkodlaka, kterého postřelil. Vytáhl mobil a vytřukal několik čísel.

„Všichni už ví, že jsme v pohybu,“ řekl, když skončil a schoval malý telefon do kapsy u kalhot. „Musíme okamžitě odsud. S trochou štěstí si budou myslet, že je někdo na střelnici, a nebudou mým výstřelům věnovat pozornost. Ale někdo se po Smittym brzy začne shánět, a to bychom už radši měli být pryč.“ Pustil se do práce a začal organizovat ústup.

Schovala jsem SIG do pouzdra a vytáhla magnum čtyřiačtyřicítku. Neměla jsem pro ni pouzdro, takže jsem ji musela nést v ruce. Extra zásobník do SIGu jsem si strčila do podprsenky, protože jsem pro něj nikde jinde neměla místo.

Odtáhli jsme vlkodlaka ode dveří a Shawn s Jesse postavili Adama na nohy. Shawn proto, že byl nejsilnější, a Jesse proto, že já uměla střílet z pistole. Vyšla jsem ze dveří jako první.

Tato část skladiště se nacházela stranou hlavního prostoru. Kanceláře byly zasazené do širší strany budovy a pode mnou se táhl holý pruh betonu dost široký na to, aby po něm projely dva nákladáky vedle sebe. Vyklonila jsem se přes zábradlí, abych zkontrolovala prostor pod schodištěm. Věděla jsem, že poblíž nikdo není, ale dál do budovy jsem kvůli vysokým regálům s bednami neviděla.

Jakmile ostatní vyšli z místnosti, seběhla jsem na podestu o patro níž, odkud jsem je mohla při cestě dolů lépe krýt. Podle Shawnova plánu jsme se měli pokusit dostat Adama k autům. Jeden z Gerryho mužů měl klasický truck chevrolet a Shawn tvrdil, že ho zkratuje rychleji, než by otočil klíčkem v zapalování.

Snažila jsem se zpomalit dech a poslouchat, ale ve skladu panovalo ticho. Jediný hluk dělali moji přátelé cestou ze schodů, ale zvonění v mých uších by přehlušilo i pochod armády.

Hned vedle kanceláří se nacházela garážová vrata dost velká pro nákladák. Shawn říkal, že jsou zamčená zvenku a Gerry rozstřílel motor, který je otvíral, když se rozhodl, že zavře Jesse do jedné z kanceláří, aby mohl lépe kontrolovat, kdo k ní má přístup. Museli jsme se dostat zpátky na opačnou stranu skladiště a vyjít ven normálními dveřmi, jedinými, které zůstaly nezamčené.

Čekala jsem pod schodištěm, rozhlížela se po skladišti, které tvořilo neuvěřitelné bludiště beden, v němž se mohl ukrývat třeba tucet vlkodlaků, a přemýšlela o tom, co říkal Shawn. Měl pravdu. Kdyby Gerry chtěl, aby Adam zabil Brana, potřeboval by ho v mnohem lepší kondici. V Adamově současném stavu by ho Bran zabil během několika vteřin.

Samuel říkal, že Gerry není hloupý. Takže mu možná šlo přesně o to.

Napadlo mě, že je tu spousta věcí, která by dávala smysl jen v případě, že by byl Gerry skutečně pitomý – a Samuel se v lidech vyzná. David byl přesvědčený, že krveprolití v Adamově domě mělo Gerryho zbavit nechtěné konkurence, zároveň ale upoutalo marokovu pozornost. A došlo by k tomu, i kdybych nevzala Adama k Branovi. Útok na alfův dům se nedá jen tak pominout. A pak tu byla platba upírům. Možná jsem se o ní dozvěděla dřív, než čekali, ale Bran by ji určitě taky vyčenichal.

Kdybych chtěla někoho přimět, aby vyzval maroka na souboj, nezneprátelila bych si ho tím, že bych mu unesla dceru. Kdybych si chtěla vynutit souboj lstí, zametla bych stopy tak dobře, aby se o tom Bran nikdy nedozvěděl. A Branova pověst tvrdila, že ví o všem.

Gerry málem postavil billboard s nápisem: „Podívejte, co dělám!“ A pokud není hloupý, dělal to úmyslně. Ale proč?

„Mercy.“ Shawново zašeptání mě vrátilo zpět do přítomnosti. Sešli dolů ze schodů a já jim blokovala cestu.

„Promiňte,“ odpověděla jsem skoro neslyšně.

Šla jsem v čele, několik kroků před ostatními, a nahlížela jsem za bedny, které jsme míjeli. Vlekli jsme se pomalu. Adam měl problémy s nohou, kterou si poranil při prvním útoku, a Jesse byla příliš malá, než aby byla v páru se Shawnem, který byl skoro metr osmdesát vysoký, dostatečnou oporou.

Něco jsem zaslechla, nebo se mi to alespoň zdálo. Zůstala jsem stát, zvuk už se ale neopakoval, a tak jsem ho připsala na vrub zvonění v uších, které tichlo a zase sílilo. Udělala jsem sotva tři kroky, když se přese mě jako teplý, sladký vítr přelila moc.

„Smečka je tu,“ řekl Adam.

Zatím jsem vlkodlaky takovým způsobem nikdy necítila, ale na druhou stranu jsem se ještě nikdy neocítila v jejich blízkosti, když se spojili za jedním konkrétním účelem. Možná to bylo jen tím, ale možná také těsnou blízkostí k alfovi smečky.

Adam se zastavil, zavřel oči a zhluboka se nadechl. Skoro jsem viděla, jak do něj plyne síla. Vzápětí se narovnal a postavil se na nohy.

Také Jesse sledovala otce. Jen Shawn se soustředil na práci. Najednou vytřeštil oči a já se bleskurychle otočila.

Kdyby šel vlkodlak po mně, byla bych mrtvá. Zaměřil se ale na nejnebezpečnějšího z nás. Prohnal se okolo mě jako dělová koule a odhodil mě na jednu z beden. Smith & Wesson mi vylétl z ruky, ale při dopadu na zem nevypálil. Cítila jsem, jak mi praskla kost v nadloktí. Zalila mě vlna bolesti. Vlkodlakova síla mě roztočila a já přistála na zemi tváří k Adamovi zrovna ve chvíli, kdy na něj vlk skočil.

Jesse vykřikla. Shawn vyprázdnil do vlkodlaka celý zásobník, ale ani ho to nezpomalilo. Tasil dlouhý, ostrý nůž a připravil se ho použít, ale vlkodlak po něm sekl rychlým, téměř kočičím pohybem, kterého by žádná psovitá šelma neměla být schopna. Shawn odlétl stejně jako já na bednu a sklouzl na podlahu.

Vyškrábala jsem se na nohy a levou rukou jsem tasila Zeeho dýku. Netuším, proč jsem nevytáhla SIG, mojí jedinou omluvou je to, že mě šokující rychlost útoku ochromila. Tenhle týden byl

výjimka, jinak se snažím omezit násilí ve svém životě na hodiny v doju.

Chystala jsem se vykročit, tu se ale okolo mě prohnalo něco rudého. Další vlkodlak. Sotva mě však napadlo, že jsme v pořádném průšvihy, popadl rudý vlk prvního za srst na šíji a odhodil ho uličkou pryč od Adama.

Rudý vlk se však nezastavil a skočil na šedivé zvíře dřív, než dopadlo na zem. Adam byl celý od krve, ale než jsem se k němu dostala, rány se mu zacelily v poryvu moci, jež byla cítit smečkou. Překulil se na nohy a vypadal líp než za poslední týden.

Teprve v tu chvíli jsem si vzpomněla, že mám další zbraň. Upustila jsem Zeeho nůž, tasila SIG a čekala, až se od sebe vlci oddělí, abych mohla bezpečně vystřelit. Uvědomila jsem si, že rudé zvíře je větší a štíhlejší, než je obvyklé, jako by bylo chováno pro běh, ne pro boj.

„Pokud to půjde, chci, aby zůstal naživu,“ řekl Adam, ale nepokusil se mi zbraň vzít.

„Tenhle musí zemřít,“ řekla jsem, protože jsem poznala jeho pach. To on uhodil Jesse.

Adam neměl čas cokoli namítnout, protože šedivý vlk získal navrch a já třikrát zmáčkla spoušť. Nebyla to sice čtyřiačtyřicítka, ale i devítka dokáže napáchat velké škody, když zasáhne temeno ze vzdálenosti menší než čtyři metry.

Adam něco říkal. Viděla jsem, jak pohybuje rty, ale v uších mi po výstřelu hučelo, jako bych stála v příboji. Jednou z nevýhod dobrého sluchu jsou citlivé uši. S tím si ale vlkodlaci díky rychlým hojivým schopnostem nemusí dělat starosti.

Asi si uvědomil, že ho neslyším, protože poklepal na moji zbraň a povytáhl obočí, jako by mi kladl otázku. Pohlédla jsem na zhrouceného vlkodlaka, pak na Jesse. Adam se zadíval stejným směrem a na tváři se mu usadil chladný, tvrdý výraz. Natáhl ruku a já mu podala SIG.

Přikročil k vlkodlakům a už vůbec nekulhal. Sáhl dolů, popadl šedého vlka jednou rukou a odhodil ho stranou. Rudý vlk se přetočil na nohy, zůstal ale stát se sklopenou hlavou a vypadal

omámeně. Adam vzal jeho čenich do ruky, zvedl ho a prohlédl. Spokojen s tím, že je nezraněný, se otočil k poraženému soupeři a vyprázdnil do něj zásobník.

Viděla jsem, jak Adam luskl prsty, rudý vlk se otrásl, jako by právě vylezl z bazénu, a posadil se Adamovi k noze jako dobře cvičený pes. Jesse sebrala dýku, zasunula ji zpátky do pochvy a Shawn se pomalu postavil. Vrazil do zbraně nový zásobník a položil mi ruku na zlomenou paži.

Asi jsem vydala nějaký zvuk, když jsem ale přišla k sobě, klečela jsem s hlavou skloněnou a vzadu na krku mi ležela velká, teplá ruka. Obklopovala mě Adamova silná, exotická vůně a dávala mi sílu bojovat s nevolností. Nemyslím si, že jsem úplně ztratila vědomí, ale bylo to o vlasek.

Zvedla jsem hlavu a rudý vlk mi strčil čenich do obličeje a olízl mi dlouhým jazykem tvář, než mu Adam uštědřil lehký pohlavek. S Adamovou pomocí jsem vstala, ale stát už jsem zůstala sama.

Podala jsem Adamovi nový zásobník. Nabil pistoli a zazubil se, protože jsem zásobník vytáhla z podprsenky. Asi je dobře, že jsem byla pořád trochu nahluchlá a neslyšela jeho poznámku. Zastrčil mi SIG do pouzdra, sklonil se, sebral ze země revolver a podal mi ho. Potom se otočil k Shawnovi, ale ten nad jeho starostmi jen mávl rukou.

Zamířili jsme ke dveřím a vlkodlak po boku mi byl větší útěchou než nabitá zbraň v ruce. Nešlo o to, že by byl efektivnější než čtyřiačtyřicítka, ale jeho přítomnost znamenala, že smečka je poblíž. Stačilo, abychom se k ní připojili, a budeme v bezpečí.

Pohlédla jsem na Adama. Vypadal zdravě, jako by nikdy nebyl zraněný. Slyšela jsem o tom, že alfa dokáže čerpat sílu ze smečky. Ale nevěděla jsem, proč to fungovalo zrovna tady, a ne ve Warrenově domě.

Shawn vyšel ze dveří jako první a rudý vlk mu byl v patách. Nastala noc a narůstající měsíc stál vysoko na nebi. Adam podržel mně a Jesse dveře, pak vyšel ven mezi zaparkovaná auta, jako by vcházel do vlastního obýváku.

Napřed jsem nikoho neviděla, ale pak se zpoza auta vynořil stín, potom další a další. Smečka se mlčky shlukla okolo Adama. Většina byla ve vlčí podobě, jen Warren s Darrylem přišli jako lidé. Měli na sobě tmavé oblečení a byli ozbrojeni.

Warren se podíval na rudého vlka, našeho zachránce, povytáhl obočí, ale neprolomil ticho. Prohlédl si Adama a dotkl se modřiny na Jessině tváři.

„Warrene.“ Adam promluvil tichým hlasem, který se skoro nerozléhal. „Mohl bys prosím odvézt moji dceru a Mercedes do bezpečí?“

Jindy bych se s Adamem hádala. Koneckonců, kdo tu zachránil koho? Ale v paži mi bolestivě tepalo a na jeden den už jsem měla zabíjení až až. Jedinou pozitivní věcí bylo, že mi přestalo zvonit v uších. Ať to tu Adam a jeho lidé dokončí, já byla připravena vrátit se domů.

„Nechci tě tu nechat,“ řekla Jesse a pevně chytila otce za vypůjčené triko.

„Vezmu ji k sobě domů,“ řekl Warren a chlácholivě se na Jesse usmál. „Můžeš se u mě zastavit cestou a vyzvednout ji.“ Tišeji dodal: „Zůstanu s tebou, dokud nepřijde. Budeš se mnou v bezpečí.“

„Tak jo.“ Jesse krátce, trhaně kývla. Asi jí došlo, že ji otec posílá pryč, aby se mohl vypořádat s lidmi, kteří ji unesli.

„Ale nemám auto,“ řekl Warren Adamovi. „Běželi jsme skoro deset kilometrů vzdušnou čarou, abychom se sem dostali.“

„Shawne?“ řekla jsem a snažila se, aby můj hlas zněl stejně tiše jako hlasy ostatních. „Říkal jste, že je tu někde starý truck, který se dá snadno zkratovat. Když mi povíte, kde ho najdeme, udělám to, aby nás odsud mohl Warren odvézt.“

„Na opačné straně skladiště, stranou od ostatních vozů,“ řekl.

Vykročila jsem sama, ale Warren s Jesse se ke mně vzápětí přidali. Truck byl jediným autem na opačné straně skladu. Přímou ve středu kruhu bledého světla, které vrhalo venkovní osvětlení skladiště, stál chevrolet ze šedesátého devátého, tmavé, třpytivé barvy. Někdo bude velmi nešťastný, až zjistí, že jeho hračka zmizela, pokud ovšem přežije Adamův vztek.

Ale to nebyl můj problém. Mým problémem bylo zkratovat auto se zlomenou pravou rukou. Tiskla jsem si ji k boku, ale to už brzy nebude stačit. Bolest se neustále zhoršovala a mě začala zmáhat mdloba.

„Víš, jak zkratovat zapalování?“ zeptala jsem se Warrena s nadějí, když jsme se k trucku blížili.

„Obávám se, že ne.“

„Co ty, Jesse?“

Vzhlédla. „Co?“

„Víš, jak zkratovat zapalování?“ zeptala jsem se znovu a ona zavrtěla hlavou. Číšel z ní strach a já si vzpomněla, jak se držela otce.

„Ten strážce dneska v noci,“ řekla jsem.

Zmateně na mě pohlédla, pak zrudla a nahrbila ramena.

„Už nikdy nebude nikoho obtěžovat.“

„Byl to ten mrtvý vlkodlak?“ Nedokázala jsem rozluštit její výraz. „Proto jsi ho zabila?“ Najednou se zamračila. „Tak proto do něho táta vystřílel celý zásobník. Jak to věděl? Byl v bezvědomí a tys mu nic neřekla.“

„Nemusela jsem,“ odpověděla jsem a pokusila se vysvětlit okamžik dokonalého porozumění, kdy jediné gesto řeklo Adamovi vše, co potřeboval vědět. „Asi to viděl v mém obličeji.“ Obrátila jsem se k Warrenovi a podala mu čtyřiačtyřicítku, abych se podívala, co můžu udělat s truckem.

Nastartovat zkratem mi trvalo déle, než kdybych použila klíčky, a nešikovná pozice, kterou jsem musela zaujmout, abych sundala kryt z volantu a dostala se k drátům, způsobila, že jsem se praštila do zraněné ruky. Motor ale nakonec zařval – byl mnohem silnější než původní, který ve voze býval – a já si uvědomila, že se mi konečně plně vrátil sluch.

„Nikdy jsem tě neslyšela klít,“ řekla Jesse a její hlas už zněl trochu lépe. „Aspoň ne takhle.“

„Slova moci. Bez nich by byli mechanici celého světa ztraceni.“ Warrenův tón byl lehký, ale ruce něžné, když mi pomáhal ven z kabiny. Vrátil mi zbraň, a když mi skoro vypadla z ruky, sebral mi ji a zajistil, teprve pak mi ji znovu podal.

Otevřel dveře na straně spolujezdce, pomohl Jesse dovnitř a mně podal ruku. Udělala jsem krok k němu, pak něco upoutalo moji pozornost.

Napřed jsem si myslela, že to byl zvuk, ale jen proto, že jsem byla vyčerpaná. Šlo totiž o magii. Ne vlčí ani faeskou.

V tu chvíli jsem si vzpomněla na Elizavetu.

Řekla jsem si, že o ní Samuel ví. Přesto jsem nemohla jen tak odejít. Žádný z vlkodlaků její magii nevycítí, dokud nebude příliš pozdě, a Samuel možná netuší, jak je důležité, aby se Adam dozvěděl, že s Gerrym pracuje Elizaveta.

Elizaveta Arkaděvna Višněvecká není jen tak nějaká čarodějka. Je nejmocnější čarodějka na pacifickém severozápadě.

Musela jsem Adama varovat.

„Vezmi Jesse k sobě domů,“ řekla jsem. „Nakrm ji, přinut’ ji vypít litry pomerančového džusu a zabal ji do přikrývek. Já musím zůstat.“

„Proč?“

„Protože pokud Bran vystoupí s vlky na veřejnost, Adamova čarodějka na telefonu ztratí hlavní zdroj příjmu.“

„Elizaveta?“

Ozval se výstřel, vzápětí druhý a třetí.

„Dostaň odsud Jesse, já musím varovat Adama. Elizaveta je tu a pracuje na nějakém kouzle.“

Chmurně na mě pohlédl. „Jak vypnu motor?“

„Prostě odděl dráty.“

Na opačné straně skladiště se střílelo, čtyři výstřely. Znělo to, jako by přicházely od domu.

„Buď opatrný,“ řekla jsem mu. Políbil mě na čelo, aniž by se dotkl mého ubohého potlučeného těla, a naskočil do kabiny.

Dívala jsem se, jak couvá, zapíná světlomety a odjíždí. Jesse byla v bezpečí.

Vždycky jsem dokázala vycítit magii všeho druhu, vlkodlaka, čarodějky i fae. Víím, že je to neobvyklé. Když se o tom dozvěděl Charles, poradil mi, abych si to nechala pro sebe – a ve světle toho, jak na mě zareagovali upíři, bylo na jeho radě asi víc, než jsem tušila.

Podle Stefanových slov jsem víceméně imunní vůči magii upírů, ale nejsem takový hlupák, abych automaticky předpokládala, že totéž platí i pro skutečné čáry. Netušila jsem, co provedu, až čarodějkou najdu, ale rozhodla jsem se udělat napřed jednu nemožnou věc, teprve pak se zabývat druhou.

Otočila jsem se pomalu v kruhu a vyhledala směr. Pulsování magie se mi přelévало přes obličej jako teplý vítr. Udělala jsem dva kroky k ní... a kouzlo se rozplynulo. Věděla jsem jen to, že Elizaveta je někde tady, přede mnou. Nejlepší, co jsem mohla udělat, bylo najít Adama a varovat ho, a tak jsem zamířila zpátky ke skladišti.

Situace se po mém odchodu změnila. U Adamovy nohy stále seděl rudý vlk, měl u sebe ale jen hrstku vlkodlaků. Shawn, Davidovi vnuci a několik lidí, které jsem neznala, drželi na mušce skupinu mužů ležících na zemi s roztaženými rukama a nohama.

Když jsem se blížila, objevili se David s Darrylem a hodili na zem dalšího muže.

„To jsou všichni lidi, seržo,“ řekl David. „V domě jsme nechali několik mrtvol. Ale vlci se rozprchli a Gerryho stopu jsem nenašel, ani když jsem se vrátil tam, kde jsem ho viděl naposledy. Jeho pach prostě vyprchal.“

„Adame,“ řekla jsem.

Otočil se ke mně a rudý vlk se najednou vymrštil do vzduchu. V tutéž chvíli se ozval výstřel. Nebyl nijak zvlášť hlasitý, znělo to jako malý kalibr.

„K zemi!“ vyštěkl David a padl na zem. Jeho muži přidřepli, ale nespustili oči z vězňů.

Adam se nepřikrčil. Místo toho zavřel oči a zvedl tvář k nebi. Na okamžik jsem přemýšlela, co to dělá, pak jsem si uvědomila, že mu tvář ozařuje měsíc. Byl téměř přesně v půli a stál nám přímo nad hlavou.

Darryl v podřepu přiběhl k Adamovi. Zastavil se vedle padlého vlka a vytrhl z něj šipku.

„Ben je v pořádku,“ řekl Darryl, zvedl zbraň a očima zkoumal tmu okolo.

Ben je rudý vlk. Ben, psychopatický zabiják z Londýna, nás zachránil. Zachránil dvakrát Adama.

Další výstřel. Adam mávl rukou a šipka mu neškodně spadla k nohám. Oči měl stále zavřené.

„Seržo, Mercy,“ syčel David. „K zemi!“

Uvědomila jsem si, že stále stojím a nakláním se k Adamovi, který volal na pomoc měsíc. Chystala jsem se Davida poslechnout, vtom ale Adam zaklonil hlavu a zavyl. Z lidského hrdla se mu linula vlčí píseň.

Strašidelný zvuk se chvíli rozléhal, potom se rozhostilo ticho. Ale ne prázdné ticho, spíše smrtící klid před lovem. Když znovu zavyl, odpověděli mu všichni vlkodlaci na doslech.

Cítila jsem, jak se i mně dere z hrdla píseň, ale stejně jako moji divocí bratři jsem i já věděla, že není radno zpívat s vlky.

Když Adam zavyl potřetí, Darryl s Davidem odhodili zbraně a začali se měnit. Volání měsíce se neslo stromy a já cítila, jak polapilo i ostatní vlkodlaky a přinutilo je převzít vlčí podobu. Slyšela jsem, jak ti, kdo s proměnou bojují, křičí agonií. Ti, kdo se jí nebránili, sténali.

Adam stál v měsíčním svitu, který se náhle zdál jasnější než dřív. Otevřel oči a pohlédl na měsíc. Tentokrát promluvil.

„Pojďte,“ řekl.

Nepronesl rozkaz hlasitě, nesl se ale stejně jako vlčí píseň a rozléhal se opuštěnými stromy silou hromového dunění, mocný a nevyhnutelný. A vlci přišli.

Po jednom a po dvojicích. Někteří radostně přihopkali, jiní se vlekli s ocasey mezi nohama. Někteří se nacházeli stále uprostřed proměny a jejich nepřirozeně protažená těla se hrbila.

Dveře skladiště se s bouchnutím otevřely, ven se vypotácel muž a rukou se držel za hrud'. Byl to strážce, kterého Shawn postřelil. Byl příliš slabý, než aby se proměnil, ale přesto odpověděl na Adamovo volání.

Ani já nebyla imunní. Udělala jsem krok vpřed. Nedívala jsem se ale, kam šlapu, a zakopla jsem o větev. Neupadla jsem, ale trhla jsem zlomenou paží a bolest mi pročistila hlavu jako

závan čpavku. Utřela jsem si slzící oči zápěstím a ucítila nezaměnitelný poryv magie.

Bez ohledu na Adamovu magii a bolavou paži jsem se rozběhla, protože nočním vzduchem se šířila smrtící magie a nesla Adamovo jméno.

Neztrácela jsem čas hledáním čarodějky, kouzlo už bylo v pohybu. Mohla jsem se mu jen vrhnout do cesty, stejně jako Ben skočil do cesty uspávací šipce.

Netuším, proč se to povedlo. Někdo mi později řekl, že nemělo. Jakmile kouzlo dostane jméno, podobá se spíše řízené střele než laserovému paprsku. Mělo mě minout a trefit Adama.

Ale zasáhlo mě, otřelo se o mě jako záplava peří a já se začala chvět a lapat po dechu. Pak se kouzlo zastavilo, jako by bylo žhavým železem a já magnetem, a vrátilo se zpátky ke mně. Byla to smrtící magie a šeptala: *Adam Hauptman*.

Poznala jsem ten hlas. Nepatřil Elizavetě, ale muži. K nepřítelům se přece jen nepřidala Elizaveta, nýbrž její vnuk Robert.

Pod tíhou Robertova hlasu a Adamova jména, které jsem přijala, abych magii zastavila, se mi podlomila kolena. Plíce mě pálily, jako bych dýchala oheň, a já věděla, že kouzlo nezadržím dlouho.

„Same,“ zašeptala jsem. Jako bych ho vyvolala, stál najednou přede mnou. Očekávala jsem, že bude ve vlčí podobě jako ostatní, ale nebyl.

Vzal moji horkou tvář do dlaní. „Co se děje, Mercy?“

„Čaroděj,“ řekla jsem. V očích se mu objevilo poznání.

„Kde je?“

Vydechla jsem. „Robert. Je to Robert.“

„Kde?“ zeptal se znovu.

Chtěla jsem říct, že nevím, zvedla jsem ale paži a ukázala na střechu domu. „Tam.“

Samuel zmizel.

Jako by mé gesto něco způsobilo, tok magie se zpět násobil. Zhroutila jsem se a přitiskla tvář k chladivé hlíně v naději, že tak

zabráním ohni ve svém nitru, aby mi spálil kůži. Zavřela jsem oči a v duchu viděla Roberta dřepět na střeše.

Už nebyl pohledný, tvář se mu zkroutila námahou a na kůži mu naskákaly rudé skvrny.

„Mercedes.“ Vydechl a dal kouzlu mé jméno. Cítila jsem, jak se magie změnila, jako když ohař přičichne k jinému kapesníku. „Mercedes Thompsonová.“

Mercedes, šeptalo kouzlo spokojeně. Dal smrti moje jméno.

Zaječela jsem, protože mě sevřela agonie tak příšerná, že bolest zlomené ruky v porovnání s ní bledla. Ale i ve spalujícím žáru jsem slyšela píseň. Poznala jsem, že Robertovo zařikání má rytmus, začala jsem se do něj kolébat a tiše si broukat melodii. Hudba mi naplnila plíce a pak i hlavu, na okamžik utlumila oheň a já čekala.

Potom magii zastavil Samuel.

Asi jsem na okamžik omdlela, protože když jsem se probírala, držel mě Samuel v náruči.

„Jsou tady všichni až na jednoho,“ řekl.

„Ano.“ V Adamově hlase stále zaznívala moc měsíce.

Vzepřela jsem se a Samuel mě zvednul. Musela jsem se o něj sice opřít, ale stála jsem na nohách. Samuel, Adam a já jsme jako jediní stáli.

Nemohlo jich tu být tolik, jak se zdálo. Smečka columbijského pořící není tak velká a Gerryho smečka byla mnohem menší, všichni ale leželi na zemi jako sfingy a čekali na Adamovy rozkazy.

„Dva vlci samotáři, starší a dominantnější, se dali na útěk, když jsi poprvé zavolal,“ řekl Samuel. „Ostatní odpověděli. Jsou teď tvoji. Už zbývá jen Gerry.“

„Nepřijde,“ řekl Adam. „Ale ani neodejde, o to se postarám. Není vlk samotář. Patří marokovi.“

„Dovolíš mi, abych ti pomohl?“

Měsíc ozářil Adamovy oči, a přestože byl stále v lidské podobě, oči měl vlčí. Cítila jsem jeho reakci na Samuelovu otázku. Čekající vlci začali tiše vrčeti, protože ji také cítili. Vlci jsou teritoriální tvorové.

Adam si protáhl krk a já slyšela zapraskání. „Ocenil bych to,“ řekl mírně.

Samuel natáhl ruku a Adam mu ji stiskl. Znovu se napřímil a zvedl tvář k měsíci. „Gerry Wallaci z marokovy smečky, volám tě, abys předstoupil před své žalobce.“

Musel být velmi blízko, protože netrvalo dlouho a objevil se. Zůstal v lidské podobě stejně jako Samuel. Na okraji smečky zaváhal.

„Gerry, starý příteli,“ řekl Samuel. „Je čas. Pojď sem.“

Laskavý tón neskryl moc slov přede mnou ani před Gerrym. Padl na všechny čtyři a s hlavou sklopenou se submisivně plazil mezi vlky, kteří leželi naprosto bez hnutí. Nevzpíral se.

Když se k nám přiblížil, zastavil se. Myslela jsem, že bude rozzlobený. Já bych byla, kdyby mě někdo k něčemu donutil proti mé vůli. Anebo bych byla vyděšená. Ale na druhou stranu nejsem vlkodlak. Zachytila jsem jen jednu emoci, a to odevzdání. Prohrál, a věděl to.

Adam si dřep a položil Gerrymu ruku na rameno.

„Proč?“

„Kvůli otci,“ řekl Gerry. Tvář měl klidnou a hlas snový, měsíc ho měl pevně ve své moci. „Umíral. Říkali, že má rakovinu. Mluvil jsem a mluvil. Prosil a žadonil. Prosím, tatínku, být vlkem je úžasné. Myslím, že už měl mých proseb prostě dost, proto souhlasil. Udělal to Bran, protože já nemohl. A napřed bylo všechno dokonalé. Rakovina zmizela, zase se uzdravil.“

„Slyšel jsem,“ řekl Adam. „Nemůže kontrolovat svého vlka.“

„Nechce.“ Bylo strašidelné slyšet Gerryho klidný hlas, když se mu po tváři kutálely slzy. „Nechce. Byl vegetarián a najednou toužil po syrovém mase. Snažil se narovnat ptákovi křídlo a pták z táty zemřel hrůzou. Bran říká, že být vlkodlakem láme otci srdce. Nemůže – nechce – přijmout, co je, protože nechce být predátor. Nechce být jako já.“

Adam se zamračil. „Myslel jsem, že chceš Branovi zabránit odhalit vlky veřejnosti.“

Gerry si utřel obličej. „Bran říkal, že kdyby otec nebyl tak dominantní, nedokázal by vlkovi odolat. Ale čím víc se brání, tím méně se má pod kontrolou. Skoro zabil moji sestru.“

„Gerry.“ Samuelův hlas byl pevný. „Co to má společného s Adamem?“

Gerry zvedl hlavu. Nedokázal pohlédnout do očí ani Samuelovi, ani Adamovi, a tak se obrátil ke mně. „V boji vlk a člověk splynou,“ řekl. „Stačí jednou. Jednou jedinkrát a otec splyne s vlkem.“

„Nechtěls, aby Adam bojoval s Branem,“ vyhrkla jsem. „Že ne, Gerry? Proto sis nedělal starosti s tím, kolik stříbra do něj tvoji muži napumpují. Chtěls ho zabít, že?“

Pohlédl na mě očima svého otce a řekl: „Adam musel zemřít.“

„Nevadí ti, že se Bran rozhodl vystoupit s vlkodlaky na veřejnost, že ne?“ zeptal se Samuel.

Gerry se usmál. „Usiloval jsem o to už od chvíle, kdy to udělali fae. Ale potřeboval jsem pro svůj plán peníze a existuje spousta vlků, kteří nechtějí být středem zájmu. A rádi za to zaplatí.“

Najednou bylo všechno jasné. A Samuel měl pravdu. Gerry není hloupý, je přímo brilantní.

„Koupil jsi mladé vlkodlaky od Lea v Chicagu, prováděl jsi experimenty s drogami, zaútočil jsi na Adamův dům. To všechno mělo dva cíle,“ řekla jsem. „Přesvědčit Brana, že za vším stojíš ty, a tvému otci naopak dokázat, že jsi nevinný.“

Kývl.

„Adam musel zemřít,“ řekla jsem a tápala vpřed. „Ale nemohl jsi ho zabít. Proto jsi ho zdrogovaného vydal na milost vlkodlakům. Proto jsi se držel od skladiště dál, doufal jsi, že do něj tvoji muži napumpují tolik stříbra, že ho zabijí.“

„Ano. Musel zemřít, ale ne mojí rukou. Musel jsem být schopen pohlédnout otci do očí a odpřísáhnout, že jsem Adama nezabil.“

Začala jsem se chvět. Byla mi zima a paže, která do té chvíle překvapivě skoro nebolela, se znovu začala ozývat. „Nechtěl jsi,

aby s Branem bojoval Adam, ale tvůj otec. Spočítal sis, že jakmile Bran zjistí, co provádíš, zajde za tvým otcem.“

„Otec mi volal dnes odpoledne,“ řekl Gerry. „Bran se ho zeptal na uspávací prostředek a řekl mu, že mohu stát za útoky na Adama. Otec ví, že chci, aby se vlkodlaci přestali skrývat. Ví, co si myslím o pokusech na zvířatech a o způsobu, jakým někteří alfové zneužívají mladé vlky. Ví, že bych Adama nikdy nezabil.“

„Kdyby Adam zemřel, můj otec by se tě nevydal jen tak zabít, oznámil by své úmysly tvé rodině,“ řekl Samuel.

Gerry se zasmál. „To si nemyslím. Jsem přesvědčen, že Bran by se tady objevil a potrestal mě za mé zločiny. Doufal jsem, že to udělá. Zabil jsem příliš mnoho nevinných. Ale až by otci řekl, co jsem provedl, táta by mu nikdy neuvěřil.“

„Kdyby byl Carter přesvědčen, že tě marok popravil za něco, co jsi neudělal, vyzval by ho na souboj.“ Samuelův hlas zněl téměř obdivně. „A otec by nemohl odmítnout.“

„Co kdyby si Bran napřed s doktorem Wallacem promluvil?“ zeptala jsem se.

„Nezáleželo by na tom,“ prohlásil Gerry jistě. „Otec by s Branem bojoval, ať už proto, aby mě ochránil, nebo aby mě pomstil. Už předtím, než se stal vlkodlakem, byl marokův muž. Váží si ho a věří mu. Branova zrada, a táta by Branův čin za zradu považoval, by si vyžádala jedinou odpověď. Jen Bran mohl otce, vlka a muže, sjednotit proti sobě. Táta ho má rád. Pokud by se spolu s vlkem postavil Branovi v boji, udělali by to jako jedna bytost. Bran mi řekl, že stačí, aby to udělal jednou, a bude v bezpečí.“

„Kdyby doktor Wallace Brana vyzval, Bran by ho zabil,“ namítl Adam.

„Čarodějky jsou drahé,“ zašeptal Gerry. „Ale existuje spousta vlkodlaků, kteří si přejí zůstat skryti. Dali mi spoustu peněz, abych jim pomohl udržet jejich tajemství.“

„Zaplatil jsi Robertovi, Elizavetině vnukovi. Zajistil by tvému otci vítězství.“ Myslela jsem si, že to Robert dělá pro peníze. Jenom jsem netušila, že je dostává přímo.

„Hledali by drogy,“ řekl Gerry. „Ale jen čaroděj dokáže vycítit magii jiného čaroděje.“

„Já taky,“ řekla jsem. „O Roberta už jsme se postarali. Pokud tvůj otec Brana vyzve, nebude to Bran, kdo zemře.“

Poklesla mu ramena. „Pak tě žádám o laskavost, Samueli. Mohl bys Brana požádat, ať se postará o to, aby se otec o ničem nedozvěděl? Nechci mu způsobit další bolest.“

„Máš ještě další otázky?“ zeptal se Samuel Adama.

Adam zavrtěl hlavou a postavil se. „Je dneska v noci tvůj, nebo můj?“

„Můj,“ řekl Samuel a postoupil vpřed.

Gerry vzhlédl k měsíci nad hlavou. „Prosím,“ řekl. „Ať je to rychlé.“

Samuel prohrábl Gerrymu vlasy. Byl to něžný, laskavý dotyk. Ústa měl stažená žalem. Stejně jako se submisivní vlk sklání před autoritou, instinktem dominantního je chránit.

Pohnul se tak rychle, že Gerry nemohl vědět, co se děje. Rukama léčitele bleskurychle zlomil Gerrymu vaz.

Podala jsem Adamovi zbraň, abych si uvolnila ruku. Pak jsem vytáhla Zeeho dýku a podala ji Samuelovi.

„Není stříbrná,“ řekla jsem, „ale bude stačit.“

Přihlížela jsem, jak se Samuel postaral o to, že Gerry zůstane mrtvý. Nebylo to příjemné, ale nezbytné. Nemínila jsem znevážit tento okamžik tím, že se odvrátím.

„Jakmile se dostanu k telefonu, zavolám Branovi,“ řekl a utřel si dýku o nohavici. „Postará se, aby se doktor Wallace nikdy nedozvěděl, co se stalo jeho synovi.“

*

O několik hodin později se Bran a Carter Wallace vydali do lesa. Bran říkal, že se jim zmrzlý sníh bořil pod tlapami a třpytil se v měsíčním svitu. Přeběhli po zamrzlém jezeře a překvapili spící srnku, která mávla bílým ocáskem a zmizela v křoví. Hvězdy prý tak daleko od města jiskřily na nebi jako zlatý prach.

Krátce předtím, než východní obzor prozářily první blede paprsky úsvitu, se vlk, který býval Carterem Wallacem, stočil do klubíčka vedle svého alfy, usnul a už se nikdy neprobudil.

*

Samuel Roberta nezabil, a tak jsme ho předali jeho babičce. Nepovažoval to za lepší osud. Elizaveta Arkaděvna z něj neměla vůbec radost. Nebyla jsem si jistá, jestli ji zlobí to, že zradil Adama, nebo že se nechal chytit.

Samuel se rozhodl zůstat nějaký čas v Tri-Cities. Většinu volného času tráví vyplňováním papírů, aby získal lékařskou licenci pro stát Washington. Než se tak stane, pracuje u stejné pumpy jako Warren – a docela se mu to líbí.

Bran samozřejmě nepředhodil vlky světu a neponechal je jejich osudu. Není jedním ze Šedých pánů, kteří přinutí vystoupit na veřejnost i ty, kdo nechtěli. A tak se většina vlkodlaků stále skrývá, i když Bran našel dokonalou osobu k jejich reprezentaci.

Nemůžete zapnout televizi nebo otevřít noviny a nevidět obrázek muže, který pronikl do teroristického tábora, aby zachránil uneseného misionáře a jeho rodinu.

Misionář a jeho manželka už byli mrtví, ale jejich tři děti přežily. Záchranu zachytila barevná fotografie, která se dostala na obálku mnoha časopisů. Je na ní David Christiansen a v náručí drží nejmladší dítě – blondáté batole, kterému mužské prsty zanechaly na porcelánové kůži ošklivé modřiny. Děvčátko mu tiskne tvář k rameni a on na ně hledí s takovou něhou, až mi to vhaní slzy do očí. Ale nejlepší částí obrázku je chlapec s bledou, umazanou tvářící stojící vedle něj. Když jsem fotku viděla poprvé, myslela jsem si, že vypadá otupěle, jako by to, co zažil, bylo prostě příliš tíživé, ale pak jsem si všimla, že drží Davida za ruku a tiskne mu ji tak pevně, až mu na prstech zbělely klouby.

16.

Automechanik se zlomenou rukou je k ničemu, proto mě Zee poslal do kanceláře, abych uspořádala papíry. Ani tam jsem toho moc neudělala, ale aspoň jsem Zeemu nekňourala do ucha, jak tvrdil.

Odmítl mi říct cokoli nejen o dýce, ale i o Adelbertovi, kterého podle svého jména rozdrtil – a já nenašla nic ani na internetu. Když jsem naléhala, Zee prohlásil, že má radši moderní dobu s ocelí a elektřinou než staré časy, protože jako *metallzauberer*, gremlin, má nyní na práci i jiné věci než jen kování smrtících mečů. Pak mě vykázal do kanceláře a vrátil se k opravě aut.

Jsem pravák a zlomila jsem si pravou ruku. Nemohla jsem v ní prozatím držet ani papír, protože doktor na pohotovosti trval na tom, že mi ji ortézou upevní k tělu. Dokonce i na počítači jsem musela pracovat jednou rukou, což vše značně protahovalo.

A tak jsem na počítači raději hrála Vegas solitaire a prohrála dva tisíce imaginárních dolarů.

Nebyla to asi nejlepší chvíle, kdy se mohl objevit Gabriel Sandoval. Zapomněla jsem, že jsem jeho matce řekla, aby ho za mnou v pondělí po škole poslala.

Musel počkat, než jsem na klávesnici vytukala účet a férovou hodinovou mzdu. Vyšlo mi, že by musel odpracovat dvacet hodin zadarmo, a to mi připadalo trochu moc. A tak jsem přihodila několik dolarů za hodinu, dokud časový rozpis nevypadal líp.

Vytiskla jsem ho a podala mu ho. Prohlédl si ho, přeškrtnl hodinový plat a nahradil ho původním. „Za tolik ještě nestojím,“ řekl. „Ale to se do měsíce změní.“

Znovu jsem si chlapce prohlédla. Nebyl vysoký a nikdy ani nebude, ale navzdory mládí na něm bylo něco pevného, neochvějného.

„Dobrá,“ řekla jsem. „Platí.“

Prohlídku kanceláře jsme stihli do pěti minut. Potom jsem ho posadila k počítači a vysvětlila mu, jak funguje inventární katalog a fakturace. Když se zdálo, že to pochopil, předala jsem mu svoji hromadu papírů a prchla jsem.

Vrátila jsem se do dílny, a když Zee vzhlédl, ukázala jsem palcem na kancelář.

„Asi jsem našla náhradu za Tada,“ řekla jsem. „Strčila jsem mu papírování a ani nevrčel.“

Zee povytáhl obočí. „Tad na tebe nikdy nevrčel.“

„Zatraceně, Mercy, nemůžeš mi dát ty účty hned, jak je vystavíš?“ citovala jsem a co nejlépe jsem se snažila napodobit Tadův mrzutý tón.

„Jeden by si myslel, že když tě vychovali vlkodlaci, poznáš rozdíl mezi vrčením a klením,“ poznamenal Zee. Odložil hasák a povzdychl si. „Dělám si o toho kluka starost. Dostal stipendium jen proto, že museli dodržet faeské kvóty.“

„Možná,“ připustila jsem. „Netuší, co v něm je.“

„Myslíš, že je v pořádku?“

„Nedokážu si představit místo, kde by nebyl v pořádku. Nic ho neděsí, nic mu nevádí a ve všem, k čemu se odhodlá, se až děsivě vyzná.“ Poplácala jsem Zeeho po zádech. Líbilo se mi, když si hrál na nervózního otce. Podobné rozhovory vedeme už od chvíle, kdy Tad odešel na Harvard. Dobře jsem je počítala a každý týden jsem Tadovi posílala seznam.

Slyšela jsem, jak se otevřely dveře kanceláře, a mávnutím jsem Zeeho umlčela, abychom zjistili, jak si nový poskok povede se zákazníky.

„Mohu vám pomoci?“ zeptal se přívětivým, hlubokým hlasem a dokonale mě tak překvapil. Nečekala jsem, že bude flirtovat.

Ale pak jsem zaslechla Jesse. „Hledám Mercy. Neřekla mi, že zaměstnala někoho nového.“

Nastala krátká odmlka, po které se Gabriel ostře zeptal: „Kdo tě uhodil?“

Jesse se zasmála a lehce prohlásila: „Žádný strach. Když táta tu modřinu uviděl, úplně vyletěl. Chlápek, který mi ji udělal, je už mrtvý.“

„Dobře.“ Znělo to, jako by Gabrielovi nevádilo, kdyby to byla pravda. A taky byla.

„Někdo na mě čeká v autě,“ řekla. „Raději půjdu najít Mercy.“

Se zamyšleným výrazem vešla do dílny. „Líbí se mi,“ řekla.

Kývla jsem. „Mně taky. Pěkný sestřih.“

Po úklidu na lesní farmě jsme se zastavili u Warrena doma a našli Jesse bez lepící pásky a taky bez většiny vlasů. Warren vypadal... no, měl vypadat zahanbeně, ale v očích mu pobaveně jiskřilo.

Jesse protočila oči. „Kdo by si pomyslel, že gay neumí stříhat vlasy.“ Prohrábla si kratičkou čupřinu, která se na konečcích zlatě třpytila. Vypadala jako žabec z dvacátých let s perličkovou čepičkou.

„Řekl ti, že o stříhání nic neví,“ upozornila jsem ji, když přišla blíž a políbila Zeeho na tvář.

„Hned další den jsem s tím něco udělala.“ Zazubila se na mě, pak se ale přestala usmívat. „Táta včera volal mámě a pověděl jí o všem, co se stalo. O všem.“

Znala jsem její matku. Její rodiče se rozvedli teprve před čtyřmi lety a Adam žil v sídle za mým domem už skoro sedm. „Co řekla?“

„Že mě má posadit na první letadlo do Eugene a už nikdy jí nemá chodit na oči.“ Kousla se do rtu. „Dělá to schválně, víš? Snaží se, aby se cítil provinile jako nějaké zvíře. A když to nestačí, vytáhne čtyři potraty, jako by mu neublížily stejně jako já. Jako by všechno byla jeho vina. A on jí to pokaždé sežere. Věděla jsem, k čemu se chystá, tak jsem je přinutila, aby mě nechali poslouchat na paralelní lince. Myslím, že se chystal souhlasit a poslat mě zpátky, a tak jsem asi řekla pár věcí, které jsem neměla.“

Nezeptala jsem se, prostě jsem čekala. Pokud bude chtít, poví mi to. A očividně chtěla.

„Řekla jsem tátovi o jejím milenci, který se mi pokusil vlézt do postele, když mi bylo dvanáct. A taky o tom, jak před dvěma lety odletěla na víkend do Vegas a ani mi o tom neřekla. Bylo to dost ošklivé.“

„To je mi líto.“

Vystrčila bradu. „Mně ne. Máma dovolila, že můžu zůstat do konce školního roku, a pak si promluvíme. No, venku na mě v autě čeká Warren. Táta říkal, že bude trvat pěkně dlouho, než mě zase někam nechá jít o samotě. No... aspoň týden. Chtěla jsem tě o něco poprosit.“

„Copak?“ zeptala jsem se.

„Táta mě požádal, abych se tu zastavila a zeptala se, jestli bys nešla na večeři. Do nějaké drahé restaurace, protože ti to dlužíme.“

„Zavřu tady, aby ses mohla jít upravit,“ prohlásil Zee až příliš dychtivě. Nebyla jsem *tak* ufňukaná. Opravdu.

„Dobrá,“ řekla jsem. „Můžete mě vyzvednout v...“ začala jsem otáčet pravým zápěstím, trhla jsem sebou a vzpomněla si,

že jsem si ráno připnula hodinky na levou ruku. Byly skoro čtyři.
„V šest třicet.“

„Bude tam,“ řekla a odpochovala do kanceláře, aby si ještě zaflirtovala s výpomocí.

„Jdi,“ řekl Zee.

Nebylo to samozřejmě tak jednoduché. Představila jsem Gabriela Zeemu, pak jsem se trmácela po dílně skoro do pěti. Sebrala jsem peněženku ze sejfu a vydala se ke dveřím, když na parkoviště vjel v lesklém černém mustangu kabriolet z osmdesátého můj přítel policajt.

„Tony,“ řekla jsem.

Vyskočil z vozu přes dveře a já si všimla, že je ještě pořád v převleku. Díky černým slunečním brýlím vypadal výhrůžně a sexy.

„Přeskakuje ti motor,“ řekla jsem mu.

„Divné,“ řekl a střelil tvrdým pohledem po autě, „já myslím, že přeskočit může jenom lidem.“

„Ha ha,“ řekla jsem. Bolela mě paže a na hloupé vtípky jsem neměla náladu. „Ať se ti na to někdo podívá.“

„Co sis udělala s rukou?“ zeptal se.

Vzpomněla jsem si na Jessinu metodu pravdy a nic než pravdy a řekla jsem: „Vlkodlak mě srazil do hromady beden, když jsem se snažila zachránit mladé děvče ze spárů zlého čaroděje a překupníka drog.“

„Ha ha,“ řekl stejným tónem, kterým já reagovala na jeho vtip. „Muselo to být dost hloupé, když mi nechceš říct pravdu.“

„No,“ řekla jsem a zamyslela se. „S tím překupníkem drog jsem to možná přehnala. A asi jsem se měla zmínit o dívčině pohledném, sexy otci. Co myslíš?“

„Mercy,“ řekl, vzal mě za zdravou paži, otočil mě a postrčil zpátky ke kanceláři, „musíme si promluvit.“

„Nemůžu,“ řekla jsem. „Mám rande.“

„Pěkná výmluva. Ale co tě znám, žádné rande jsi ještě neměla.“ Otevřel dveře a doprovodil mě dovnitř.

Gabriel zvedl pohled od mého... *svého* papírování a z tváře mu zmizel příjemný úsměv.

„Co vy tu chcete?“ řekl, vstal a obešel pult. „Pust'te ji. Hned.“
Bezva, pomyslela jsem si. Další chlap v mém životě, který má potřebu mě chránit.

Tony mě pustil a svezl se do jednoho z nepohodlných křesel, která mám v kanceláři proto, abych přiměla zákazníky jít někam jinam a nečekat tu, dokud jim neopravím auto. Zabořil tvář do dlaní a buď se smál, nebo brečel. Došlo mi, že se směje.

Když zvedl hlavu, prošel jednou z neuvěřitelných proměn – asi pomohlo i to, že si sundal sluneční brýle. Ale velký podíl měl i výraz tváře a řeč těla. Najednou vypadal o deset let starší a až na náušnice taky úctyhodnější.

„Tony?“ zeptal se Gabriel šokovaně.

„Pracuji na kennewické střední, jemu přímo pod nosem,“ řekl Tony. „Ani si mě nevšiml. Říkal jsem ti, že mě většina lidí nepozná.“

„To jsem nikdy nepopírala,“ opáčila jsem. „Myslím, že jsi bezva tajný polda.“

Tony zavrtěl hlavou. „Hej, Gabrieli, mohli bychom zůstat na minutku sami? Chci se Mercy zeptat na pár věcí.“

„Jasně.“ Gabriel zavrtěl hlavou a zamířil pryč. Cestou do dílny se otočil, jako by se chtěl ujistit, že tam Tony pořád je.

„Ve škole ho dost trápím,“ řekl Tony, jakmile jsme osaměli. „Ale umí se o sebe postarat.“

„Opravdu musím domů,“ řekla jsem mu. „Co potřebuješ?“

Nadzvedl bok a vytáhl ze zadní kapsy kus složeného papíru. „Ten kluk, co ti tu pomáhal,“ řekl. „Mám o něm pár informací.“

Vzala jsem si od něj papír a rozložila ho. Byl na něm zrnitý černobílý obrázek Maca s nápisem POHŘEŠOVANÝ. Plakát udával základní údaje – bylo mu šestnáct – ale nic víc.

„Alan MacKenzie Frazier,“ řekla jsem.

„Vypátrali ho až sem. Minulý týden odsud volal rodině.“

Kývla jsem, vrátila mu papír a dál jsem lhala pravdou. „Poslední den, co tu byl, mě požádal, jestli si může zavolat. To bylo asi před týdnem. Pracoval celý den, ale od té doby jsem ho neviděla.“

Mluvila jsem o Macovi s Branem. Řekl, že se postará o to, aby na jaře našel Macovy ostatky nějaký výletník a jeho rodina tak nemusela čekat u telefonu věčně. Nic lepšího se nedalo dělat.

*

Umýt se, obléct a zkrášlit na večeri s Adamem a Jesse mě stálo spoustu námahy. Nakonec se ale ukázalo, že budu večeret jen s Adamem, protože Jesse řekla, že se necítí dobře. Nechal ji doma, kde se dívala na film s Darrylem a Auriel, protože Warren měl rande s Kylem.

Díky uklidňujícímu vlivu dobrého jídla a příjemné hudby se Adam uvolnil a já zjistila, že se pod slupkou arogantního a vznětlivého alfy skrývá šarmantní, arogantní a vznětlivý muž. Zdálo se, že si užívá zjištění, že jsem přesně tak paličatá a neuctívá, jak vždycky tušil.

Bez zptání mi objednal zákusek. Rozčilovala bych se víc, kdyby to nebylo něco, co bych si sama nikdy neobjednala: čokoláda, karamel, oříšky, zmrzlina, pravá šlehačka a dort tak sladoučký, že jsem nic podobného snad ještě nikdy neměla.

„Tak,“ řekl, když jsem dojedla poslední kousek, „je mi odpuštěno?“

„Jsi nafoukaný a překračuješ všechny meze,“ řekla jsem mu a ukázala na něj olízanou vidličkou.

„Snažím se,“ prohlásil s falešnou skromností. Potom mu potměněly oči, naklonil se přes stůl a palcem mi přešel po spodním rtu. Upřeně se na mě zahleděl a olízl si karamel z prstu.

Uhodila jsem rukou o stůl a naklonila se blíž. „To není *fér*. Sním zákusek, který jsi mi objednal, a přiznám, že mi chutnal, ale nemůžeš mi sexem bránit v tom, abych se zlobila.“

Zasmál se. Byl to jeden z těch tichých smíchů, který začne někde hluboko v břiše a stoupá vzhůru hrudí, uvolněný a šťastný.

Situace se stávala žhavější, než mi bylo příjemné, a tak jsem změnila téma. „Bran říkal, že ti přikázal, abys na mě dohlédla.“

Přestal se smát a zvedl obočí. „Ano. A teď se mě zeptáš, jestli jsem na tebe dohlížel kvůli Branovi.“

Byla to lstivá otázka. Vyčetla jsem z jeho očí pobavení. Zaváhala jsem, ale chtěla jsem to vědět. „Dobrá, zeptám se. Dohlížel jsi na mě kvůli Branovi?“

„Zlato,“ prohlásil líně s jižanským přízvukem. „Když vlk sleduje jehňátko, nemyslí na jeho mámu.“

Zazubila jsem se. Nemohla jsem si pomoci. Obrázek Brana jako ovčí mámy byl prostě směšný. „Nejsem zrovna jehně,“ namítla jsem.

Jen se usmál.

Rozhodla jsem se, že nastal čas znovu změnit téma, a rychle jsem usrkla ledové vody. „Warren říká, že jsi přijal našeho oblíbeného sériového násilníka nastálo do smečky.“

„Za znásilnění v Londýně nemohl.“

Byl si tím naprosto jistý, což znamenalo, že se Bena zeptal a ten odpověděl pravdivě. Slyšela jsem ale v jeho hlase podráždění a nemohla jsem nezatlačit na pilu. „Přestala, když odešel.“

„Dvakrát mě zachránil a podruhé byla jen náhoda, že ho zasáhli šipkou, a ne kulkou. Gerryho muži měli u sebe stříbrnou municí,“ vyštěkl netrpělivě.

Usmála jsem se a on znechuceně zmuchlal ubrousek. „Bod pro tebe,“ řekl.

„Vsadila bych se, že na rande s Jesse bys ho nepustil,“ řekla jsem mu samolibě.

Když mě odvezl domů, vystoupil z auta, obešel ho a otevřel mi dveře. Možná to udělal jen proto, že se zlomenou rukou se špatně otvírají, ale spíš bych hádala, že se tak chová vždycky.

Doprovodil mě na verandu a vzal moji tvář do dlaní. Chvilí tam stál, pak pohlédl za mé rameno a nahoru k měsíci, který byl skoro v úplňku. Když se znovu podíval na mě, hnědé duhovky mu prokvetly žlutou.

Něžně, váhavě přitiskl rty na mé prsty, dokud jsem se nenaklonila blíž a neopřela se mu tváří o jeho tvář. Pak se hluboce zasmál a políbil mě doopravdy.

Zlomenou ruku jsem měla uvězněnou mezi námi, takže jsme do líbání zapojili jen ústa a ruce, ne celé tělo. Navoněl se

kolínskou. Byla to drahá, jemná vůně, která podtrhovala jeho exotický pach.

Když se ode mě odtrhl, ponechala jsem mu ruku na tváři a užívala si toho, jak mě jeho strniště škrábe na dlani a jak mu buší srdce. Ticho mezi námi narůstalo. Ticho a něco váhavého a nového.

Pak se otevřely dveře, ven vyhlédl můj nový spolubydlící a zakřenil se. „Hej, děcka. Už jste skončili? Uvařil jsem kakao, aby se Mercy zahřála – moc toho na sobě nemá. Ale myslím, že ty už jsi ji před chladným počasím ochránil.“

Samuel se choval jako hrubián, když jsem se vrátila domů z garáže a řekla mu, že jdu na večeři s Adamem. Musela jsem mu důrazně připomenout, že na mě nemá žádný nárok, už ne. Nabídla jsem mu bydlení, dokud si nenajde vlastní byt, ale to neznamenal, že mi bude kecat do toho, s kým můžu jít na večeři.

Kdybych tušila, že to bude opravdové rande, byla bych laskavější. Věděla jsem, že Samuel má o mě pořád zájem – a jedna moje část ho pořád milovala.

Když dohazovačka Jesse zavolala, aby mi řekla, že otec je na cestě a že si o ni nemám dělat starosti, protože je v pořádku, odklidil se Samuel trucovitě do svého pokoje, do větší ze dvou ložnic pro hosty. Jakmile jsem se ale začala soukat do šatů, vrazil ke mně a pomohl mi. Zvládla bych to sama. Nefňukala jsem bolestí, ať už říká cokoli. Ale musím přiznat, že vypořádat se se šaty, se změtí popruhů ortézy a se zlomenou rukou je mnohem snazší ve dvou.

Když jsem odcházela, tvářil se nešťastně, ale já si odmítla nechat provinilým pocitem diktovat, s kým budu randit. S lidmi, které mám ráda, nehraji žádné hry a nedovolím, aby je oni hráli se mnou. Slíbila jsem mu, že nepůjdu do postele ani s Adamem, ani s ním. Ne, dokud nebudu vědět, co cítím, a co cítí oni. Dál jsem ale odmítala zajít.

Věděla jsem, že nechat ho celý večer přemýšlet byla chyba. Měla jsem Adamovi asi říct, že Samuel bydlí u mě, jakmile jsem

zjistila, že o tom neví. Ale to, co jsme spolu dnes večer zažili, bylo na podobná doznání ještě příliš křehké.

A tak byl Adam zaskočen.

„To od tebe nebylo pěkné, Samueli,“ plísnila jsem ho a otočila se k Adamovi. „Bydlí se mnou, dokud si nenajde byt.“ Pohlédla jsem na Samuela. „Což bude velmi brzy.“

„Myslel jsem, že máš praxi v Montaně,“ prohlásil Adam. Když se otevřely dveře, pustil mě, ale ruku mi nechal na zádech. Bylo to takové to majetnické gesto, které používají chlapi ve společnosti jiných chlapů.

Samuel kývl, ustoupil a pustil nás dovnitř. Sotva se zavřely dveře a oba se ocitli v uzavřeném prostoru mého obýváku, ucítila jsem, jak z nich číší moc.

„Pracoval jsem na klinice a střídal jsem se se třemi dalšími doktory,“ řekl a vedl nás do kuchyně. „Nebudu jim chybět. Aspen Creek jsem opustil už před časem a po návratu jsem zjistil, že se tam už nemůžu znovu usadit. A tak jsem se rozhodl vyzkoušet nějaké jiné místo blíž Texasu.“

Adam přijal kouřící hrnek a zamyšleně do něj foukl. „Takže se chceš připojit k mojí smečce?“

Samuelův úsměv, který mu nezmizel z tváře od chvíle, kdy otevřel dveře, se ještě rozšířil. „O tom jsem ani nepřemýšlel. Budu vlk samotář. Ještě tento týden bys měl dostat od Brana oficiální dopis.“

Přenechala jsem je jejich hrám. Stejně mi nevěnovali pozornost. Šaty jsem si bez pomoci sundat nemohla, ale navlékla jsem si na ně tepláky. Volná mikina zakryla zlomenou ruku i mučící nástroj. S botami to bylo horší, ale našla jsem staré tenisky se zavázanými tkaničkami a obula si je na kotníkové ponožky.

Po návratu do obýváku jsem zjistila, že stále vedou onu příjemnou, ale smrtící konverzaci, která obvykle nekončí dobře. Zmlkli, až když jsem otevřela vstupní dveře, ale sotva jsem je za sebou zavřela, zase se do sebe pustili.

Nasedla jsem do dodávky, protože rabbit nemá automatickou převodovku. Několik kilometrů od domu jsem zastavila na krajnici a použila mobil.

„Stefane,“ řekla jsem. „Dorazily tvoje náhradní díly. Mám zlomenou ruku, takže budeš muset odvést všechnu práci. Ale můžu tě navigovat.“

„Jak sis zlomila ruku, Mercy?“

„Vlkodlak mě srazil do hromady beden, když jsem se snažila zachránit mladé děvče ze spárů zlého čaroděje a překupníka drog.“

„To zní zajímavě,“ řekl Stefan. „Sejdeme se v garáži.“

Vidíte? Někteří lidé mi věří.

Patricia Briggs
Měsíční píseň

1. vydání
Anglický originál Moon Called
Překlad Kateřina Niklová
Obálka Daniel Dos Santos
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM Print**
jako svou 156. publikaci
Ostrava 2009
Tisk Printo, s. r. o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 249 Kč